History of Wat Changhai

ประวัติ.... วัดช้างให้ ปัตตานี

มูลนิธิสมเด็จหลวงพ่อทวดและพระครูวิสัยโสภณ(ทิม ธมฺมธโร)วัดช้างให้

• มูลนิธิสมเด็จหลวงพ่อทวดและพระครูวิสัยโสภณ (ทิม ธมฺมธโร) •

วัดช้างให้ ต.ควนโนรี อ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี

History of Wat Changhai

ประวัติวัดช้างให้

ปัตตานี

มูลนิธิสมเด็จหลวงพ่อทวด
และพระครูวิสัยโสภณ(ทิม ธมฺมธโร)วัดช้างให้

ประวัติวัดช้างให้

มูลนิธิสมเด็จหลวงพ่อทวดและ

พระครูวิสัยโสภณ (ทิม ธมฺมธโร) วัดช้างให้

ISBN : 974-93186-3-3

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน ๒๕๔๘

จำนวน : ๕,๐๐๐ เล่ม

รูปเล่ม/เนื้อหา : พระมหาชรัช อุชุจาโร

ข้อมูลทางบรรณานุกรม หอสมุดแห่งชาติ :

มูลนิธิสมเด็จหลวงพ่อทวด

และพระครูวิสัยโสภณ (ทิม ธมฺมธโร) วัดช้างให้

ประวัติวัดช้างให้

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน ๒๕๔๘

จำนวนหน้า : ๑๒๘ หน้า

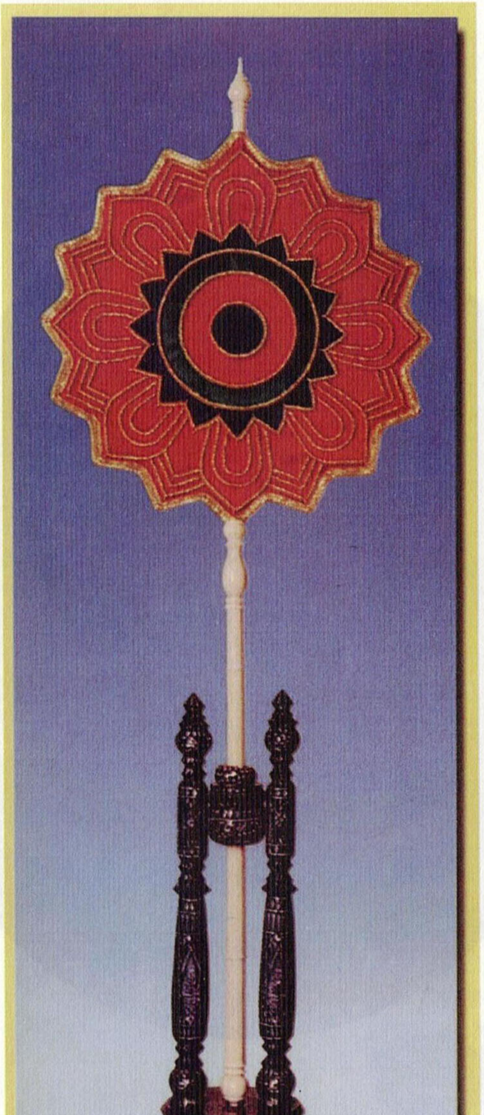
พิมพ์ที่ : บริษัท เพรส แอนด์ ดีไซน์ จำกัด

๘๓ สี่กั๊กเสาชิงช้า ถ.บำรุงเมือง เขตพระนคร

กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทรศัพท์ ๐ - ๒๒๒๒ - ๗๑๖๐, ๐ - ๒๖๒๒ - ๐๐๐๕

โทรสาร ๐ - ๒๒๒๑ - ๒๕๗๐, ๐ - ๒๖๒๒ - ๑๑๐๕

พระครูปริยัติกิจโสภณ

(สายันต์ จนฺทสโร)

พิมพ์ 24 สี่เหลี่ยม

คำปรารภ

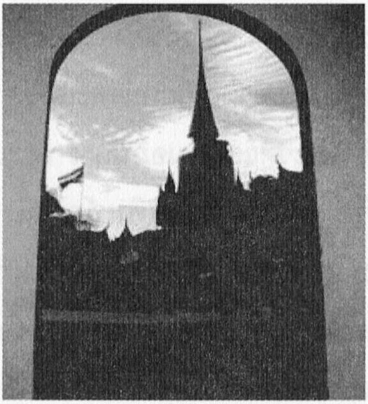
สืบเนื่องจากเจ้าอาวาสวัดราษฎร์บูรณะรูปปัจจุบัน คือ พระครูปริยัติกิจโสภณ(สายันต์ จนฺทสโร) ได้รับพระราชทานแต่งตั้งสมณศักดิ์เป็น พระครูสัญญาบัตร เจ้าอาวาสวัดราษฎร์ชั้นโท เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๗ ทางคณะกรรมการมูลนิธิได้จัดให้มีการแสดงมุทิตาสักการะด้วยการจัดพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับประวัติวัดราษฎร์บูรณะ(วัดช้างให้)และประวัติสมเด็จหลวงพ่อทวดขึ้น โดยได้นำเนื้อหารายละเอียดจากหนังสือที่พระครูวิสัยโสภณ(ทิม ธมฺมธโร)ได้เคยพิมพ์มาก่อนและเป็นหนังสือที่ทางวัดได้จัดพิมพ์มาตลอด จึงเห็นว่าควรมีการเพิ่มเติมเนื้อหาในบางส่วนเข้ามาและเป็นโอกาสที่จะพิมพ์ให้เป็นหนังสือที่ระลึกในงานแสดงมุทิตาสักการะในครั้งนี้ด้วย ในการจัดพิมพ์เนื้อหานั้นได้ยึดเอาจากหนังสือฉบับเดิมของพระครูวิสัยโสภณ(ทิม ธมฺมธโร)เพื่อที่จะได้เป็นแบบเดียวกันทั้งหมดและเป็นมาตรฐานของประวัติและตำนานของหลวงพ่อทวดวัดช้างให้ไว้ จะได้ไม่ไขว่เขวหรือสับสนปนเปไปกับหนังสือหรือตำราอื่นๆที่มีผู้เขียนกันขึ้นมาหลายเล่ม เพราะเรื่องของประวัติหลวงพ่อทวดนั้น เป็นทั้งประวัติศาสตร์และบางส่วนก็ค่อนไปในทางตำนาน จึงไม่มีใครจะสรุปได้ว่าตำราผู้ใดถูกต้องหรือของผู้ใดคลาดเคลื่อน เพียงแต่ขอให้ยึดถือว่า ของวัดช้างให้ปัตตานีนั้นมีประวัติและตำนานว่าอย่างนี้ไปเป็นฉบับของวัดช้างให้ ส่วนใครจะเขียนเป็นอย่างไรก็

สุดแล้วแต่ ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงถือเป็นประวัติหลวงพ่อทวดฉบับวัดช้างให้ที่สามารถนำไปอ้างอิงได้ในนามของวัดช้างให้

การพิมพ์หนังสือฉบับนี้ก็เพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น หากมีข้อผิดพลาดประการใด ก็ขอผู้รู้ได้เสนอแนะและท้วงติงมายังคณะกรรมการมูลนิธิฯ ทางคณะกรรมการฯขอน้อมรับด้วยความยินดียิ่ง

คณะกรรมการมูลนิธิสมเด็จหลวงพ่อทวด
และพระครูวิสัยโสภณ(ทิม ธมฺมธโร)
วัดช้างให้

สารบัญ

คำปรารภ

ของ พระครูวิสัยโสภณ (พระอาจารย์ทิม ธมฺมธโร)

หนังสือตำนานเกี่ยวกับชีวะประวัติของ "หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด"

ประวัติการสร้างพระเครื่อง และคุณอภินิหารพระเครื่องสมเด็จหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ได้จัดพิมพ์มาหลายครั้ง และจัดพิมพ์กันเล่มละครั้ง จึงบางเล่มจึงมีข้อความที่ซ้ำกันเป็นบางตอน บางเล่มก็ไม่มีข้อความที่เล่มอื่นมี จึงในการจัดพิมพ์ครั้งนี้ อาตมภาพได้ประมวลเหตุการณ์และข้อความทั้งหมดที่กล่าวไว้แล้ว มาจัดพิมพ์

รวมเป็นเล่มเดียวกัน ซึ่งจะเป็นการสะดวกต่อผู้ที่เคารพนับถือ "สมเด็จหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด" ทุกท่านที่สนใจใคร่จะทราบตำนานชีวประวัติและคุณอภินิหาร พระเครื่องหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด อนึ่งในการจัดพิมพ์ครั้งนี้ อาตมภาพได้คัดสำเนา หนังสือพงศาวดารจากเทศาภิบาล เล่มที่ ๓-๔ ร.ศ. ๑๒๖ สำเนาหนังสือครั้งกรุงเก่า ว่าด้วยการพระราชทานที่กัลปนา และยอเข้าตำราหมื่นตราพระธรรม วิลาศเอาไปวิวาทเป็นหัวเมือง มาลงไว้บางตอน(หนังสือที่อ้างถึงนี้กล่าวไว้เกี่ยวกับหลวงพ่อทั้งนั้น) ฉนั้นจึงจัดมาลงไว้แต่ตอนที่เห็นสมควรเท่านั้น เพื่อผู้ที่สนใจได้ศึกษา และในการพิมพ์ก็จัดพิมพ์ตรงตามตัวหนังสือของต้นฉบับเดิมทุกตัวอักษร มิได้เปลี่ยนแปลงประการใด ทั้งนั้นเพื่อเป็นการทรงไว้ซึ่งคุณค่าของ "พระราชพงศาวดาร" อาตมภาพขออัญเชิญ ดวงวิญญาณขององค์ "สมเด็จหลวงพ่อทวด" ซึ่งสถิตย์อยู่ ณ ทิพย์สถานพิมานใดจงได้โปรดคุ้มครองป้องกันประเทศชาติให้ปลอดจากสรรพยันตรายทั้งปวง และได้โปรดบันดาลความสุขความเจริญให้แก่ทุกๆ ท่านด้วยเถิด.

(สำเนา)

จากเทศาภิบาลเล่มที่ ๓-๔ ร.ศ. ๑๒๖

สำเนาหนังสือครั้งกรุงเก่า

ว่าด้วยการพระราชทานที่กัลปนา

ยอเข้าตำราหมื่นตราพระธรรมวิลาศเอาไปวิวาทเป็นหัวเมือง

แลครั้งเกิดสมเด็จเจ้าพระราชมุนีมีบุญ แลได้พระพุทธศักราช ๙๙๐ ฉลูสัมฤทธิศก เมื่อเกิดแม่นั้นเป็นทรพล เอาไปนาแลผูกเปลไว้ ณ ต้นไม้หว้า แลงูตระบองสลาขึ้นมาอยู่ ณ บนเปลนั้น แลแม่นั้นขึ้นมาจะกินน้ำ แม่นั้นเห็นงูซึ่งขดพันอยู่ ณ บนลูกอ่อนนั้นก็ตระหนกตกใจกลัว จึงร้องเรียกวุ่นวายว่าตาหูเอ้ยๆ ว่าลูกกูตายแล้ว ว่างูตระบองสลาขึ้นพันอยู่ ณ บนเปล แลจึงตาหูก็แล่นมาดูลูกอ่อนก็ยังเป็นอยู่ แลจึงตาหูนั้นก็ให้ขอข้าวตอกดอกไม้ ให้เอามานมัสการแก่เทพารักษ์ จึงงูนั้นก็เลื้อยไป แลจึงพ่อแม่แลเพื่อนนานั้นก็เข้าไปดูกุมาร ณ เปลนั้นก็เห็นแก้วใบหนึ่ง จึงพ่อก็เอาไว้สำหรับกุมารนั้นแล้ว อยู่มากุมารนั้นก็ค่อยจำเริญอายุสถาพรแล้ว แลบิดาก็นำเอาไปบวชไว้ ณ วัดกุฎีหลวงซึ่งสมเด็จพระจวงอยู่นั้น แล้วก็ให้ชื่อเณรปู แลชีต้นก็ร่ำเรียนนโม ก ข แลขอมไท จบแล้วจึงเรียนธรรมบททศชาติ สมเด็จพระชินเสน ณ วัดศรีกูญัง จบธรรมบททศชาติแล้วเป็นช้านาน แล้วเข้าไปเมืองนครศรีธรรมราชนั้น อยู่ร่ำเรียนเป็นหลายปีครบอายุยี่สิบเอ็ด แลพระขุนลกก็รับเอาเจ้าเณรปูไปสู่สำนัก พระมหาเถระปิยทัสสีนั้น เรียนว่าจะบวช

เจ้าเณรปูเป็นภิกขุ แลจึงพระมหาเถระนั้นก็คิดด้วยสงฆ์ในอาราม ว่าพัทธสิมา อุทกสิมา หามิได้ แลจึงให้พระขุนลกจัดหาเรือมาดตะเคียนลำ ๑ มาด พยอมลำ ๑ มาด ยางลำ ๑ มาด เอามาขนาน ณ คลองหน้าท่าเรือแล้ว และพระขุนลกแลญาติพี่น้องก็แต่งสบงจีวรครบด้วยธูปเทียนแล้วเจ้าเณรปูไปสู่พระมหาเถรปิยทัสสีเป็นอุปัชฌาย์จารย์ แลพระมหาเถรพุทธสาครเป็นกรรมวาจา แลพระมหาเถรศรีรัตนเป็นอนุ แลบวชเจ้าเณรปูเป็นภิกขุแล้ว จึงพระมหาปิยทัสสีก็ให้นามชื่อเจ้าสามิราม แล้วให้อยู่ตามกิจสงฆ์และร่ำเรียนธรรมสืบไปเป็นช้านาน แลยังมีเรือเจ้าสเภาอินจะเข้าไปเมืองกรุงเทพมหานคร จึงเจ้าสามิรามไปถามเจ้าสเภาอินว่าจะโดยสารเรือเข้าไปด้วย จึงเจ้าสเภาอินก็ถามว่าซึ่งเจ้าสามิจะไปนี้ประสงค์แก่อันใด แลบาทเจ้าว่าจะไปเรียนธรรม แลเจ้าสเภาอินก็โมทนาขอนิมนต์พระเจ้าไป และจึงเจ้าสามิรามก็กลับมาลาชีต้นทั้งสามองค์นั้น แล้วก็ไปด้วยเจ้าสเภาฯ ก็ใช้ใบเรือไปแลครั้งถึงกลางทะเลเป็นปัจจุบันกาล เรือนั้นก็ต้องพายุ แลครั้นสงบพายุใหญ่เจ็ดวันเจ็ดคืนจึงเจ้าสเภาก็ขึ้งโกรธว่าเอาตาชีนี้มาจึงเรือต้องพยุ แลครั้งสงบพยุแล้วจึงเจ้าสามิก็ลงไป ณ เรือสัดจอง จึงเอาเท้าข้างซ้ายเป็นทู่นั้นแช่ลง ณ น้ำ ๆ นั้นก็จืด แลจึงสามิก็อาบน้ำนั้น จึงเจ้าสเภาก็ถามว่าลงอาบน้ำนั้นเค็มหรือจืด จึงบาทเจ้าก็ว่าจืด แลบาทเจ้าก็เอากะบวยตักน้ำมายื่นให้แก่เจ้าสเภา จึงเจ้าสเภาก็รับเอาชิมดูน้ำนั้นก็จืด แลเจ้าสเภาก็ให้ลูกเรือทั้งนั้นตักใส่โอ่งฉางอ่างตุ่มแล้ว จึงเจ้าสเภาก็ยินดีเอาเป็นชีต้น ปฏิบัติรักษาแล้วก็ใช้เรือไป

ครั้งเมื่อไปถึงเมืองศรีอยุธยา จึงเจ้าสเภาก็ไปถามให้อาไศรย ณ วัดแค แลเจ้าสามิก็อาไศรยอยู่ที่นั้น แลเจ้าสเภาอินจะกลับมาเมืองนคร จึงเจ้าสเภาอินก็เอาอ้ายจันผู้ทาษค่าเป็นเงินสองตำลึงไว้ให้รักษาบาทเจ้าสามิราม แลเจ้าสเภาก็กลับมาเมืองนครแล

แลจึงบาทเจ้าก็ไปมาเรียนธรรม ณ วัดลุมพลีนาวาศช้านาน แลอยู่มามีประเทศเอาพระธรรมทั้งเจ็ดคัมภีร์เขียนใส่แผ่นทองเท่าใบมะขาม ใส่หม้อ เอามาทายเปนปฤษณาให้แปลก็แปลได้ใช้จะถวายสิงของทั้งลำสเภานั้นแล จึงมีพระบรมราชโองการตรัสสั่งชุมนุมสงฆ์ทั้งหลาย ทั้งเมืองกรุงศรีอยุธยานั้นแล จึงพระสงฆ์เจ้าทั้งหลาย ก็ไปชุมนุมตามมีพระราชโองการตรัสสั่งนั้นแล จึงประเทศเอาพระอภิธรรมเจ็ดคัมภีร์มาประดับอักษรนั้นแล พระสงฆ์ทั้งหลายประดับมิได้ จึงมีพระราชโองการตรัสสั่งแก่ ขุนศรีทนนไชย ให้ป่าวพระสงฆ์อันมาแต่เมืองนอกขอบขัณฑเสมาประจันตประเทศ จึงสงฆ์ทั้งปวงอันมาแต่เมืองข้างนอกทั้งนั้นให้สิ้นเสร็จ จึงขุนศรีทนนไชยก็ไปนิมนต์พระรามเข้าไป ณ ที่ชุมนุม จึงสัปรุษย์จันตักน้ำมาล้างตีนบาทเจ้าพระรามก็เห็นเป็นผิดประหลาด ซึ่งเหยียบศิลาอันลุ่ม จึงสัปรุษย์จันก็เอาด้ายเจาะชายจีวรแล้ว แลขุนศรีทนนไชยก็ว่า ผายๆ กูจะเอาพระรามเข้าไป แลพระรามก็คลานเข้าไปถึงอาจารย์ จึงพระรามก็นั่งลงแล้วก็ไหว้อาจารย์ จึงราชทูตทั้ง ๗คนก็ว่าเอาเด็กสอนคลานมาให้แก้ปฤษณา จึงพระรามก็บอกแก่อาจารย์ว่าให้กรมการกฎหมายไว้ แล้วพระรามก็

ว่าแก้คำราชทูต ว่ากุมารเมื่อออกแต่ครรภ์พระมารดกี่เดือนกี่วันจึงรู้คว่ำ กี่เดือนกี่วันจึงรู้นั่ง กี่เดือนกี่วันจึงรู้คลาน จึงผู้รู้หลักทั้งนั้นว่าเราจะแก้มิได้จึงบาทเจ้าราม ก็ถามราชทูตว่า รู้คว่ำแก่ หรือว่ารู้นั่งแก่หรือจะว่ารู้คลานแก่ จึงราชทูตก็ว่าแก้คำพระรามนั้นมิได้ ก็แพ้พระรามนั้นแล จึงพระบรมพิตรพระพุทธเจ้าอยู่หัว ก็ให้เอาเตียงทองมารองรับ ให้ราชทูตเอาอักษรพระอภิธรรมทั้งเจ็ดคัมภีร์มากองเป็นเจ็ดกอง จึงพระรามก็ผุดลุกขึ้นทำวัตรแก่พระธรรมนั้น จึงพระรามก็เอาอักษรมาประดับ จึงให้เป็นท่องแถวแนวทั้งเจ็ดคัมภีร์ จึงพระรามนักปราชว่ายังขาดอักษรเจ็ดตัวจะครบ จึงราชทูตก็ว่ามีแต่เท่านั้นแล พระรามก็ว่าแก่ราชทูตให้ทำทานบนเข้าต่อกันเล่า ราชทูตมิสู้ทำแลจึงราชทูตก็ถามว่ายังขาดตัวใด จึงพระรามก็ว่าสังตัวหนึ่ง ตัววิตัวหนึ่ง ตัวทาตัวหนึ่ง ปุตัวหนึ่ง กะตัวหนึ่ง ญะตัวหนึ่ง จึงราชทูตก็เอาอักษรทั้งเจ็ดตัวออกมาแต่มวยผมมหาพราหมณ์ มายื่นให้แก่พระราม แล้วราชทูตก็ขอแพ้แก่พระรามเป็นสองท่า จึงราชทูตก็กราบไหว้นมัสการแก่พระราม แล้วก็ยกเอาเครื่องสิ่งของ ณ สเภาซึ่งราชทูตเอามานั้น ถวายแก่บรมบพิตรพระพุทธเจ้าอยู่หัวแล้วก็ให้ปลูกกุฎีถวายแก่พระรามนักปราชแล้วถวายเมืองท่อนหนึ่ง พระรามก็รับครองแต่สามวัน แล้วก็คืนให้แก่บรมบพิตรพระพุทธเจ้าอยู่หัวเล่า ให้คงอยู่ตามเก่านั้น จึงพระรามก็คิดด้วยขุนศรีทนนไชยแลกรมการ สิ่งใดซึ่งยากแค้นแก่ไพร่แผ่นดิน แลขุนศรีทนนไชยก็นิมนต์พระรามเข้าไปในวัง ถวายพระพรพระราชกุศลแก่บรมบพิตรพระพุทธเจ้าอยู่หัวมีพระราชโองการตรัสถามพระรามนัก

ปราช ว่าเข้ามานี้ประสงค์แก่อันใด จึงพระรามนักปราชขอพระราชทาน ข้าส่วยหลวง ซึ่งยากแค้น แล้วเห็นวัดราชประดิษฐาน จะขอพระราชทานสร้างพระอาราม อย่าให้เอาส่วยหลวงเข้าในพระคลังแต่นี้ไปเมื่อน่า จึงมีพระราชทานโปรดให้ แลตรัสใช้นายสามจอมแลขุนอินปัญญาออกไป เอาสารบาญชีเบิกค่าส่วยไว้ให้เป็นค่าพระตาม ซึ่งพระรามนักปราชขอพระราชทานนั้น จึงนายสามจอมและขุนอินปัญญาก็เอาสารบาญชีเข้าไปทูลเกล้า ทูลกระหม่อมถวายเป็นข้าพระนั้น ๓๐๐ หัวงานพิเสศ ผูกไว้ให้เป็นข้าพระศรีรัตนมหาธาตุในวัดพระราชประดิษฐาน จึงมีพระบรมราชโองการตรัสให้ขุนศรีทนนไชย ให้นิมนต์พระรามนักปราชเข้าไปในพระราชวัง จึงมีพระราชโองการศรัทธาให้ทำเป็นพระกัลปนาอุทิศไว้ยกญาติโยม บ่าวไพร่ไร่นาดินป่าบูชาธรรมเทศนา ให้แก่พระรามนักปราชแล้ว แลมีพระราชโองการตรัสว่า เราจะกรวดน้ำคณฑี เงินทองเห็นว่ามิแตก จึงตรัสให้เอาคณฑีกระเบื้องให้แตกที่เดียว แล้วแลมีพระราชโองการสาบาลไว้ว่า ถ้าผู้ใดแลลเมิดพระบัณฑูรเบียดเบียนข้าพระคนทานไปใช้ให้ผู้นั้นไปตกนรกหมกไหม้ได้ทุกขนิรันดร์อย่าได้ทันพระพุทธ พระธรรม์ พระจันทร์ พระอาทิตย์แลพระสงฆเจ้าสักชาติ อย่ารู้คลาศอปราไชยในชั่วนี้ชั่วหน้า ต้องสัจจาธิษฐานพระมหากระษัตรย์เจ้าสาบาลไว้ทั้ง ๕๐๐๐ พระพรรษาแต่นี้เมื่อน่า แลในท้องพระตำรานั้น ให้ห้ามเจ้าพระยาแลออกยาสัสสดีเมืองนครพระยาแลสัสดีเมืองพัทลุงอย่าให้ใช้ข้าพระ ณ วัดพระราชประดิษฐาน ลงเรือรบเรือไล่รักษาค่ายตัดหนังวังช้างส่งข่าวแลลงพ่วง

ลงรอุ แลงานสรรพมาตราทั้งปวง งวดคราวสารพิไสย ก็โคกระบือทอด พริกทอดฝายทำนาที่ใต้กำแพงเมือง ทำรั้วทำเรือนเจ้าเมืองแลข้าหลวง อย่าให้เบียดเอาค่าน้ำค่านา อากรขนอนตลาดหัวป่าค่าที่เชิงเรือน เก็บเรือแลเครื่องเรืองานสรรพมาตราแต่สิ่งหนึ่งสิ่งใด แลให้คงอยู่ตามพระตำราพระราชอุทิศไว้นั้นแลพระรามนักปราชให้พระมหาเถรศรีผู้น้อง คุมสมุหบัญชีหัวงานข้าพระ ซึ่งพระราชอุทิศให้ไว้เป็นข้าพระแบให้รักษาวัดพระราชประดิษฐานแลทำพระมาลิกเจดีย์ ณ วัดพระราชประดิษฐานนั้น สูงเส้นห้าวามีเลศ แลมีพระห้องรอบตามราชจำนงแต่ครั้งองค์พระเจ้ารามาธิบดีเสวยราชสมบัติ พระราชทานให้ข้าหลวงจ่าพรหมานออกมาบำรุงช่วยพระมหาเถรศรีผู้น้องพระรามนักปราชนั้น ให้ข้าหลวงแต่งสเภาปากสามวาศอก บรรทุกอิฐแลยอดพระมาลิกเจดีย์ พระมหาธาตุออกมาแต่เมืองศรีอยุธยา แลให้นายจันพี่สมเด็จเจ้าพระรามนักปราชถือยอดพระ ซึ่งหล่อด้วยเบญจโลหยามสามวาสามคืบ แลยอดพระนั้นมีพระราชทานโปรดแต่งให้ออกมาแต่พระราชมณเฑียร แลเครื่องประดับประดายอดพระนั้น พระราชทานแต่งออกมาแต่คลังหลวง แลซึ่งพระราชทานไว้ให้เป็นข้าคนทานรักษาสืบๆ กันไปแต่นี้เมื่อน่าไว้รักษาพระศรีรัตนมหาธาตุ ๕๐ รักษาพระธรรม ศาลา ๒๐ รักษาอุโบสถ ๒๐ แต่นี้ไปเมื่อน่า.

ความเป็นมาของ
วัดราษฎร์บูรณะ (วัดช้างให้)
หมู่ที่ ๒ ตำบลควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

วัดช้างให้ มีชื่อเต็ม ๆ ว่า วัดราษฎร์บูรณะ อยู่ที่ตำบลควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี ห่างจากปัตตานีประมาณ 26 กิโลเมตร ห่างจากกรุงเทพฯประมาณ 1,032 กิโลเมตร ไดรับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๐ ตามพระราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๗๔ ตอน ๑๕ หน้า ๔๕๑ - ๒๕๒ เขตวิสุงคามสีมายาว ๘๐ เมตร กว้าง ๔๐ เมตร ทำพิธีผูกพัทธสีมาเมื่อวันเสาร์ที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ ตรงกับวันขึ้น ๑๓ ค่ำ มีที่ดินที่ตั้งวัดเป็นเนื้อที่จำนวน ๑๒ ไร่ ตามหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน ส.ค. ๑ เลขที่ ๓๓๔/๒๔๙๘

ในหนังสือหลวงพ่อทวดคำกลอนของ สมพงษ์ หนูรักษ์ กล่าวถึงผู้ปกครองหรือเจ้าอาวาสไว้ ๕ รูป

๑. ท่านลังกา องค์ท่านดำ ไม่ทราบชื่อเดิม ภูมิลำเนาเดิมที่ใดเป็นเพียงขนานนาม

๒. หลวงพ่อสี ไม่มีประวัติ

๓. หลวงพ่อทอง ไม่มีประวัติ

๔. หลวงพ่อจันทร์ ไม่มีประวัติ

๕. หลวงพ่อทิม (อาจารย์ทิม ธมฺมธโร) หรือพระครูวิสัยโสภณ[๑]

ตำนานที่เล่าขานสืบต่อมาจากคนเฒ่าคนแก่บอกว่า

วัดช้างให้หมายความว่าที่ดินวัดนี้ ช้างบอกให้ เป็นวัดโบราณแห่งหนึ่ง มีอายุประมาณ ๔๐๐ กว่าปี มีเจ้าอาวาสปกครองวัดนี้ดังนี้

๑. สมเด็จหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ไม่สามารถระบุปีพุทธศักราชได้

๒. พระช่วง พ.ศ. ๒๔๘๐ ถึง พ.ศ. ๒๔๘๓

๓. พระครูวิสัยโสภณ (ทิม ธมฺมธโร) พ.ศ. ๒๔๘๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๒

๔. พระครูใบฎีกาขาว ธมฺมรกฺขิโต พ.ศ. ๒๕๑๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๒๑

๕. พระไพศาลสิริวัฒน์ (สวัสดิ์ อรุโณ) พ.ศ. ๒๕๒๑ ถึง ๒๕๔๓

๖. พระครูปริยัติกิจโสภณ (สายันต์ จนฺทสโร) พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึงปัจจุบัน

---

[๑] สมพงษ์ หนูรักษ์, หลวงพ่อทวดคำกลอน. ปัตตานี : โรงพิมพ์ปัตตานีการช่าง , ๒๕๔๔, หน้า ๒๔.

ช่วงระยะเวลาที่สิ้นสมเด็จหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดไปแล้วนั้น ไม่มีตำนานและบันทึกรายนามเจ้าอาวาส และเมื่อเข้าถึงยุคสมัยปัจจุบันตั้งแต่พระช่วง เข้ามาแผ้วถางใน พ.ศ. ๒๔๘๐ นั้น สถานที่แห่งนี้เป็นเพียงป่ารกร้างมีต้นไม้ใหญ่อยู่หลายต้นปัจจุบันก็ไม่มีให้เห็นแล้วคงมีแต่ต้นไม้ต้นหนึ่งที่อยู่บริเวณด้านข้างของศาลาการเปรียญซึ่งชาวบ้านในบริเวณนี้บอกว่าเป็นต้นไม้เก่าแก่ประจำวัดต้นหนึ่งที่เหลือให้เห็น

และวัดนี้สร้างขึ้นเมื่อใด ? และใครเป็นคนสร้างครั้งแรกนั้นก็ยังหาหลักฐานที่แน่นอนไม่ได้ แต่พอจะจับเค้าความได้ตามหนังสือตำนานเมือง ปัตตานี และเรื่องอื่นๆ ได้บ้าง ตามหนังสือตำนานเมืองปัตตานีนั้น พระศรีบุรีรัฐพิพิธ (สิทธิ์ ณ สงขลา)ได้รวบรวมไว้ ดังมีข้อความตอนหนึ่งว่า[๒]

"สมัยนั้น พระยาแก้มดำ เจ้าเมืองไทรบุรี ปรารถนาจะหาที่ชัยภูมิที่ดีสร้างเมืองให้ เจ๊ะสิตี (ผู้ซึ่งเป็น)น้องสาวครอบครอง เมื่อโหรหาฤกษ์ยามได้เวลาท่านเจ้าเมืองก็เสี่ยงสัตย์อธิษฐานปล่อยช้างตัวสำคัญคู่บ้านคู่เมืองออกเดินป่าหรือเรียกว่า ช้างอุปการ เพื่อหาชัยภูมิดีสร้างเมือง ท่านเจ้าเมืองก็ยกพลบริวารเดินตามหลังช้างนั้นไปเป็นเวลาหลายวัน วันหนึ่งช้างได้เดินไปหยุดอยู่ ณ ที่ป่าแห่งหนึ่ง (ที่วัด

---

[๒] หนังสือที่ระลึกในพระราชพิธี เสด็จพระราชดำเนินทรงประกอบพิธียกฉัตรทองพระเจดีย์วัดราษฎร์บูรณะ (ช้างให้) เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๒๐.

ช้างให้เวลานี้) แล้วเดินวนเวียนร้องขึ้น ๓ ครั้ง พระยาแก้มดำ ถือเป็นนิมิตที่ดีที่จะสร้างเมือง ณ ที่ตรงนี้ แต่น้องสาวตรวจดูแล้วไม่พอใจ พี่ชายก็อธิษฐานให้ช้างเดินหาที่ใหม่ต่อไป ช้างได้เดินรอนแรมอีกหลายวัน เวลาตกเย็นวันหนึ่ง ก็หยุดพักพลบริวาร ทางน้องสาวถือโอกาสออกจากที่พักเดินเล่น บังเอิญขณะนั้นมีกระจงสีขาวผ่องตัวหนึ่งวิ่งผ่านหน้านางไป นางอยากได้กระจงตัวขาวตัวนั้น จึงชวนพวกพี่เลี้ยงวิ่งไล่ล้อมจับกระจง กระจงได้วิ่งวกไปวนมาบนเนินทรายขาวสะอาดริมทะเล(ที่ตำบลกรือเซะเวลานี้) ทันใดนั้นกระจงก็หายไป นางเจ๊ะสิตีรู้สึกชอบที่ตรงนี้มาก จึงขอให้พี่ชายสร้างเมืองให้ เมื่อพระยาแก้มดำปลูกสร้างเมืองให้น้องสาวและมอบพลบริวารให้ไว้พอสมควรเรียบร้อยแล้วก็ให้ชื่อเมืองนี้ว่า เมืองปะตานี (ปัตตานี) ขณะนั้นพระยาแก้มดำเดินทางกลับมาถึงภูมิประเทศที่ช้างบอกให้ครั้งแรกก็รู้สึกเสียดายสถานที่ จึงตกลงใจหยุดพักแรมทำการแผ้วถางป่า และปลูกสร้างขึ้นเป็นวัดให้ชื่อว่า วัดช้างให้ มาจนบัดนี้ หลังจากสร้างวัดเรียบร้อยแล้ว เจ้าเมืองไทรบุรีได้ทูลสมเด็จหลวงปู่ทวดจากเมืองไทรบุรีมาเป็นเจ้าอาวาสองค์แรกของวัดช้างให้ สมเด็จหลวงปู่ทวดนี้ชาวเมืองไทรบุรีเรียกนามท่านว่า ท่านลังกา”

สมัยโบราณกาลมานั้น คนมลายูนับถือศาสนาพุทธ พระยาแก้มดำคนมลายูจึงได้สร้างวัดช้างให้ขึ้น จึงขออ้างหนังสือของ พระยารัตนภักดี ซึ่งกล่าวไว้ในหนังสือเรื่องปัญหาดินแดนไทยกับมลายูซึ่ง

ท่านพิมพ์แจกในงานกุศล หน้า ๘ บรรทัด ๑๘ในหนังสือนั้น กล่าวอ้างตามประวัติศาสตร์ไว้ว่า

"พ.ศ. ๑๓๐๐ กษัตริย์ครองกรุงศรีวิชัยแห่งปาเล็มบังมีอานุภาพแผ่อาณาเขตเข้ามาถึงแหลมมลายูและได้ก่อสร้างปูชนีย์ทางพระพุทธศาสนาไว้หลายแห่งซึ่งยังปรากฏอยู่บัดนี้ ตามประวัติศาสตร์มลายูกล่าวว่ามีผู้พบศิลาจารึกแผ่นหนึ่งที่นครศรีธรรมราชจารึกว่าเมื่อ พ.ศ. ๑๓๑๘ เจ้าเมืองศรีวิชัยได้มาก่อพระเจดีย์องค์หนึ่งที่นครศรีธรรมราชและที่สำคัญทางพระพุทธศาสนาอีกแห่งหนึ่งเกี่ยวกับโบราณวัตถุคือ พระพุทธไสยาสน์ในถ้ำแห่งภูเขา (วัดหน้าถ้ำ) ตำบลหน้าถ้ำ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา คาดคะเนว่าได้สร้างในสมัยกรุงศรีวิชัยระหว่าง พ.ศ. ๑๓๑๘ - ๑๔๐๐ ต่อมาได้ปฏิสังขรณ์เพิ่มเติม ซึ่งคงปรากฏอยู่กระทั่งบัดนี้ องค์พระยาวถึง ๘๑ ฟุต ๑ นิ้ว ขนาดใหญ่วัดโดยรอบองค์พระ ๓๕ ฟุตและตามตำนานของพระศรีบุรีรัฐกล่าวไว้ว่าสมัยหลายร้อยปีมาแล้ว คนมลายูนับถือศาสนาพุทธ แต่ได้มาเปลี่ยนนับถือศาสนาอิสลามภายหลัง"

ตามที่ได้อ้างตำนานของท่านทั้งสองมานี้ พอจะสรุปได้ว่า วัดช้างให้นี้สร้างมานานไม่น้อยกว่า ๓๐๐ปี "หลวงพ่อทวด" เจ้าอาวาสองค์แรกของวัดช้างให้ก็มีประวัติสลับซับซ้อนเกี่ยวกับเมืองไทรบุรีอยู่มาก ทางเมืองไทรบุรีเรียกว่า "ท่านลังกา" ท่านเดินไปมาระหว่างวัดช้างให้กับไทรบุรีอยู่เสมอ เดินทางแบบธุดงค์ ท่านกล่าวว่า ขณะที่ท่าน

เดินทางนั้นสถานที่ใดเหมาะก็พักแรมหาความวิเวก เพื่อทำสมาธิภาวนา ใช้เวลาพักนานๆ เช่น ภูเขาถ้ำตลอด อำเภอสะบ้าย้อย ก็ปรากฏว่ามีสิ่งที่ควรเชื่อถือได้ว่า ท่านเป็นผู้ทำไว้ จากนั้นก็ปรากฏอยู่บนเพิงหินบนภูเขา ตังเกียบ เทือกภูเขาน้ำตกทรายขาว ทางทิศตะวันออกของลำธารน้ำตกมีพระพุทธรูปแกะด้วยไม้ตำเสาแบบพระยืนสององค์ ชาวบ้านตำบลทรายขาวเรียกพระพุทธรูปนี้ว่า "หลวงพ่อตังเกียบเหยียบน้ำทะเลจืด" คาดคะเนกันว่าพระพุทธรูป ๒ องค์ ท่านลังกาหรือหลวงพ่อทวดเป็นผู้สร้างสมัยเดินทางและอาศัยพักอยู่ หลวงพ่อสององค์นี้เล่าลือกันว่า ศักดิ์สิทธิ์นักและเป็นที่สักการะบูชาของชาวบ้านในถิ่นนั้นมาจนบัดนี้

สมเด็จหลวงพ่อทวดปรากฏว่าท่านมรณภาพที่แปะระมาเลเซีย คือรัฐแประเวลานี้ และได้นำศพกลับมาวัดช้างให้ปัตตานี การนำศพกลับมาต้องพักแรมตามระหว่างทางเป็นเวลาหลายวันกว่าจะถึงวัดช้างให้ เมื่อตั้งศพพักแรม ณ สถานที่ใด ที่นั้นก็เอาไม้แก่นปักหมายไว้ทุกๆ แห่งเป็นระยะๆ จนกระทั่งถึงวัดช้างให้ สถานที่ตั้งศพพักแรมตามระหว่างทางนี้กลายเป็นสถานที่สักการะเคารพของคนในถิ่นนั้นและถือเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สำคัญมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ และมีผู้คนไปกราบไว้บนบานอยู่เสมอ บางแห่งก่อเป็นเจดีย์ไว้ บางแห่งก่อเป็นสถูปไว้เป็นเครื่องสักการะบูชา

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑ พระครูวิสัยโสภณและคณะได้เดินทางไปบูชามาแล้วทุกสถานที่ แต่ละแห่งแต่ละสถานที่ก็มีสภาพเหมือนกับสถูปที่บรรจุอัฐิหลวงพ่อทวดที่วัดช้างให้ เมื่อครั้งยังไม่ได้ตบแต่งสร้างขึ้นใหม่ และได้สอบถามชาวบ้านในสถานที่นั้นต่างก็บอกเล่าให้ฟังว่าเป็นสถานที่ตั้งศพ **"หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด"** เมื่อนำศพมาพักแรมที่นี้ มีน้ำเหลืองไหลตกลงพื้นดินก็ทำเครื่องหมายไว้บางแห่งก็ก่อเป็นรูปเจดีย์ก็มี บางแห่งมีไม้แก่นปักไว้ แล้วพูนดินให้สูงขึ้น ถือเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ประจำบ้านประจำเมือง บางแห่งเรียกว่า **"สถูปลังกา"** บางแห่งเรียกว่า **"สถูปหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด"** เช่นเดียวกับที่เรียกสถูปที่วัดช้างให้ ซึ่งตรงกับประวัติตำนานเมืองปัตตานีที่ **"คุณพระศรีบุรีรัฐพิพิธ"** เขียนเอาไว้ ดังนั้นวัดช้างให้หากจะถือตามประวัติตำนานเมืองปัตตานีก็คงจะสร้างมาหลายร้อยปีแล้ว สร้างมาเมื่อใด ใครเป็นคนสร้างพูดไปเท่าไรๆ ก็ไม่จบ สิ่งที่แน่นอนที่สุดคือ วัดช้างให้เป็นวัดร้างมาก่อน ถูกทอดทิ้งมาเป็นเวลานานแล้ว ได้สอบถามคนเฒ่าคนแก่มามากต่อมากแล้วก็ได้รับคำตอบว่า เท่าที่จำได้ก็เป็นวัดร้าง และคนเฒ่าคนแก่รุ่นก่อนๆ ก็ได้บอกเล่าต่อๆ กันมาว่าเป็นวัดร้าง มีสิ่งที่ปรากฏแสดงให้แน่ใจว่าเคยเป็นวัดมาก่อนคือ ศิลาก้อนใหญ่ปักอยู่ ๔ ทิศในท่ามกลางวัดร้างซึ่งสันนิษฐานว่า เป็นเครื่องหมายลูกนิมิตบอกให้รู้ว่าที่ตรงนี้เป็นเขตพัทธสีมาและคนเฒ่าคนแก่ก็เล่าต่อๆ กันมาว่า เป็นที่โบสถ์เก่าเครื่องหมายที่ใช้ศิลาเป็นนิมิตก็ยังปรากฏอยู่จนบัดนี้ ยังไม่มีผู้ใดกล้าทำลาย

หรือรื้อถอนแต่อย่างใด ส่วนสถูปศักดิ์สิทธิ์ที่บรรจุอัฐิหลวงปู่ทวดนั้น ก็อยู่ใกล้ๆ กับเขตพัทธสีมาติดกับทางรถไฟ ชาวบ้านพื้นเมืองเรียกว่า "**เขื่อนหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด**" หรือ "**เขื่อนท่านเหยียบน้ำทะเลจืด**" (คำว่า เขื่อน เป็นภาษาคนพื้นเมืองทางใต้ ที่แท้ก็คือสถูปที่บรรจุอัฐิของท่านผู้มีบุญนั่นเอง) ที่สถูปแห่งนี้ถือเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของชาวจังหวัดปัตตานีและใกล้เคียง มีไม้แก่นปักเป็นหลักอยู่บนเนินสูงมีบริเวณกว้างพอสมควร มีผู้คนไปกราบไหว้บนบานอยู่เนืองนิจ ใครเจ็บไข้ได้ป่วยหรือวัตถุสิ่งของถูกขโมยหรือศูนย์หายก็พากันไปบนบาน ณ ที่สถูปแห่งนี้

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๐ พระครูมนูญสมณการ วัดพลานุภาพ ได้ชักชวนชาวบ้านช้างให้และใกล้เคียงไปทำการแผ้วถางวัดร้างแห่งนี้ โดยจัดบูรณะให้เป็นวัดมีพระสงฆ์เข้าอยู่จำพรรษาและในปีนั้นเองได้ให้ พระภิกษุช่วง วัดพลานุภาพพร้อมพระอนุจรมาอยู่จำพรรษา พระภิกษุช่วงมาอยู่ก็ได้จัดการสร้างถาวรวัตถุขึ้น คือ ศาลาการเปรียญ และกุฏิ ๒ -๓ หลัง

ครั้นต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔ พระภิกษุช่วงก็ได้ลาสิกขา วัดช้างให้จึงขาดเจ้าอาวาสและผู้นำลง นายบุญจันทร์ อินทกาศ กำนันตำบลป่าไร่ในสมัยนั้นพร้อมด้วยอุบาสกอุบาสิกาวัดช้างให้ ได้พากันไปหาพระอธิการแดง ธมฺมโชโต (พระครูภัทรกรณ์โกวิท) เจ้าอาวาสวัดนาประดู่ ซึ่งเป็นวัดที่อยู่ใกล้กับวัดช้างให้ขอให้ท่านจัดพระที่มีอายุ

พรรษาพอสมควรไปเป็นเจ้าอาวาสวัดช้างให้ พระครูภัทรกรณ์โกวิทจึงได้ให้พระภิกษุทิม ธมฺมธโร (พระครูวิสัยโสภณ) ไปเป็นเจ้าอาวาสวัดช้างให้ตามที่ชาวบ้านขอมา

พระภิกษุทิม ธมฺมธโร (พระครูวิสัยโสภณ)ได้ย้ายไปอยู่วัดช้างให้เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ ตรงกับวันอังคารขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๘ รุ่งขึ้นเป็นวันเข้าปุริมพรรษา พระภิกษุทิมมาอยู่วัดช้างให้ในตอนแรกๆ ก็ไปๆ มาๆ อยู่กับวัดนาประดู่ กลางวันต้องกลับไปสอนนักธรรมวัดนาประดู่เพราะท่านเป็นครูสอนนักธรรมประจำสำนักวัดนาประดู่อยู่และกำลังทำการก่อสร้างกุฏิอยู่ที่วัดนาประดู่ยังไม่เรียบร้อยด้วยพระภิกษุทิม มาอยู่วัดช้างให้ได้ประมาณ ๕ - ๖ เดือนก็เกิดสงครามทหารญี่ปุ่นยกพลขึ้นเมืองไทยผ่านไปประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์จนกลายเป็นสงครามโลก รถไฟสายใต้วิ่งจากหาดใหญ่ไปสถานีสุไหงโก-ลก ชายแดน ขนทหารและสัมภาระผ่านหน้าวัดช้างให้วันละหลายๆ เที่ยวหลายขบวนประชาชนพากันแตกตื่นหวาดกลัวภัยสงครามไม่เป็นอันทำมาหากิน วัดช้างให้ก็อยู่ในสภาพเดิมยังมิได้บูรณะจัดการก่อสร้างสิ่งใดแม้แต่น้อย การไปมาหาสู่กันในระหว่างสงครามเป็นการลำบากยิ่ง หนทางใกล้ทำให้ไกล หนทางไกลไปไม่ถึงยวดยานต่างๆ ก็ตกอยู่ในกำมือของทหารหมด ผู้คนที่พลัดพรากจากกันในระยะต้นสงครามที่มีความห่วงใยซึ่งกันและกัน หากจะติดต่อกันหรือไปเยี่ยมเยียนก็ต้องเดินเท้า วัดช้างให้ซึ่งตั้งติดอยู่กับทางรถไฟ

เป็นทางผ่านไปยังจังหวัดยะลา นราธิวาส และชายแดนมาเลเซีย พระภิกษุทิม เจ้าอาวาสวัดช้างให้ต้องรับภาระหนักต้องจัดหาที่พักหาอาหารมาเลี้ยงดูผู้คนที่มาขอพักอาศัยพักแรมในระหว่างเดินทางไม่เว้นแต่ละวัน ข้อนี้นับว่าเป็นคุณธรรมประการหนึ่งของพระภิกษุทิมที่มีน้ำใจเผื่อแผ่และเมตตามาตั้งแต่แรกจนกระทั่งถึงอวสานของชีวิต หลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ สงบลงแล้ว พระครูวิสัยโสภณได้เริ่มดัดแปลงแก้ไขทำการก่อสร้างถาวรวัตถุไว้มากจนเป็นวัดที่มีหลักฐานมั่นคงวัดหนึ่งในจังหวัดปัตตานี ถาวรวัตถุที่ท่านสร้างไว้คือ ศาลาการเปรียญ อุโบสถ หอฉัน หอระฆัง กุฏิที่พักสงฆ์ที่มาจากที่อื่น กุฏิที่อยู่ของพระภิกษุสามเณร ๘ หลัง กุฏิเจ้าอาวาส วิหารเป็นที่ประดิษฐานรูปเหมือนหลวงพ่อทวด สถูปบรรจุอัฐิหลวงพ่อทวด กำแพงวัด ซื้อที่ดินขยายอาณาเขตของวัดไปทางทิศตะวันตก และซื้อที่ดินตรงข้ามกับวัดซึ่งตั้งอยู่คนละฟากทางรถไฟ โดยจัดการสร้างอาคารเรียนเป็นตัวตึก ๒ ชั้น กว้าง ๙.๐๐ เมตร ยาว ๕๔.๐๐ เมตร หลังคาทรงไทยมุงกระเบื้องเคลือบดินเผา ราคาค่าก่อสร้าง ๑ ล้านบาทเศษและได้มอบให้กับทางราชการเพื่อเป็นที่ศึกษาเล่าเรียนของกุลบุตรกุลธิดา ต่อไปเรียกว่า "**โรงเรียนสมเด็จหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด**" นอกจากนี้ยังได้จัดสร้างถาวรวัตถุอื่นๆ อีกหลายอย่าง ราคานับเป็นล้านๆ

เฉพาะสถูปบรรจุอัฐิหลวงพ่อทวดนั้น พระครูวิสัยโสภณ และพระครูธรรมกิจโกศล (นอง ธมฺมภูโต) เจ้าอาวาสวัดทรายขาวในขณะนั้น ได้ปรึกษาหารือกัน ตกลงให้ขุดรื้อของเก่าขึ้นเพื่อสร้างใหม่ แต่เมื่อ

ขุดลงไปก็ได้พบหม้อทองเหลืองและมีอัฐิหลวงพ่อทวดห่อผ้าอยู่ในหม้อทองเหลืองอีกชั้นหนึ่ง หม้อทองเหลืองและอัฐิได้ผุเปื่อยไม่กล้าเอามือไปจับต้อง เกรงว่าจะผิดไปจากสภาพเดิม จึงได้จัดการสร้างสถูปสวมครอบลงบนสถูปเดิมซึ่งปรากฏอยู่ข้างทางรถไฟเวลานี้.

วัดร้างแต่ละครั้งแต่ละหนเป็นเวลาห่างกันนานๆ ตั้งสิบกว่าปีหรือบางครั้งถึงร้อยปีก็มีในปี พ.ศ.๒๔๘๔ พระครูวิสัยโสภณ หรือในที่รู้จักกันในนาม ท่านอาจารย์ทิม ธมมธโร ได้เข้ามาครอบครองเป็นเจ้าอาวาสวัดช้างให้เป็นเจ้าอาวาสองค์ที่ ๕ ได้ทำการบูรณะวัดต่อเติมจนเรียบร้อย ทำให้วัดช้างให้สะอาดสะอ้านขึ้นมาก ทางด้านสถูปศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งบรรจุอัฐิของหลวงพ่อทวด ประดิษฐานอยู่ที่หน้าวัด เป็นที่จูงใจประชาชนหลายชาติหลายภาษาได้มาเคารพบูชาเป็นจำนวนมากทุกวัน เนื่องจากทราบกิตติศัพท์ในอดีตสมัยที่หลวงพ่อทวดเดินทางไปยังกรุงศรีอยุธยาด้วยเรือสำเภา ระหว่างทางได้เกิดพายุพัดจนกระทั่งข้าวปลาอาหารและน้ำดื่มตกลงทะเลไป ลูกเรือกระหายน้ำมาก หลวงพ่อทวดจึงได้แสดงอภินิหารหย่อนเท้าลงไปในทะเล ปรากฏว่าน้ำทะเลในบริเวณนั้นกลายเป็นน้ำจืดและดื่มกินได้ ตั้งแต่นั้นมาชื่อเสียงของท่านขจรขจายไปทั่วหล้า คนได้มาทำการสักการะจนท่านอาจารย์ทิมดำริจะสร้างอุโบสถไว้ เพื่อเป็นหลักใหญ่ในพระพุทธศาสนาและจะได้เป็นที่อยู่อาศัยของพระภิกษุสงฆ์ในวัดได้มาทำสังฆกรรมต่อไป

ความจริงนั้นครั้งโบราณกาลมา วัดช้างให้เคยมีอุโบสถมาก่อนแล้วแต่ชำรุดสลายตัวไปหมด เพราะเวลาที่ปรากฏเป็นให้เห็นเพียงพัทธสีมาและเนินดินที่เป็นอุโบสถเก่าแก่เท่านั้น ท่านอาจารย์ทิมจึงได้กำหนดวางศิลาฤกษ์ อันเป็นรากฐานของอุโบสถแห่งใหม่ในวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๔๙๕ แล้วขุดดินลงรากก่อกำแพงหน้าอุโบสถสืบต่อมาจนถึง พ.ศ.๒๔๙๖ งานก่อสร้างสำเร็จลงเพียงแค่กำแพงอุโบสถโดยรอบเท่านั้นงานก่อสร้างหยุดชะงักลงเพราะหมดทุนที่จะใช้จ่ายต่อไป

ต่อมาในปี พ.ศ.๒๔๙๗ หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด เจ้าอาวาสองค์แรกของวัดช้างให้ได้ประทานนิมิตอันเป็นมงคลยิ่งแก่นายอนันต์ คณานุรักษ์ ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ห่างจากวัดประมาณ ๓๑ กิโลเมตร ให้สร้างพระเครื่องรางเป็นรูปภิกษุชรา ขึ้นแทนองค์ของท่านนายอนันต์นมัสการพร้อมทั้งปรึกษาท่านอาจารย์ทิม และเตรียมงานสร้างพระเครื่องในวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๔๙๗ ตรงกับวันศุกร์ขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๔ เวลาเที่ยงตรง ได้ฤกษ์พิธีปลุกเสกเบ้าและพิมพ์พระเครื่องหลวงพ่อทวดเรื่อยมาทุก ๆ วัน จนถึงวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๔๙๗ พิมพ์พระเครื่องหลวงพ่อทวดรุ่นแรกได้ ๖๔,๐๐๐ องค์ ทั้ง ๆ ที่ตั้งใจจะพิมพ์ให้ได้ ๘๔,๐๐๐ องค์ แต่เวลาจำกัดในการพิธีปลุกเสก ก็ต้องหยุดพิมพ์พระเครื่องเพื่อเอาเวลาเตรียมงานพิธีปลุกเสกพระเครื่องตามเวลาที่หลวงพ่อทวดกำหนดให้พระครูปฏิบัติ

และแล้ววันอาทิตย์ ที่ ๑๘ เมษายน ๒๔๙๗ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เวลาเที่ยงตรงได้ฤกษ์พิธีปลุกเสกพระเครื่องหลวงพ่อทวดวัดช้างให้ ณ เนินดินบริเวณอุโบสถเก่า โดยมีท่านอาจารย์ทิมเป็นอาจารย์ประธานในพิธีและนั่งปรกได้อาราธนาอัญเชิญพระวิญญาณหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดพร้อมวิญญาณหลวงพ่อสี หลวงพ่อทอง และหลวงพ่อจัน ซึ่งหลวงพ่อทั้งสามองค์นี้สิงสถิตย์อยู่รวมกับหลวงพ่อทวดในสถูปหน้าวัดขอให้ท่านประสิทธิ์ประสาทความศักดิ์สิทธิ์ความขลังแด่พระเครื่องฯ นอกจากนั้นก็มี หลวงพ่อสงโฆสโก เจ้าอาวาสวัดพะโคะ พระอุปัชฌาย์ดำ วัดศิลาลอง พร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์อาวุโส ณ วัดช้างให้ ร่ายพิธีปลุกเสกพระเครื่องสมเด็จหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด เสร็จลงในเวลา ๑๖.๐๐ น. ของวันนั้นท่านอาจารย์ทิมพร้อมด้วยพระภิกษุอาวุโสและคณะกรรมการวัดนำทีมโดย นายอนันต์ คณานุรักษ์ ได้ร่วมกันทำการแจกจ่ายพระเครื่องหลวงพ่อทวดให้แก่ประชาชนผู้เลื่อมใสซึ่งมาคอยรอรับอยู่อย่างคับคั่งจนถึงเวลาเที่ยงคืนปรากฏว่าในวันนั้น คือ วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๔๙๗ กรรมการได้รับเงินจากผู้ใจบุญโมทนาสมทบทุนสร้างอุโบสถเป็นจำนวนเงิน ๑๔,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นมาด้วยอำนาจบุญบารมีอภินิหารหลวงพ่อทวดได้ดลบรรดาลให้พี่น้องหลายชาติหลายภาษาร่วมสามัคคีสละทรัพย์โมทนาสมทบทุนสร้างอุโบสถดำเนินไปเรื่อยๆ มิได้หยุดยั้งจนถึงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๔๙๙ ได้จัดพิธียกช่อฟ้า

และวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๐๑ ได้ทำพิธีผูกพัทธสีมาอุโบสถหลังนี้จึงสำเร็จเสร็จสิ้นสมบูรณ์

หลวงพ่อทวด

เมื่อหลายร้อยปีมาแล้ว หัวเมืองทางภาคใต้ของประเทศไทย เล่าลือกันมาว่า ทุกๆ สมัย เกิดมีพระภิกษุสงฆ์ทรงสมณศักดิ์ชั้นสมเด็จ ๔ องค์ด้วยกัน คือ

๑. สมเด็จเจ้าเกาะยอ

๒. สมเด็จเจ้าเกาะใหญ่

๓. สมเด็จเจ้าจอมทอง

๔. สมเด็จเจ้าพะโคะ

แต่ในที่นี้ขอกล่าวเฉพาะตำนานสมเด็จเจ้าพะโคะโดยตรง ตามตำนานกล่าวไว้ว่าสมเด็จเจ้าพะโคะองค์นี้ได้รับพระราชทาน

สมณศักดิ์เป็น "พระราชมุนีสามีรามคุณูปมาจารย์"จากสมเด็จ พระมหาธรรมราชาสมัยพระองค์ครองกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานีและกล่าวไว้ว่า สมเด็จเจ้าพะโคะ ชาตะ วันศุกร์ เดือน ๔ ปีมะโรง ตรงกับ พ.ศ.๒๑๒๕ บิดาชื่อตาหู มารดาชื่อนางจันทร์ มีอายุมากแล้วจึงคลอดบุตรเป็นชายชื่อเจ้าปู่ และได้คลอดบุตรคนนี้ที่บ้านสวนจันทร์ ตำบลชุมพล เมืองจะทิ้งพระ (อำเภอสะทิ้งพระ จังหวัดสงขลา ในเวลานี้)

ตาหู นางจันทร์ เป็นคนยากจนได้อาศัยอยู่กับคหบดีผู้หนึ่งซึ่งไม่ปรากฏนาม สองสามีภรรยาเป็นผู้ตั้งมั่นอยู่ในศีลธรรม เมื่อนางจันทร์ออกจากการอยู่ไฟเนื่องจากการคลอดบุตรแล้ว วันหนึ่งนางจันทร์ได้อุ้มลูกน้อยพร้อมด้วยสามีออกไปทุ่งนา เพื่อช่วยเก็บข้าวให้แก่เจ้าของบ้านที่พลอยอาศัย ครั้นถึงทุ่งนาได้เอาผ้าผูกกับต้นเหม้าและต้นหว้า ซึ่งขึ้นอยู่ใกล้กันให้ลูกนอน แล้วพากันลงนาเก็บเกี่ยวข้าวต่อไป ขณะที่สองผัวเมียกำลังเก็บเกี่ยวข้าวอยู่นั้น นางจันทร์ได้เป็นห่วงลูกและได้เหลียวมามองที่เปล ปรากฏว่ามีงูบองตัวโตกว่าปกติได้ขดตัวรวบรัดเปลที่เจ้าปู่นอน สองสามีภรรยาตกใจร้องหวีดโวยวายขึ้นเพื่อนชาวนาที่เกี่ยวข้าวอยู่ใกล้เคียงก็รีบพากันวิ่งมาดู แต่ก็ไม่มีใครจะสามารถช่วยอะไรได้งูใหญ่ตัวนั้นเห็นคนเข้าใกล้ก็ชูศีรษะสูงขึ้น ส่งเสียงขู่คำรามดังอย่างน่ากลัวจึงไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้เปลนั้นเลย

ฝ่ายนายหูนางจันทร์ผู้ตั้งมั่นอยู่ในบุญกุศลยืนนิ่งพินิจพิจารณาอยู่ ปรากฏว่างูใหญ่ตัวนั้นมิได้ทำอันตรายแก่บุตรน้อยของตนเลยจึงเกิดความสงสัยว่างูบองใหญ่ตัวนี้น่าจะเกิดจากเทพนิมิตรบันดาล คิดดังนั้นแล้วก็พากันหาดอกไม้และเก็บรวงข้าวเผาเป็นข้าวตอกนำมาบูชาและกราบไหว้งูใหญ่พร้อมด้วยกล่าวคำสัตย์อธิษฐานขอให้ลูกน้อยปลอดภัย ในชั่วครู่นั้นงูใหญ่ก็คลายขนดลำตัวออกจากเปลอันตรธานหายไปทันที นายหูนางจันทร์และเพื่อนพากันเข้าไปดูทารกที่เปลปรากฏว่าเจ้าปู่ยังนอนหลับเป็นปกติอยู่ แต่มีแก้วดวงหนึ่งวางอยู่ที่คอในที่ลุ่มใต้ลูกกระเดือกแก้วดวงนั้นมีสีแสงรุ่งเรืองเป็นรัศมีหลากสีสองสามีภรรยาจึงเก็บรักษาไว้ คหบดีเจ้าของบ้านทราบความจึงขอแก้วดวงนั้นไว้เป็นกรรมสิทธิ์ตาหูนางจันทร์ก็จำใจมอบให้คหบดีผู้นั้นเมื่อได้แก้วพยางูมาไว้เป็นสมบัติของตนแล้ว ต่อมาไม่นานก็เกิดวิปริตให้ความเจ็บไข้ได้ทุกข์แก่คหบดีจนไม่มีทางแก้ไขได้ จนถึงที่สุดคหบดีเจ้าบ้านจึงคิดว่าเหตุร้ายที่เกิดขึ้นครั้งนี้คงเป็นเพราะยึดดวงแก้วพยางูนั้นไว้ จึงให้โทษและเกรงเหตุร้ายจะลุกลามยิ่งๆ ขึ้นจึงตัดสินใจคืนแก้วดวงนั้นให้สองสามีภรรยากลับคืนไป ต่อมาภายในบ้านและครอบครัวของคหบดีผู้นั้นก็ได้อยู่เย็นเป็นสุขตามปกติ ขณะที่นายหูนางจันทร์ได้ครอบครองแก้ววิเศษอยู่นั้นปรากฏว่าเจ้าของบ้านก็มีความเมตตาสงสารไม่ใช้งานหนัก การทำมาหาเลี้ยงชีพก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับอยู่สุขสบายตลอดมา

เมื่อกาลล่วงมานานจนเจ้าปู่อายุ ๗ ปี บิดามารดาได้นำไปถวายสมภารจวงให้เรียนหนังสือ ณ วัดดีหลวง เด็กชายปู่ศึกษาเล่าเรียนมีความเฉลียวฉลาดยิ่งกว่าเพื่อนคนใดๆ เมื่อเด็กชายปู่มีอายุ ๑๕ ปี สมภารจวงผู้เป็นอาจารย์ได้บวชให้เป็นสามเณร ต่อมาท่านอาจารย์ได้นำไปฝากท่านพระครูสัทธรรมรังสีให้เรียนหนังสือมูลกัจจายน์ ณ วัดสีหยัง (วัดสีคูยัง อ.ระโนด เวลานี้)

สามเณรปู่เรียนมูลกัจจายน์อยู่กับท่านพระครูสัทธรรมรังสี ซึ่งคณะสงฆ์ส่งท่านมาจากกรุงศรีอยุธยาให้เป็นครูสอนวิชามูล ฯ ทางหัวเมืองฝ่ายใต้ ในสมัยนั้นมีพระภิกษุสามเณรได้ศึกษาเล่าเรียนกันมากสามเณรปู่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดสอนิสัยปราชญ์มาแต่กำเนิด ได้ศึกษาเล่าเรียนวิชามูล ฯ อยู่ไม่นานก็สำเร็จเป็นที่ชื่นชมของอาจารย์เป็นอย่างมาก เมื่อสามเณรปู่เรียนจบวิชามูล ฯ แล้วได้กราบลาพระอาจารย์ไปเรียนต่อยังสำนักพระครูกาเดิม ณ วัดสีเมือง เมืองนครศรีธรรมราช เมื่อครบอายุบวชพระครูกาเดิมผู้เป็นอาจารย์จัดการอุปสมบทให้เป็นภิกษุในพุทธศาสนา ทำญัติอุปสมบทให้ฉายาว่า **"สามีราโม"** ณ สถานที่คลองแห่งหนึ่งโดยเอาเรือ ๔ ลำ มาเทียบขนานเข้าเป็นแพทำญัติ ต่อมาคลองแห่งนั้นมีชื่อเรียกกันว่า **"คลองท่าแพ"** จนบัดนี้

พระภิกษุปู่เรียนธรรมอยู่สำนักพระครูกาเดิม ๓ ปี ก็เรียนจบชั้นธรรมบทบริบูรณ์พระภิกษุปู่ได้กราบลาพระครูกาเดิมจากวัดสีมาเมืองกลับภูมิลำเนาเดิม ต่อมาได้ขอโดยสารเรือสำเภาของนายอินทร์ลงเรือที่ท่าเมืองจะทิ้งพระจะไปกรุงศรีอยุธยาพระนครหลวงเพื่อศึกษาเล่าเรียนธรรมเพิ่มเติมอีกเรือสำเภาใช้ใบแล่นถึงเมืองนครศรีธรรมราช นายอินทร์เจ้าของเรือได้นิมนต์ขึ้นบกไปนมัสการพระบรมธาตุตามประเพณีชาวเรือเดินทางไกลซึ่งได้ปฏิบัติกันมาแต่กาลก่อนๆ เพื่อขอความสวัสดีต่อการเดินทางทางทะเลแล้วพากันลงเรือสำเภาที่คลองท่าแพ เรือสำเภาใช้ใบสู่ทะเลหลวงเรียบร้อยตลอดมาเป็นระยะทาง ๓ วัน ๓ คืน วันหนึ่งท้องทะเลฟ้าวิปริตเกิดพายุ ฝนตกมืดฟ้ามัวดินคลื่นคนองเป็นคลั่งเรือจะแล่นต่อไปไม่ได้จึงลดใบทอดสมอสู้คลื่นลมอยู่ถึง ๓ วัน ๓ คืน จนพายุสงบเงียบลงเป็นปกติ แต่เหตุการณ์บนเรือสำเภาเกิดความเดือดร้อนมากเพราะน้ำจืดที่ลำเลียงมาหมดลง คนเรือไม่มีน้ำจืดดื่มและหุงต้มอาหารนายอินทร์เจ้าของเรือเป็นเดือดเป็นแค้นในเหตุการณ์ครั้งนั้นหาว่าเป็นเพราะพระภิกษุปู่พลอยอาศัยมาจึงทำให้เกิดเหตุร้ายซึ่งตนไม่เคยประสบเช่นนี้มาแต่ก่อนเลย ผู้บันดาลโทสะย่อมไม่รู้จักผิดชอบฉันใดนายเรือคนนี้ก็ฉันนั้น เขาจึงได้ไล่ให้พระภิกษุปู่ลงเรือใช้ให้ลูกเรือนำไปขึ้นฝั่งหมายจะปล่อยให้ท่านไปตามยะถากรรม ขณะที่พระภิกษุปู่ลงนั่งอยู่ในเรือเล็กท่านได้ยื่นเท้าลงเหยียบน้ำทะเลแล้วบอกให้ลูกเรือคนนั้นตักน้ำขึ้นดื่มกินดู ปรากฏว่าน้ำทะเลที่เค็มจัดตรง

นั้นแปรสภาพเป็นน้ำที่มีรสจืดสนิท ลูกเรือคนนั้นจึงบอกขึ้นไปบนเรือใหญ่ให้เพื่อนทราบพวกกะลาสีบนเรือใหญ่จึงพากันตักน้ำทะเลตรงนั้นขึ้นไปดื่มแก้กระหาย พากันอัศจรรย์ในอภินิหารของพระภิกษุหนุ่มยิ่งนัก ความทราบถึงนายอินทร์เจ้าของเรือจึงได้ดื่มน้ำพิสูจน์ดูปรากฏว่าน้ำทะเลที่จืดนั้นมีบริเวณอยู่จำกัดเป็นวงกลมประมาณเท่าล้อเกวียนนอกนั้นเป็นน้ำเค็มตามธรรมชาติของทะเลจึงสั่งให้ลูกเรือตักน้ำในบริเวณนั้นขึ้นบรรจุภาชนะไว้บนเรือจนเต็ม นายอินทร์และลูกเรือได้ประจักษ์ในอภินิหารของท่านเป็นที่อัศจรรย์เช่นนั้น ก็เกิดความหวาดวิตกภัยพิบัติที่ตนได้กระทำไว้ต่อท่านจึงได้นิมนต์ให้ท่านขึ้นบนเรือใหญ่แล้วพากันกราบไหว้ขอขมาโทษ ตามที่ตนได้กล่าวคำหยาบต่อท่านมาแล้วและถอนสมอใช้ใบแล่นเรือต่อไปเป็นเวลาหลายวันหลายคืนโดยเรียบร้อย

ขณะเรือสำเภาถึงกรุงศรีอยุธยาเข้าจอดเทียบท่าเรียบร้อยแล้วนายอินทร์ได้นิมนต์ท่านให้เข้าไปในเมืองแต่ท่านไม่ยอมเข้าเมืองท่านปรารถนาจะอยู่ ณ วัดนอกเมืองเพราะเห็นว่าเป็นที่เงียบสงบดีและได้ไปอาศัยอยู่ ณ วัดราชานุวาส ซึ่งตั้งอยู่นอกกำแพงเมืองขณะนั้นพระมหาธรรมราชาครองกรุงศรีอยุธยา

ในสมัยนั้นประเทศลังกา อันมีพระเจ้าวัฏฏะคามินีครองราชเป็นเจ้าแผ่นดิน มีพระประสงค์จะได้กรุงศรีอยุธยาไว้ใต้พระบรมเดชานุภาพ แต่พระองค์ไม่มีประสงค์จะก่อสงครามให้เกิดการรบราฆ่าฟัน

และกันให้ประชาชนข้าแผ่นดินเดือดร้อนจึงมีนโยบายอย่างหนึ่งที่สามารถจะเอาชนะประเทศอื่นโดยการท้าพนัน พระองค์จึงตรัสสั่งให้พนักงานพระคลังเบิกจ่ายทองคำในท้องพระคลังหลวงมอบให้แก่นายช่างทองไปจัดการหลอมหล่อเป็นตัวอักษรเท่าใบมะขามจำนวน ๘๔,๐๐๐ เมล็ด แล้วมอบให้แก่พราหมณ์ผู้เฒ่า ๗ คน พร้อมด้วยข้าวของอันมีค่าบรรทุกลงเรือสำเภา ๗ ลำ พร้อมด้วยพระราชสาส์นให้แก่พราหมณ์ทั้ง ๗ นำลงเรือสำเภาใช้ใบแล่นไปยังกรุงศรีอยุธยา เมื่อเรือสำเภาจอดท่ากรุงศรีอยุธยาเรียบร้อยแล้ว พราหมณ์ทั้ง ๗ ได้พากันเข้าเฝ้าสมเด็จพระมหาธรรมราชาและถวายสาส์น

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งกรุงไทยทรงอ่านพระราชสาส์นความว่า พระเจ้ากรุงลังกาขอท้าพระเจ้ากรุงไทยให้ทรงแปลพระธรรมในเมล็ดทองคำและเรียบเรียงลำดับให้เสร็จภายใน ๗ วัน ถ้าแปลและเรียบเรียงได้ทันกำหนดพระเจ้ากรุงลังกาขอถวายข้าวของอันมีค่าทั้ง ๗ ลำเรือสำเภาเป็นบรรณาการแก่พระเจ้ากรุงไทย แต่ถ้าพระเจ้ากรุงไทยแปลเรียงเมล็ดทองคำไม่ได้ตามกำหนดให้พระเจ้ากรุงไทยจัดการถวายดอกไม้เงินและทองส่งเป็นราชบรรณาการแก่กรุงลังกาทุกๆ ปีตลอดไป

เมื่อพระองค์ทรงทราบพระราชสาส์นอันมีข้อความดังนั้นจึงทรงจัดสั่งนายศรีธนญชัยสังฆการีเขียนประกาศนิมนต์พระราชาคณะและพระภิกษุสงฆ์ผู้ทรงคุณวุฒิทั่วประเทศให้เข้ามาแปลธรรมใน

พระมหานครทันกำหนด เมื่อประกาศไปแล้ว ๖ วัน ก็ไม่มีใครสามารถแปลเรียบเรียงเมล็ดทองคำนั้นได้ พระองค์ทรงปริวิตกยิ่งนัก และในคืนวันนั้นพระองค์ทรงสุบินนิมิตว่ามีพระยาช้างเผือก ผู้มาจากทิศตะวันตกขึ้นยืนอยู่บนพระแท่นในพระบรมมหาราชวังได้เปล่งเสียงร้องก้องดังได้ยินไปทั่วทั้งสี่ทิศ ทรงตกพระทัยตื่นบรรทมในยามนั้น และทรงพระปริวิตกในพระสุบินนิมิตเกรงว่าประเทศชาติจะเสียอธิปไตยและเสื่อมเสียพระบรมเดชานุภาพทรงพระวิตกกังวลไม่เป็นอันบรรทมจนรุ่งสาง

เมื่อได้เสด็จออกยังท้องพระโรงสั่งให้โหรหลวงเข้าเฝ้าโดยด่วนและทรงเล่าสุบินนิมิตให้โหรหลวงทำนายเพื่อจะได้ทรงทราบว่าร้ายดีประการใด เมื่อโหรหลวงทั้งคณะได้พิจารณาดูยามในพระสุบินนิมิตนั้นละเอียดถี่ถ้วนดีแล้ว ก็พร้อมกันกราบถวายบังคมทูลว่าตามพระสุบินนิมิตนี้จะมีพระภิกษุหนุ่มรูปหนึ่งมาจากทิศตะวันตกอาสาเรียงและแปลพระธรรมได้สำเร็จ พระบรมเดชานุภาพของพระองค์จะยั่งยืนแผ่ไพศาลไปทั่วทั้งสี่ทิศเมื่อพระองค์ทรงทราบแล้วก็คลายพระปริวิตกลงได้บ้าง

ด้วยเดชะบุญบันดาลในเช้าวันนั้นบังเอิญศรีธนญชัยไปพบพระภิกษุปู่ที่วัดราชานุวาส ได้สนทนาปราศรัยกันแล้วก็ทราบว่าท่านมาจากเมืองตะลุง (พัทลุงเวลานี้) เพื่อศึกษาธรรม ศรีธนญชัยเล่าเรื่องกรุงลังกาท้าพนันให้แปลธรรม แล้วถามว่าท่านยังจะช่วยแปลได้

หรือ พระภิกษุปู่ตอบว่าถ้าไม่ลองก็ไม่รู้ ศรีธนญชัยจึงนิมนต์ท่านเข้าเฝ้า ณ ที่ประชุมสงฆ์ ขณะที่พระภิกษุปู่ถึงประตูหน้าวิหาร ท่านย่างก้าวขึ้นไปยืนเหยียบบนก้อนหินศิลาแลง ทันทีนั้นศิลาแลงได้หักออกเป็นสองท่อนด้วยอำนาจอภินิหารเป็นที่อัศจรรย์ยิ่งนัก เมื่อเข้าไปในพระวิหารพระมหากษัตริย์ตรัสสั่งพนักงานปูพรมให้ท่านนั่งในที่อันสมควร แต่ก่อนที่ท่านจะเข้านั่งที่แปลพระธรรมนั้นท่านได้แสดงกิริยาอาการเป็นปัญหาธรรมต่อหน้าพราหมณ์ทั้ง ๗ กล่าวคือ ท่าแรกท่านนอนลงในท่าสีหะไสยาสน์ แล้วลุกขึ้นนั่งทรงกายตรงแล้วกะเถิบไปข้างหน้า ๕ ที แล้วลุกขึ้นเดินเข้าไปนั่งในที่อันสมควร พราหมณ์ผู้เฒ่าทั้ง ๗ เห็นท่านแสดงกิริยาเช่นนั้นเป็นการขบขันก็พากันหัวเราะและพูดว่า นี่หรือพระภิกษุที่จะแปลธรรมของพระบรมศาสดา อะไรจึงแสดงกิริยาอย่างเด็กไร้เดียงสา พราหมณ์พูดดูหมิ่นท่านหลายครั้งท่านจึงหัวเราะ แล้วถามพรามณ์ว่า ประเทศชาติบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน ท่านไม่เคยพบเห็นกิริยาเช่นนี้บ้างหรือ ? พราหมณ์เฒ่าฉงนใจก็นิ่งอยู่ ต่างนำบาตรใส่เมล็ดทองคำเข้าประเคนท่านทันที

เมื่อพระภิกษุปู่รับประเคนบาตรจากมือพราหมณ์มาแล้วท่านก็นั่งสงบจิตอธิษฐานแต่ในใจว่า ขออำนาจคุณบิดามารดาครูบาอาจารย์และอำนาจผลบุญกุศลที่ได้สร้างมาแต่ปางก่อนและอำนาจเทพยดาอันรักษาพระนครตลอดถึงเทวาอารักษ์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายครั้งนี้อาตมาจะแปลพระธรรมช่วยกู้บ้านกู้เมือง ขอให้ช่วยดลบันดาล

จิตใจให้สว่างแจ้งขจัดอุปสรรคที่มาขัดขวางขอให้แปลพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์สำเร็จสมปรารถนาเถิด ครั้นแล้วท่านคว่ำบาตรเททองเรี่ยราดลงบนพรมและนั่งคุยกับพราหมณ์ตามปกติ

ด้วยอำนาจบารมีอภินิหารของท่าน ที่ได้จุติลงมาโปรดสัตว์ในพระพุทธศาสนาประกอบกับโชคชะตาของประเทศชาติที่จะไม่เสื่อมเสียอธิปไตย เทพยดาทั้งหลายจึงดลบันดาลเรียบเรียงเมล็ดทองคำตามลำดับตัวอักษรโดยเรียบร้อยในเวลานั้น ชั่วครู่นั้นท่านก็ได้เหลียวกลับมาลงมือเรียบเรียงและแปลอักษรในเมล็ดทองคำจำนวน ๘๔,๐๐๐ เมล็ด เป็นลำดับโดยสะดวกและไม่ติดขัดประการใดเลย นับว่าโชคชะตาของประเทศชาติยังคงรุ่งเรืองสืบไป

ขณะที่พระภิกษุปู่เรียงและแปลอักษรไปได้มากแล้วปรากฏว่าเมล็ดทองคำตัวอักษรขาดหายไป ๗ ตัว คือตัว สํ วิ ทา ปุ กะ ยะ ปะ ท่านจึงทวงถามเอาที่พราหมณ์ พราหมณ์ทั้ง ๗ คนยอมจำนน จึงประเคนเมล็ดทองคำที่ตนซ่อนไว้นั้นให้แก่ท่านโดยดี ปรากฏว่าพระภิกษุปู่แปลพระไตรปิฎกในเมล็ดทองคำสำเร็จบริบูรณ์เป็นการชนะพราหมณ์ในเวลาเย็นของวันนั้นและทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงปี่พาทย์ประโคมพร้อมเสียงประชาชนโห่ร้องต้อนรับชัยชนะเสียงดังสนั่นหวั่นไหวทั่วพระนครศรีอยุธยาเป็นการฉลองชัย

สมเด็จพระมหาธรรมราชาทรงพระโสมนัสยินดีเป็นที่ยิ่งจึงตรัสสั่งถวายราชสมบัติให้พระภิกษุปู่ครอง ๗ วัน แต่ท่านไม่ยอมรับโดยให้เหตุผลว่าท่านเป็นสมณเพศไม่สมควรที่จะครองราชสมบัติอันผิดกิจของสมณควรประพฤติ พระองค์ก็จนพระทัยแต่พระประสงค์อันแรงกล้าที่จะสนองคุณความดีความชอบอันใหญ่ยิ่งให้แก่ท่านในครั้งนี้จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าทรงแต่งตั้งให้พระภิกษุปู่ดำรงสมณศักดิ์ ทรงพระราชทานนามว่า **"พระราชมุนีสามีรามคุณูปมาจารย์"** ในเวลานั้น

พระภิกษุปู่ หรือพระราชมุนีสามีรามคุณูปมาจารย์ได้จำพรรษาอยู่ ณ วัดราชานุวาสศึกษาและปฏิบัติธรรมเป็นเวลาหลายปีด้วยความสงบร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา กาลนานมาปีหนึ่งในพระมหานครศรีอยุธยาเกิดโรคระบาดขึ้นร้ายแรง เช่น อหิวาตกโรคประชาราษฎรล้มป่วยเจ็บตายลงเป็นอันมาก ประชาชนพลเมืองเดือดร้อนเป็นอย่างยิ่งนักสมัยนั้นหยูกยาก็ไม่มีนิยมใช้รักษาป้องกันด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยพระเจ้าอยู่หัวทรงพระวิตกกังวลมากเพราะไม่มีวิธีใดจะช่วยรักษาและป้องกันโรคนี้ได้และทรงระลึกถึงพระราชมุนีสามีรามคุณูปมาจารย์ขึ้นได้จึงตรัสสั่งให้ศรีธนญชัยไปนิมนต์ท่านมาเข้าเฝ้าทรงปรารภในเรื่องทุกข์ร้อนของพลเมืองที่ได้รับทุกข์ยุคเข็ญด้วยโรคระบาดอยู่ในขณะนี้ ท่านจึงทำพิธีปลุกเสกน้ำพระพุทธมนต์แล้วนำไปพรมให้แก่ประชาชนทั่วพระนคร ปรากฏว่า

โรคระบาดได้ทุเลาเหือดหายไปในไม่ช้าประชาชนได้รับความร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา ในหลวงทรงพระปรีดาปราโมทย์เป็นอันมาก ทรงเคารพเลื่อมใสในองค์ท่านอย่างยิ่ง วันหนึ่งได้ทรงตรัสปรารภกับท่านว่า ต่อไปนี้หากพระคุณเจ้ามีความปรารถนาสิ่งอันใดขอนิมนต์ให้ทราบความปรารถนานั้นๆ จะทรงพระราชทานถวาย ขอพระคุณเจ้าอย่าได้เกรงพระทัยเลย

การล่วงมานานประมาณว่า พระราชมุนีสามีรามคุณูปมาจารย์มีวัยชราแล้ว วันหนึ่งท่านได้เข้าเฝ้าถวายพระพรทูลลาจะกลับภูมิลำเนาเดิม พระองค์ทรงเกรงใจท่านไม่กล้านิมนต์ขอร้องแต่อย่างใด ได้พระราชทานอนุญาตตามความปรารถนาของท่าน เมื่อพระราชมุนีสามีรามคุณูปมาจารย์กลับภูมิลำเนาเดิมแล้วครั้งนั้น ปรากฏมีหลักฐานว่าไว้ว่าท่านเดินกลับทางบกธุดงค์โปรดสัตว์เรื่อยมาเป็นเวลาช้านาน จนถึงวัดพระสิงห์บรรพตพะโคะตามแนวทางเดินที่ท่านเดินและพักแรมที่ใดต่อมาภายหลังสถานที่ที่ท่านพักแรมนั้นเกิดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ประชาชนในถิ่นนั้นได้ทำการเคารพบูชามาถึงบัดนี้ คือปรากฏว่า ขณะที่ท่านพักแรมอยู่ที่บ้านโกฏิในอำเภอปากพนัง เมื่อท่านเดินทางจากไปแล้วภายหลังประชาชนยังมีความเคารพเลื่อมใสท่านอยู่มากจึงได้ชักชวนกันขุดดินพูนขึ้นเป็นเนินตรงกับที่ท่านพักแรมไว้เป็นที่ระลึก รอบ ๆ เนินดินนั้นจึงเป็นคูน้ำล้อมรอบเนินและสถานที่แห่งนี้ต่อมาก็เกิดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์จนถึงบัดนี้

เมื่อท่านเดินทางมาถึงหัวลำภูใหญ่ ในอำเภอหัวไทร ในเวลานี้เป็นสถานที่ที่มีหาดทรายขาวสะอาดต้นลำภูแผ่กิ่งก้านสาขาร่มรื่นเย็นสบาย ท่านจึงอาศัยพักแรมอยู่ใต้ต้นลำภูนั้น ทำสมาธิวิปัสสนา ประชาชนในถิ่นนั้นได้พร้อมใจกันมากราบไหว้บูชาและฟังท่านแสดงธรรมอันเป็นหลักควรปฏิบัติของพระพุทธศาสนา ต่อมาประชาชนเพิ่มความเลื่อมใสศรัทธาแรงกล้าจึงพร้อมใจกันสร้างศาลาถวายขึ้นหนึ่งหลังและท่านได้จากสถานที่นี้ไป ต่อมาภายหลังไม่นานศาลาหลังนี้เกิดเป็นศาลาศักดิ์สิทธิ์ประชาชนชาวบ้านถิ่นนั้นและใกล้เคียงจึงชักชวนกันมาทำพิธีสมโภชศาลาศักดิ์สิทธิ์หลังนั้นเป็นการระลึกถึงท่านถือเอาวันพฤหัสบดีเป็นวันพิธีชักชวนกันทำขนมโคมาบวงสรวงสมโภชทุกๆ วันพฤหัสฯ เป็นประจำจนเป็นประเพณีมาจนกระทั่งบัดนี้

เมื่อท่านจากหัวลำภูใหญ่เดินทางมาถึงบางค้อน ท่านได้หยุดพักแรมพอหายเมื่อยล้าแล้วก็เดินทางต่อไปจนถึงวัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะ หลังจากที่ท่านจากไปแล้วสถานที่บางค้อนก็เกิดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ปรากฏมาจนบัดนี้

พระราชมุนีสามีรามคุณูปมาจารย์ หรือพระภิกษุปู่กลับถึงวัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะ ครั้งนี้ประชาชนชื่นชมยินดีแซ่ซ้องสาธุการต้อนรับท่านเป็นการใหญ่ ประชาชนได้พร้อมใจกันขนานนามท่านขึ้นใหม่เรียกกันว่า **“สมเด็จเจ้าพะโคะ”** ตั้งแต่นั้นมาจนบัดนี้ ต่อมา

วัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะอันเป็นชื่อเดิมก็ถูกเรียกย่อ ๆ เสียใหม่ว่า **"วัดพะโคะ"** จนกระทั่งบัดนี้

ตามตำนานกล่าวไว้ว่า วัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะนี้มีพระอรหันต์ ๓ องค์ เป็นผู้สร้างขึ้น คือ

๑. พระนาไรมุ้ย

๒. พระมหาอโนมทัสสี

๓. พระธรรมกาวา

ต่อมาพระมหาอโนมทัสสีได้เดินทางไปประเทศอินเดียอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุพระบรมศาสดากลับมา พระยาธรรมรังคัลเจ้าเมือง "จะทิ้งพระ" ในสมัยนั้นมีความเลื่อมใสศรัทธา จัดการก่อสร้างพระเจดีย์องค์ใหญ่สูงถึง ๒๐ วา ขึ้นถวายแล้วทำพิธีสมโภชบรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้ภายในเจดีย์องค์นั้นและคงมีปรากฏอยู่จนบัดนี้

ขณะที่สมเด็จเจ้าพะโคะหรือพระราชมุนีสามีรามคุณูปมาจารย์ได้หยุดพักผ่อนนานพอสมควร ท่านได้ตรวจดูเห็นปูชนียสถานและกุฏิวิหารเก่าแก่ได้ชำรุดทรุดโทรมลงไปมากควรจะบูรณะซ่อมแซมเสียใหม่ ดังนั้นท่านจึงได้เดินทางเข้าไปยังกรุงศรีอยุธยาเข้าเฝ้าสมเด็จพระมหาธรรมราชาอีกวาระหนึ่ง (ในตำนานมิได้กล่าวไว้ว่าท่านไปทางบกหรือไปทางน้ำ) เมื่อได้สนทนาถามสุขทุกข์กันแล้วท่านก็ทูลถวายพระพรพระองค์ตามความปรารถนาที่จะบูรณะและ

ปฏิสังขรณ์วัดให้พระองค์ทรงทราบ ครั้นได้ทราบจุดประสงค์ก็ทรงศรัทธาเลื่อมใสร่วมอนุโมทนาด้วย จึงตรัสสั่งให้พระเอกาทศรถพระเจ้าลูกยาเธอ จัดการเบิกเงินในท้องพระคลังหลวงมอบถวาย และจัดหาศิลาแลงบรรทุกเรือสำเภา ๗ ลำ พร้อมด้วยนายช่างหลวงหลายนาย มอบหมายให้ท่านนำกลับไปดำเนินงานตามความปรารถนาปรากฏว่าท่านได้ทำการบูรณะซ่อมแซมและปลูกสร้าง (วัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะ) อยู่หลายปีจึงสำเร็จบริบูรณ์

สมเด็จพระเจ้าพะโคะ เข้าไปเฝ้าสมเด็จพระมหาธรรมราชายังกรุงศรีอยุธยาครั้งหนึ่งปรากฏว่าพระองค์ทรงเลื่อมใสเคารพต่อท่านเป็นยิ่งนัก ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานที่ดินนาถวายแก่ท่านเป็นกัลปนา ขึ้นแก่วัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะ จำนวน ๙๐ ฟ้อน พร้อมด้วยประชาราษฎรที่อาศัยอยู่ในเขตที่ดินนั้น มีอาณาเขตติดต่อโดยถือเอาวัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะเป็นศูนย์กลางดังนี้

๑. ทางทิศเหนือ ตั้งแต่แหลมชุมพุกเข้ามา
๒. ทางทิศใต้ ตั้งแต่แหลมสนเข้ามา
๓. ทางทิศตะวันออก จดทะเลจีนเข้ามา
๔. ทางทิศตะวันตก จดทะเลสาบเข้ามา

ขณะที่สมเด็จเจ้าพะโคะกลับจากกรุงศรีอยุธยา ได้จำพรรษาอยู่ ณ วัดพะโคะ

ครั้งนี้คาดคะเนว่าท่านมีอายุกาลถึง ๘๐ ปีเศษอยู่มาวันหนึ่ง ท่านถือไม้เท้าศักดิ์สิทธิ์ประจำตัว ไม้เท้านี้มีลักษณะคดไปมาเป็น ๓ คด ชาวบ้านเรียกว่าไม้เท้า ๓ คด ท่านออกจากวัดมุ่งหน้าเดินไปยังฝั่งทะเลจีน และขณะที่ท่านเดินเล่นรับอากาศทะเลอยู่นั้น ได้มีเรือโจรสลัดจีนแล่นเลียบชายฝั่งมา พวกโจรสลัดจีนเห็นสมเด็จเดินอยู่คิดเห็นว่าเป็นคนประหลาดเพราะท่านครองสมณเพศ พวกโจรจึงแวะเรือเข้าขึ้นฝั่ง นำเอาท่านลงเรือไป เมื่อเรือโจรจีนออกจากฝั่งไม่นานเหตุมหัศจรรย์ก็ปรากฏขึ้น คือเรือลำนั้นจะแล่นต่อไปไม่ได้ต้องหยุดนิ่งอยู่กับที่ พวกโจรจีนได้พยายามแก้ไขจนหมดความสามารถเรือก็ยังไม่เคลื่อนจึงได้จอดเรือนิ่งอยู่ ณ ที่นั่นเป็นเวลาหลายวันหลายคืน ที่สุดน้ำจืดที่ลำเลียงมาบริโภคในเรือก็ได้หมดสิ้นจึงขาดน้ำดื่มและหุงต้มอาหาร พากันเดือดร้อนกระวนกระวายด้วยการกระหายน้ำเป็นอย่างยิ่ง สมเด็จท่านสังเกตเห็นเหตุการณ์ความเดือดร้อนของพวกเรือถึงขั้นที่สุดแล้วท่านจึงเหยียบกาบเรือให้ตะแคงต่ำลงแล้วยื่นเท้าเหยียบลงบนผิวน้ำทะเล ทั้งนี้ย่อมไม่พ้นความสังเกตของพวกจีนไปเมื่อท่านยกเท้าขึ้นจากผิวน้ำทะเลแล้วก็สั่งให้พวกโจรจีนตักน้ำตรงนั้นขึ้นมาดื่มชิมดู พวกจีนแม้ไม่เชื่อก็จำเป็นต้องลองเพราะไม่มีทางใดที่จะช่วยตัวเองได้แล้ว แต่ได้ปรากฏว่าน้ำทะเลเค็มจัดที่ตรงนั้นแปรสภาพเป็นน้ำจืดเป็นที่อัศจรรย์ยิ่งนัก พวกโจรสลัดจีนได้เห็นประจักษ์ในคุณอภินิหารของท่านเช่นนั้นก็พากันหวาดเกรงภัยที่จะเกิดแก่พวกเขาต่อไปจึงได้พากันกราบไหว้ขอขมาโทษแล้วพาท่าน

ล่องเรือส่งกลับขึ้นฝั่งต่อไป

เมื่อสมเด็จเจ้าพะโคะขึ้นจากเรือเดินกลับวัดถึงที่แห่งหนึ่ง ท่านหยุดพักเหนื่อยได้เอาไม้เท้า ๓ คด พิงไว้กับต้นยางสองต้นอันยืนต้นคู่เคียงกัน ต่อมาต้นยางสองต้นนั้นสูงใหญ่ขึ้นลำต้นและกิ่งก้านสาขาเปลี่ยนสภาพจากเดิมกลับคดๆ งอๆ แบบเดียวกับรูปไม้เท้าทั้งสองต้น ประชาชนในถิ่นนั้นเรียกว่า ต้นยางไม้เท้า ยังมีปรากฏอยู่ถึงเวลานี้

สมเด็จพะโคะหรือพระราชมุนีสามีรามคุณูปมาจารย์ครองสมณเพศจำพรรษาอยู่วัดพะโคะเป็นที่พึ่งของประชาราษฎร์มีความร่มเย็นเป็นสุข ได้ช่วยการเจ็บไข้ได้ทุกข์ บำรุงสุข เทศนาสั่งสอนธรรมของพระพุทธองค์ประดุจร่มโพธิ์ร่มไทรของปวงพุทธศาสนิกชนได้ตลอดมา

ตอนนี้ได้รับความกรุณาจากพระอุปัชฌาย์ดำ ติสฺสโร สำนักวัดศิลาลอย อำเภอจะทิ้งพระเป็นผู้เล่าตามนิยายต่อกันมา โดยท่านพระครูวิริยานุรักษ์ วัดตานีสโมสรเป็นผู้บันทึกความดังต่อไปนี้

ในสมัยสมเด็จเจ้าพะโคะพำนักอยู่วัดพะโคะครั้งนั้นยังมีสามเณรน้อยรูปหนึ่งเข้าใจว่าคงอาศัยอยู่วัดใดวัดหนึ่งในท้องที่อำเภอหาดใหญ่เวลานี้ สามเณรรูปนี้ได้บวชมาแต่อายุน้อยๆ ได้ปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดมีความขยันหมั่นเพียรก่อแต่การกุศลในพระพุทธ

ศาสนาและตั้งจิตอธิษฐานจะขอพบพระศรีอริยะอย่างแรงกล้า อยู่มาคืนหนึ่งมีคนแก่ถือดอกไม้เดินเข้ามาหาแล้วประเคนดอกไม้ส่งให้แล้วบอกว่า นี่เป็นดอกไม้ทิพย์ไม่รู้จักร่วงโรยพร้อมกับกล่าวว่า พระศรีอริยะโพธิสัตว์นั้นขณะนี้ได้จุติลงมาเกิดในเมืองมนุษย์เพื่อโปรดสัตว์ในพระพุทธศาสนาสามเณรเจ้าจงถือดอกไม้ทิพย์นี้ออกค้นหาเถิด หากผู้ใดรู้จักกำเนิดของดอกไม้แล้วผู้นั้นแหละเป็นพระศรีอริยะที่จุติมา เจ้าจงพยายามเที่ยวค้นหาคงจะพบเมื่อกล่าวจบแล้วคนแก่นั้นก็อันตรธานหายไปทันที

สามเณรน้อยมีความปิติยินดีเป็นยิ่งนัก วันรุ่งเช้าจึงกราบลาสมภารเจ้าอาวาสถือดอกไม้ทิพย์เดินออกจากวัดไป สามเณรเดินทางตรากตรำลำบากไปทั่วทุกหนทุกแห่งก็ไม่มีใครทักถามถึงดอกไม้ทิพย์ที่ตนถืออยู่นั้นเลยแต่สามเณรก็พยายามอดทนต่อความเหนื่อยยากต้องตากแดดกรำฝนไปเป็นเวลาช้านาน วันหนึ่งต่อมาสามเณรน้อยเดินทางเข้าเขตวัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะในเวลาใกล้จะมืดค่ำเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำ พระจันทร์เต็มดวงส่องรัศมีจ้าไปทั่วท้องฟ้าและเป็นวันที่พระภิกษุสงฆ์ลงทำสังฆกรรมในอุโบสถ สามเณรถือดอกไม้ทิพย์เดินเข้าไปยืนถือดอกไม้ทิพย์อยู่ริมอุโบสถรอคอยพระสงฆ์ที่จะลงมาอุโบสถ พอถึงเวลาพระภิกษุทั้งหลายก็เดินทะยอยกันเข้าอุโบสถผ่านหน้าสามเณรไปจนหมดไม่มีพระภิกษุองค์ใดทักสามเณรเลย เมื่อพระสงฆ์เข้านั่งในอุโบสถเรียบร้อยแล้วสามเณรจึงเดินเข้าไปนมัสการ

ถามพระสงฆ์เหล่านั้นว่า วันนี้พระมาลงอุโบสถหมดแล้วหรือ พระภิกษุตอบว่า ยังมีสมเด็จอยู่อีกองค์วันนี้ไม่มาลงอุโบสถ สามเณรทราบดังนั้นก็กราบลาพระสงฆ์เหล่านั้นเดินออกจากอุโบสถมุ่งตรงไปยังกุฎิของสมเด็จเจ้าฯ ทันที

ครั้นถึง สามเณรก็คลานเข้าไปใกล้ก้มกราบนมัสการท่านอยู่ตรงหน้าสมเด็จเจ้าฯ สมเด็จเจ้าฯ ได้ประสพดอกไม้ในมือสามเณรถืออยู่ จึงถามสามเณรว่า นั่นดอกไม้ทิพย์เป็นดอกไม้เมืองสวรรค์ผู้ใดให้เจ้ามา สามเณรรู้แจ้งใจตามที่นิมิตจึงคลานเข้าไปก้มลงกราบที่ฝ่าเท้าแล้วประเคนดอกไม้ทิพย์นั้นแก่สมเด็จเจ้าฯ ทันที เมื่อสมเด็จเจ้าฯ รับประเคนดอกไม้ทิพย์จากสามเณรน้อยแล้วท่านได้สงบอารมณ์อยู่ชั่วครู่มิได้พูดจาประการใด แล้วลุกขึ้นเรียกสามเณรเดินตรงเข้าไปในกุฏิปิดประตูลงกลอนและเงียบหายไปในคืนนั้น มิได้มีร่องรอยแต่อย่างใดเหลือไว้ให้พิสูจน์จนเวลาล่วงเลยมาบัดนี้ประมาณสามร้อยปีเศษแล้ว

การหายตัวไปของสมเด็จเจ้าพะโคะครั้งนั้น ประชาชนเล่าลือกันว่าท่านได้สำเร็จสู่สวรรค์ไปเสียแล้วด้วยอำนาจบุญบารมีอภินิหารท่านแรงกล้า ตามที่กล่าวลือกันเช่นนี้เพราะมีเหตุอัศจรรย์ปรากฏขึ้นในคืนนั้นว่าบนอากาศบริเวณวัดพะโคะ ได้มีดวงไฟโตขนาดเท่าดวงไต้ส่องรัศมีต่างๆ เป็นปริมณฑลดังพระจันทร์ทรงกลดลอยวนเวียนรอบบริเวณวัดพะโคะส่องรัศมีจ้าไปทั่วบริเวณวัดเมื่อดวงไฟดวงนั้น

ลอยวนเวียนอยู่ครบสามรอบแล้วลอยเคลื่อนไปทางทิศอาคเนย์ เงียบหายมาจนกระทั่งบัดนี้

วันรุ่งเช้าประชาชนมาร่วมประชุมกันที่วัดและต่างคนต่างก็เข้าใจว่าสมเด็จเจ้าฯ ท่านสำเร็จสู่สวรรค์ไปจึงได้พากันพนมมือขึ้นเหนือศรีษะพร้อมกับเปล่งเสียงว่าสมเด็จเจ้าพะโคะโล่ไปเสียแล้วเจ้าข้าเอย เมื่อสมเด็จเจ้าพะโคะโล่หายไปจากวัดพะโคะครั้งนั้น สมเด็จเจ้าฯ ท่านได้ทิ้งของสำคัญไว้ให้เป็นที่สักการะบูชาของประชาชนตลอดมาคือ

๑. ดวงแก้วที่พระยางูใหญ่ให้ครั้งเป็นทารกอยู่ในเปล ๑ ดวง และสมภารทุกๆ องค์ของวัดพะโคะได้ เก็บรักษาไว้จนถึงบัดนี้ปรากฏว่า แก้วดวงนี้ไม่มีใครกล้านำออกจากบริเวณวัดพะโคะเพราะเกรงจะเกิดภัย

๒. ก่อนที่สมเด็จเจ้าฯ จะโล่หายไปปรากฏว่าท่านได้ขึ้นไปทำสมาธิอยู่บนชะง่อนผาภูเขาบาท ได้เอาเท้าซ้ายเหยียบลงบนลาดผาลึกเป็นรอยเท้าเป็นที่สักการะบูชาของประชาชนมาจนกระทั่งบัดนี้ (ท่านพระครูวิสัยโสภณวัดช้างให้ได้ไปนมัสการมาแล้ว)

สมัยที่สมเด็จเจ้าพะโคะโล่หายไปจากวัดพะโคะ ตำบลชุมพล อำเภอจะทิ้งพระ จังหวัดสงขลา ครั้งนั้นได้มีพระภิกษุชรารูปหนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่เมืองรัฐไทรบุรีเวลานี้พระภิกษุรูปนี้เป็นปราชญ์ทางธรรมและเชี่ยวชาญทางอิทธิอภินิหารเป็นยอดเยี่ยมชาวเมือง

ไทรบุรีมีความเคารพเลื่อมใสมาก ซึ่งสมัยนั้นคนมลายูในเมืองไทรบุรีนับถือศาสนาพุทธ ต่อมาท่านก็ได้เป็นสมภารเจ้าวัดแห่งหนึ่งในสมัยนั้น

มีเรื่องชวนคิดอยู่ว่า พระภิกษุชรารูปนี้ไม่มีประชาชนคนใดจะทราบได้ว่า ท่านชื่ออย่างไร ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่ไหน ก็ไม่มีใครซักถาม จึงพากันขนานนาม เรียกกันว่า " **ท่าน ลังกาองค์ดำ** " ท่านปกครองวัดด้วยอำนาจธรรมและอภินิหารอย่างยอดเยี่ยม เป็นที่พึ่งทางธรรมปฏิบัติและการเจ็บไข้ได้ทุกข์ของประชาชน ด้วยความเมตตาธรรม ประชาชนเพิ่มความเคารพเลื่อมใสท่านตลอดถึงพระยาแก้มดำ เจ้าเมืองไทรบุรีสมัยนั้น และท่านมีความสุขตลอดมา (ท่านลังกาองค์นี้จะเป็นเจ้าพะโคะใช่หรือไม่ ขอให้อ่านต่อไป)

เมื่อข้าพเจ้าผู้เขียนยังหนุ่มๆ หรือประมาณ ๔๕ ปีมาแล้วได้อ่านหนังสือตำนานเมืองปัตตานี ซึ่งรวบรวมโดยคุณพระศรีบุรีรัฐ (สิทธิ์ ณ สงขลา) นายอำเภอชั้นลายครามของอำเภอยะหริ่งเรียบเรียง มีข้อความตอนหนึ่งว่าสมัยนั้นพระยาแก้มดำ เจ้าเมืองไทรบุรีปรารถนาจะหาที่ชัยภูมิดีสร้างเมืองให้ เจ๊ะสิตีน้องสาวครอบครอง เมื่อโหรหาฤกษ์ยามดีได้เวลา ท่านเจ้าเมืองก็เสี่ยงสัตย์อธิษฐานปล่อยช้างตัวสำคัญคู่บ้านคู่เมืองออกเดินป่าหรือเรียกว่าช้างอุปการ เพื่อหาที่ชัยภูมิดีสร้างเมือง ท่านเจ้าเมืองก็ยกพลบริวารเดินตามหลังช้างนั้นไปเป็นเวลาหลายวัน วันหนึ่งช้างได้เดินไปหยุด

อยู่ ณ ที่ป่าแห่งหนึ่ง (ที่วัดช้างให้เวลานี้) แล้วเดินวนเวียนร้องขึ้น ๓ ครั้งพระยาแก้มดำถือเป็นนิมิตที่ดีจะสร้างเมือง ณ ที่ตรงนี้ แต่น้องสาวตรวจดูแล้วไม่ชอบ พี่ชายก็อธิษฐานให้ช้างดำเนินหาที่ใหม่ต่อไป ได้เดินรอนแรมหลายวัน เวลาตกเย็นวันหนึ่งก็หยุดพักพลบริวาร น้องสาวถือโอกาสออกจากที่พักเดินเล่น บังเอิญขณะนั้นมีกระจงสีขาวผ่องตัวหนึ่ง วิ่งผ่านหน้านางไปนางอยากจะได้กระจงขาวตัวนั้น จึงชวนพวกพี่เลี้ยงวิ่งไล่ลอมจับกระจงตัวนั้น ได้วิ่งวกไปเวียนมาบนหาดทรายอันขาวสะอาดริมทะเล (ที่ตำบล กือเซะเวลานี้) ทันใดนั้น กระจงก็ได้อันตรธานหายไป นางเจ๊ะสิตีรู้สึกชอบที่ตรงนี้มาก จึงขอให้พี่ชายสร้างเมืองให้

เมื่อพระยาแก้มดำปลูกสร้างเมืองให้น้องสาว และมอบพลบริวารให้ไว้พอสมควรเรียบร้อยแล้ว ก็ให้ชื่อเมืองนี้ว่า เมืองปะตานี (ปัตตานี) ขณะนั้นพระยาแก้มดำเดินทางกลับมาถึงภูมิประเทศที่ช้างบอกให้ครั้งแรก ก็รู้สึกเสียดายสถานที่ จึงตกลงใจหยุดพักแรมทำการแผ้วถางป่า และปลูกสร้างขึ้นเป็นวัดให้ชื่อว่า วัดช้างให้มาจนบัดนี้ ต่อมาพระยาแก้มดำ ก็ได้มอบถวายวัดช้างให้แก่ท่านลังกาครอบครองอีกวัดหนึ่ง

พระภิกษุชราองค์นี้ท่านอยู่เมืองไทรบุรี เขาเรียกว่าท่านลังกา เมื่อท่านมาอยู่วัดช้างให้ชาวบ้านเรียกว่าท่านช้างให้เป็นเช่นนี้ตลอดมา ขณะที่ท่านลังกาพำนักอยู่ที่วัดในเมืองไทรบุรีวันหนึ่งอุบาสก

อุบาสิกา และลูกศิษย์อยู่พร้อมหน้าท่านได้พูดขึ้นในกลางชุมนุมนั้นว่า ถ้าท่านมรณภาพเมื่อใดขอให้ช่วยกันจัดการหามศพไปทำการฌาปนกิจ ณ วัดช้างให้ด้วยและขณะหามศพพักแรมนั้น ณ ที่ใดน้ำเน่าไหลลงสู่พื้นดินที่ตรงนั้นจงเอาเสาไม้แก่นปักหมายไว้ต่อไปข้างหน้าจะเป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ อยู่มาไม่นานท่านก็ได้มรณภาพลงด้วยโรคชราคณะศิษย์ผู้เคารพในตัวท่านก็ได้จัดการตามที่ท่านสั่งโดยพร้อมเพรียงกันเมื่อทำการฌาปณกิจศพท่านเรียบร้อยแล้วคณะศิษย์ผู้ไปส่งได้ขอแบ่งเอาอัฐิของท่านแต่ส่วนน้อยนำกลับไปทำสถูปที่วัด ณ เมืองไทรบุรีไว้เป็นที่เคารพบูชาตลอดจนบัดนี้สมเด็จเจ้าพะโคะกับท่านช้างให้หรือหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดนี้สมัยท่านยังมีชีวิตมีชื่อที่ใช้เรียกท่านหลายชื่อเช่น พระราชมุนีสามีรามคุณูปมาจารย์ท่านลังกา และท่านช้างให้ แต่เมื่อท่านมรณภาพแล้วเรียกเขือนหรือสถูปศักดิ์สิทธิ์ที่บรรจุอัฐิของท่านว่า **"เขื่อนท่านช้างให้"** แต่ต่อมาปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ได้มีการสร้างพระเครื่องต่างองค์ท่านให้ชื่อว่า ท่านช้างให้ แต่ท่านไม่เอาท่านบอกให้ชื่อว่า "หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด" ดังมีเรื่องกล่าวต่อไปนี้

๑. ก่อนที่เขื่อนหรือสถูปจะปรากฏความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นครั้งแรกเล่าต่อๆ กันมาว่ามีเด็กชายลูกชาวบ้านคนหนึ่งพ่อเขาไล่ตี เด็กคนนั้นวิ่งหนีเข้าไปในบริเวณวัดช้างให้แล้วหายตัวไปซึ่งขณะนั้นเป็นวัดร้าง เมื่อพ่อของเด็กไล่ตามเข้าไปในวัดก็มิได้เห็นตัวเด็ก เขาได้ค้น

หาจนอ่อนใจก็ไม่พบจึงกลับบ้านชวนเพื่อนบ้านช่วยกันค้นหา ขณะที่พวกชาวบ้านผ่านเข้าเขตวัดก็เห็นเด็กนั้นเดินยิ้มเข้ามาหาและหัวเราะพูดขึ้นว่า พ่อของมันดุร้ายไล่ทุบตีลูกไม่มีความสงสารกูเห็นแล้วอดสงสารไม่ได้จึงเอามันไปซ่อนไว้ พวกชาวบ้านก็ตื่นตกใจงงงันเพราะเด็กนั้นพูดแปลกหูผู้ฟังเป็นเสียงของคนแก่แต่เด็กพูดต่อไปว่า พวกสูไม่รู้จักกูหรือ กูชื่อท่านเหยียบน้ำทะเลจืดผู้ศักดิ์สิทธิ์เจ้าของเขื่อนนี้ (สถูป) พวกสูจะลองดีก็จงเอาน้ำเกลือใส่อ่างมากูจะทำให้ดู มีชาวบ้านผู้หนึ่งปฏิบัติตามคำสั่งนั้น เด็กชายนั้นก็ยื่นเท้าลงเหยียบน้ำเกลือในอ่างทันทีและบอกให้ชาวบ้านชิมน้ำเกลือนั้นดู ได้ประจักษ์ว่าน้ำนั้นมีรสจืดเป็นน้ำบ่อเป็นที่อัศจรรย์นัก เด็กนั้นพูดอีกว่า พวกสูยังไม่เชื่อกูก็ให้ก่อไฟขึ้น ชาวบ้านก็ทำตาม ขณะกองไฟลุกโชนเป็นถ่านแดงดีแล้วเด็กประทับทรงท่านเหยียบน้ำทะเลจืดก็กระโดดเข้าไปยืนอยู่ในกลางกองไฟอันร้อนแรง ยิ้มแล้วถามว่าสูเชื่อหรือยัง พ่อของเด็กตกใจเกรงลูกจะเป็นอันตรายจึงก้มลงกราบไหว้ขอโทษเด็กนั้นจึงเดินออกจากกองไฟเป็นปกติ

๒. ครั้นท่านพระครูวิสัยโสภณ (ท่านอาจารย์ทิม ธมฺมธโร) เข้ามาครองวัดช้างให้ใหม่ๆ ท่านข้องใจเรื่องเขตวัดของเดิมเพราะถามชาวบ้านไม่มีใครรู้ คืนวันหนึ่งท่านฝันว่าพบคนแก่ยืนอยู่กลางลานวัดท่านถามถึงเขตวัดตามความข้องใจ คนแก่นั้นบอกว่า ให้ไปถามท่านเหยียบน้ำทะเลจืดในเขื่อน คนแก่จึงนำท่านพระครู ฯ ไปเห็นพระภิกษุ

เฒ่าเดินออกจากในเขื่อนสามองค์ปรากฏว่า ๑. หลวงพ่อสี ๒. หลวงพ่อทอง ๓. หลวงพ่อจันทร์ องค์หลังสุดถือไม้เท้าใหญ่ ๓ คด เดินยันออกมางกงันเพราะความชรามากกว่าองค์ใดๆ คนแก่จึงบอกว่าองค์นี้แหละ ท่านเหยียบน้ำทะเลจืดท่านจึงเอาแขนกอดคอท่านพระครูฯ นำเดินชี้เขตวัดเก่าให้ทราบทั้ง ๔ ทิศ ตลอดถึง เนินดินซึ่งเป็นโบสถ์โบราณและบันดาลให้ท่านอาจารย์ฯได้เห็นวัตถุต่างๆ ในหลุมนิมิตซึ่งเป็นของไม่มีค่า เช่น พระพุทธรูปหล่อด้วยเงิน ๑ องค์ เมื่อจะกลับเข้าไปในเขื่อนท่านได้สั่งว่าต้องการอะไรให้บอกแล้วเข้าในเขื่อนหายไป

"คำว่าเอาอะไรให้บอก คำนี้สำคัญมาก คราวต่อมาโบสถ์ก็สำเร็จพระเครื่องก็ศักดิ์สิทธิ์"

ประวัติการสร้างพระเครื่อง สมเด็จหลวงพ่อทวดฯ

ที่ปรากฏองค์ของท่านขึ้นมาในยุคนี้ได้ เพราะความฝันคือ.- คืนวันหนึ่งในปลายเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๕ เวลาใกล้รุ่ง ข้าพเจ้าฝันว่าได้พบกับท่าน ณ ที่แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจาก วัดช้างให้เท่าใดนัก ท่านได้มอบยาชนิดหนึ่งให้ข้าพเจ้ากินแล้ว สวมมงคลรัดศรีษะให้อีก แสดงว่าท่านได้รับข้าพเจ้าไว้เป็นศิษย์เพื่อให้ข้าพเจ้าได้รับใช้งานของท่านในโอกาสต่อไปเป็นการสนองคุณ พระอาจารย์เสร็จแล้วท่านเดินจากข้าพเจ้าไป ทางทิศที่ตั้งของวัดช้างให้ รุ่งเช้าข้าพเจ้าคิดว่าสถูปศักดิ์สิทธิ์ของวัดช้างให้นี้คงจะเป็นสถูปซึ่งได้บรรจุอัฐิของท่านหรือสมเด็จเจ้าพะโคะเมื่อสมัยหลายร้อยปีมาแล้วเป็นแน่ ข้าพเจ้าปรารถนาจะไปที่วัดเพื่อสืบถามดู แต่ในระยะนั้นข้าพเจ้ามีธุระกิจจำเป็นบางประการไม่สามารถจะไปได้ตาม

ความตั้งใจโอกาสต่อมาเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๗ ตรงกับวันพฤหัสบดี ขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๓ ข้าพเจ้าจึงมีโอกาสออกจากบ้านมาถึงนาประดู่อำเภอโคกโพธิ์ จึงได้แวะชวนนายชาติ สิมศิริ - กำนัน กวี จิตตกูล นายวิศิษฐ์ คณานุรักษ์ พากันไปวัดช้างให้

เมื่อพวกเราได้ทำความเคารพท่านอาจารย์ทิม ธมฺมธโร เจ้าอาวาสวัดช้างให้แล้วก็ได้สนทนาปราศรัยต่อกัน วันนี้เป็นวันแรกที่ข้าพเจ้าได้มาเยี่ยมวัดช้างให้และได้รู้จักท่านอาจารย์ฯ เจ้าอาวาสวัดช้างให้ ในการสนทนากันตอนหนึ่งข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านอาจารย์ท่านอาจารย์ฯ ว่าโบสถ์ที่สร้างค้างอยู่นั้นท่านได้คิดจะสร้างพระเครื่องไว้แจกจ่ายแก่ผู้สละทรัพย์โมทนาสร้างโบสถ์บ้างหรือไม่ ท่านอาจารย์ฯ ตอบว่า เคยคิดมา ๒ ปีแล้วแต่ไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าจึงรับว่าถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าขอรับจัดสร้างขึ้นถวาย ท่านก็ยินดีข้าพเจ้าจัดทำให้ ข้าพเจ้าได้เรียนขอให้ท่านอาจารย์เลือกแบบพระ ท่านจะเอาปางไหนตามใจท่านชอบ แต่ข้าพเจ้าขอเพียงแต่เลือกสีของพระคือสีดินแดง ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็เกิดรู้สึกขนพองสยองเกล้าขึ้นมาทุกคนในที่นั้นได้เห็นประจักษ์ ข้าพเจ้าจึงพูดต่อไปว่า ปรากฏการณ์เช่นนี้ที่มีต่อตัวข้าพเจ้าก็เห็นจะเป็นเพราะหลวงพ่อทวด ฯ ท่านมีความปีติยินดียิ่งที่พวกเราคิดจะสร้างพระเครื่องครั้งนี้ แต่เอาเถอะขอให้อาจารย์เลือกแบบพระก็แล้วกันทันใดนั้นข้าพเจ้าก็เกิดขนพองสยองเกล้าอย่างแรงขึ้นอีกครั้งและได้เห็นพระเครื่องลอยเด่นอยู่ตรงหน้าเป็นรูปพระภิกษุชรานั่งขัดสมาธิอยู่บนดอกบัวมีสีพระองค์ดำ

ปรากฏการณ์อันมหัศจรรย์ครั้งนี้โดยหลวงพ่อทวด ฯ บันดาลให้ข้าพเจ้าได้เห็นเป็นมโนภาพอย่างชัดเจนยิ่งนักข้าพเจ้าจึงดูนาฬิกาที่ข้อมือขณะนั้นเวลา ๑๓.๒๕ น. ข้าพเจ้าจึงได้เรียนท่านอาจารย์ทราบว่า ตามนิมิตโดยอำนาจของหลวงพ่อทวด ฯ ครั้งนี้ เนื่องจากท่านแนะนำให้สร้างพระเครื่องขึ้นแทนองค์ท่านเอง จำเป็นที่เราจะต้องปฏิบัติตามและขอให้ท่านอาจารย์ฯ เป็นสื่อการติดต่อกับวิญญานของท่าน ในพิธีการที่จะสร้างพระเครื่องทุกๆ ระยะโดยใกล้ชิดด้วย

ผู้เขียนให้ช่างแกะขี้ผึ้งเหลืองทำแบบพระเครื่อง เสร็จแล้วเก็บไว้ ๓ คืน รุ่งเช้าแบบขี้ผึ้งแปรสภาพ คือในองค์พระซึ่งมีสบงจีวรคลุมยังเป็นสีเหลืองตามเดิมแต่ผิวเนื้อที่อยู่นอกสบงจีวร เช่นศอถึงพักตร์ ลำแขนถึงนิ้วมือ หน้าแข้งถึงปลายเท้า เกิดเป็นสีดำอย่างเอาหมึกทา ปรากฏอัศจรรย์นี้ท่านพระครูฯ นั่งสมาธิถามท่านว่า ใครทำให้แบบแปรสภาพเช่นนี้ ท่านตอบว่าสมเด็จเจ้าพะโคะเองแล้วท่านอาจารย์ถามถึงความฝันของผู้เขียนที่พบสมเด็จเจ้าฯ ทำพิธีสวมมงคลให้และทำให้เขาทำไม ท่านตอบว่า สมเด็จเจ้าฯ ทำให้เพราะเขาเป็นคนดีและชอบทางนี้ เราจะใช้เขาให้ช่วยทำงานใหญ่ (หมายถึงงานสร้างอุโบสถ)

เมื่อมีข่าวว่าวัดช้างให้จะสร้างพระเครื่องขึ้นพี่น้องชาวพุทธในแถบนั้นต่างคนต่างสนใจเป็นจำนวนมากได้บุกป่าขึ้นเขาชักชวนกัน

ไปหาว่านนานาชนิดมาถวายแก่ท่านอาจารย์ฯ เป็นจำนวนมาก ทางวัดก็ได้เตรียมการรอวันจะทำพิธีอยู่อย่างพร้อมเพรียง และได้ปฏิบัติตามหลวงพ่อทวดฯ แนะนำผ่านท่านอาจารย์ฯทุกประการ

นายฮวด ผู้ใหญ่บ้านเหมืองบน ในตำบลลำพระยาได้มาหาข้าพเจ้าพร้อมด้วย นายชาติ สิมศิริ กำนัน โดยบังเอิญเมื่อเขาทราบว่าข้าพเจ้ากำลังหาดินดำเพื่อสร้างพระเครื่อง นายฮวดขอรับอาสาจะขุดและขนเอาดินว่านสีดำซึ่งมีอยู่ ณ เชิงเขาแห่งหนึ่งไปส่งให้ถึงวัดโดยไม่คิดค่ารถค่าแรงแต่ประการใด ดินว่านนี้เป็นดินสีดำตามธรรมชาติอยู่เป็นทางซึ่งจะเข้าใต้ภูเขา ชาวบ้านแถวนั้นเรียกกันว่า กากยายักษ์ หมายถึงกากยายักษ์ในเรื่องรามเกียรติ์ชาวบ้านเอาดินดำนี้มาตากแห้งหรือย่างไฟกินแก้โรคผอมเหลืองหรือโรคโลหิตจางเขาว่าดีนักจึงเป็นที่หวงแหนของชาวบ้านแถวนั้น

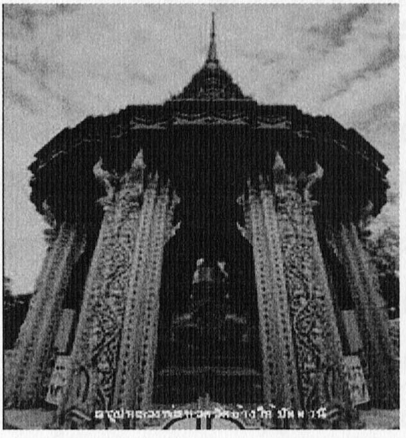
เมื่อได้เตรียมการพร้อมสรรพถึงกำหนดฤกษ์ยามแล้ว ก็เริ่มลงมือพิมพ์ (ผลของการพิมพ์พระเครื่องตลอดถึงวันเวลา ซึ่งได้อธิบายมาแล้วข้างต้น) ตามที่ผู้เขียนได้จัดการสร้างพระเครื่องหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดครั้งนี้

ตามที่ผู้เขียน ได้จัดการสร้างพระเครื่องหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ครั้งนี้ เพราะผู้เขียนฝันว่า สมเด็จเจ้าพะโคะมาทำพิธีสวมมงคลให้ ผู้เขียนปรารถนาจะตอบแทนท่าน แต่ไม่รู้ว่าท่านสถิตอยู่ที่ไหน จึงเรียนถามท่านเจ้าคุณเทพญาณโมลี วัดตานีนรสโมสร

ท่านเจ้าคุณกรุณาบอกว่าท่านไม่โล่ไปไหนตามข่าวลือ อัฐิของท่านอยู่ในเขื่อน หรือสถูปหน้าวัดช้างให้ ผู้เขียนจึงสร้างพระเครื่องเป็นรูปพระภิกษุชราต่างองค์สมเด็จท่าน และตามนิมิต ณ วัดช้างให้ ซึ่งปรากฏทราบกันดีแล้ว ผู้เขียนปรารภกับท่านพระครูวิสัยโสภณว่า พระเครื่องนี้จะให้ชื่อว่า พ่อท่านทวด ตามความนิยมเรียกของคนถิ่นนั้น แต่ท่านพระครู ฯ นั่งสมาธิถามท่าน ท่านว่าไม่เอา ถามต่อไปว่าจะให้ชื่อว่าสมเด็จเจ้าพะโคะหรือ ท่านว่าชื่อนี้ให้เขาเรียกกันทางโน้น (หมายถึงภูมิลำเนาเดิม หรือวัดพะโคะ) ถ้ากระนั้นจะชื่ออะไร ? วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของท่านบอกว่า ให้ชื่อ " **หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด** " จึงให้ชื่อพระเครื่องแต่วันนั้นมา

นายอนันต์ คณานุรักษ์

สถูปหลวงพ่อทวด ฯ

สถูปศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งบรรจุอัฐิหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด สมภารองค์แรกของวัดช้างให้ สถูปนี้ตั้งอยู่ใกล้ชิดกับทางรถไฟ สายใต้ระหว่างหาดใหญ่ - สุไหงโกลก ใกล้ชิดที่สุดระหว่างสถานีรถไฟนาประดู่กับสถานีรถไฟช้างให้ในปัจจุบันนี้ สถูปนี้มีอายุยืนนานมาประมาณ ๓๐๐ ปีเศษ แต่เดิมมีแต่เสาไม้แก่นปักหมายไว้ ประชาชนจึงเรียกกันว่า **"เขื่อนท่านช้างให้"** ครั้นต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔ ท่านอาจารย์ทิม ธมฺมธโร (พระครูวิสัยโสภณ) เข้ามาเป็นเจ้าอาวาสองค์ที่ ๕ ท่านได้จัดการบูรณะก่ออิฐถือปูนห่อหุ้มเสาไม้แก่นของเดิมไว้ภายใน ชาวบ้านจึงเรียกว่าบัว (สถูป) หลวงพ่อทวด ฯ มาจนบัดนี้

ความศักดิ์สิทธิ์ในคุณอภินิหารของสถูปหลวงพ่อทวด ฯ นี้มีมาแต่ดั้งเดิมแล้ว แต่เนื่องจากครั้งนั้นยังไม่มีทางรถไฟจึงตกอยู่กลางป่าเปลี่ยวและวัดก็รกร้างอยู่ การสักการะบูชาก็มีแต่ชาวบ้านที่อยู่ใกล้เคียงเท่านั้น ครั้นต่อมาการคมนาคมเจริญขึ้นมีการทำทางรถไฟสายใต้ผ่านหน้าวัดและผ่านไปข้างสถูปนี้และมีถนนซอยแยกจากถนนหลวงเข้าไปถึงวัดประชาชนได้รับควาสะดวกในการไปมาก็ได้พากันไปสักการะบูชาจากถิ่นไกลๆ มีหลายชาติหลายภาษายิ่งทวีมากขึ้นดังเป็นที่ประจักษ์อยู่ ณ เวลานี้

อภินิหารของหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดได้แสดงให้ประจักษ์แก่ชาวบ้านในครั้งนั้นก็เป็นข่าวเล่าลือกันในความศักดิ์สิทธิ์แพร่หลายไปในหมู่บ้านใกล้เคียงโดยทั่วๆ กันใครมีเรื่องป่วยไข้ได้ทุกข์ใดๆ ก็พากันมาสักการะบูชาขอให้ท่านช่วยดลบันดาลขจัดปัดเป่าสิ่งร้ายนั้นก็สำเร็จสมความประสงค์ ชาวบ้านข้างเคียงจึงเคารพนับถือตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา บัดนี้วัดช้างให้ ได้เจริญรุ่งเรืองในด้านการบูรณะก่อสร้างซึ่งมีโบสถ์หลังงาม ค่าก่อสร้างเหยียบ ๘ แสนบาท วิหารอันงดงามค่าก่อสร้างประมาณแสนห้าหมื่นบาทสำหรับประดิษฐานรูปหล่อจำลององค์หลวงพ่อทวด ฯ ไว้สักการะบูชาและยังก่อสร้างกุฏิสำหรับเป็นที่พักอาศัยของสมภารเจ้าอาวาสซึ่งประมาณค่าก่อสร้างถึง ๑ แสน ๕ หมื่นบาท ธรรมศาลา ๑ หลัง ราคา ๔ แสนบาท กุฏิ ๕ หลัง ๒ แสนบาท ร.ร. ๑ หลัง เป็นตึก ๒ ชั้น กว้าง ๙ เมตร ยาว ๕๔ เมตร ราคา ๑ ล้านบาทเศษ ส่วนทางด้านปฏิบัติสมณกิจก็

นับว่า ท่านพระครูเจ้าอาวาสได้ปฏิบัติมั่นอยู่ในศีลธรรม จนประชาชนหลายชาติหลายภาษาพากันนิยมเลื่อมใสทั่วๆ ไป ดังปรากฏเป็นที่ประจักษ์อยู่แล้วในทุกขณะ จึงเห็นได้ว่าวัดช้างให้มีความเจริญแล้วด้วยประการทั้งปวงสมเกียรติพระพุทธศาสนาเป็นอย่างยิ่ง

หลังจากท่านอาจารย์ทิม ธมฺมธโร พระครูวิสัยโสภณ ฝันว่าได้พบกับหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดซึ่งเป็นที่เคารพบูชาของประชาชนผู้เลื่อมใสอยู่ในเวลานี้ วันหนึ่งท่านอาจารย์ทิมนึกสนุกจึงเก็บเอาก้นเทียนที่ตกอยู่ริมเขื่อน (สถูป)มาคลึงเป็นลูกอม แล้วแจกจ่ายให้แก่เด็กวัดไปโดยไม่มีความหมายอะไร แต่ปรากฏเป็นที่อัศจรรย์แก่ท่านว่า เมื่อเด็กใช้ลูกอมก้นเทียนไปจากท่านแล้ว ก็ได้ใช้ลูกอมขี้ผึ้งนี้อมไว้ในปาก แล้วลองแทงฟันกันด้วยมีดและพร้ามีคมแต่ฟันแทงกันไม่เข้า เลยถือกันเป็นการสนุกตามประสาเด็ก จนความทราบถึงท่านอาจารย์ ฯ ก็ตกใจ เกรงเด็กจะเป็นอันตราย จึงเรียกเด็กมาประชุมสั่งสอนและห้ามการทดลองกันต่อไป หลังจากนั้นมาท่านเริ่มสนใจในคำปวารณาของหลวงพ่อทวดว่าจะเอาอะไรให้ขอก็พอดีพวกชายหนุ่มๆ ผู้ชอบทางคงกะพันได้พากันมาขอ ให้ท่านอาจารย์สักลงกระหม่อมให้ เพื่อมีไว้คุ้มครองตัว ท่านระลึกถึงหลวงพ่อๆ แล้วก็สักให้สุดแล้วแต่มือจะลากพาตัวอักขระไปเพราะท่านเองยังไม่ได้ศึกษาในเรื่องนี้ และก็ได้สั่งสอนให้พวกศิษย์ที่มาสักประพฤติแต่ความดี ปรากฏว่าศิษย์ท่านอาจารย์วัดช้างให้สมัยนั้น เกิดลองดีกันทางคงกะพันแล้วไม่มีศิษย์อาจารย์อื่นสู้ได้เลย

(ขณะนั้นก่อนและหลังสงครามครั้งที่ ๒ เพียงเล็กน้อย) หลังจากนั้นมาทางคณะสงฆ์ผู้ใหญ่สั่งห้ามพระภิกษุทำการลงกระหม่อมท่านอาจารย์ฯ จึงได้ระงับงดการสักตั้งแต่บัดนั้นมาจนบัดนี้ แต่คุณอภินิหารยังปรากฏอยู่

หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดโกรธทหารญี่ปุ่นสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ครั้งนั้นทางการทหารญี่ปุ่นได้เอารถไฟสายใต้ของไทยทั้งขบวน ไปใช้ทำการขนส่งสัมภาระเข้ากลันตันโจมตีสิงคโปร์ รถไฟขบวนนี้ต้องแล่นผ่านหน้าวัดช้างให้ไปตามราง ซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับเขื่อน (สถูป)อยู่ทุกๆ วัน ต่อมาวันหนึ่ง ในเดือนมกราคม ๒๔๘๕ เวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. รถไฟขบวนนี้แล่นกลับมาจากสุไหงโก-ลก ถึงหน้าวัดหัวรถจักรเคียงขนานตรงกับสถูปพอดี ทันทีนั้น เหตุการณ์อัศจรรย์ที่ยังไม่มีใครพบเห็นก็ปรากฏขึ้น คือรถไฟขบวนนั้นติดตรึงอยู่กับที่ จะเคลื่อนต่อไปอีกไม่ได้ เครื่องรถจักรยังคงเดินตามปรกติ ล้อเหล็กกำลังหมุนอยู่บนรางเหล็กในที่เดิม จึงเกิดความร้อนมาก มีประกายไฟแดงพราว ไปทั้งข้างขบวนรถนั้น อยู่สักครู่พนักงานหัวรถจักรและทหารญี่ปุ่นก็จนปัญญา ไม่สามารถจะแก้ไขนำขบวนรถเคลื่อนที่แล่นไปได้ จึงให้รถจักรถอยหลังไปประมาณ ๑ ก.ม. แล้วเร่งฝีจักรเต็มที่แล่นมาใหม่อีก แต่พอหัวรถจักรเคียงขนานกับสถูปในที่เดิมก็เคลื่อนที่ต่อไปไม่ได้อีก รถไฟขบวนนี้จึงทดลองแล่นมาและถอยหลังกลับอยู่ตั้งแต่ ๑๕.๐๐ น. จนกระทั่งใกล้จะค่ำก็ผ่านไปไม่ได้ ประชาชนชาวบ้านใกล้เคียงชวนกันมายืนดูความอัศจรรย์ครั้งนี้อย่างล้นหลาม

ฝ่ายท่านอาจารย์เจ้าอาวาสก็ได้ยินเสียงเครื่องจักรรถไฟดังสั่นสะเทือนไปมาอยู่หน้าวัด แต่ธุระไม่ใช่ท่านจึงไม่ได้สนใจออกจากกุฏิมาดูอย่างผู้อื่น แต่เมื่อเวลาใกล้จะค่ำอยู่แล้ว รถไฟขบวนนี้ก็ยังคงวิ่งไปมาอยู่ที่เดิม ท่านนึกสงสัย จึงคิดว่าทหารญี่ปุ่นมาทำอะไรอยู่หน้าวัด ท่านจึงลงจากกุฏิไปดูกับเขาบ้าง เมื่อปรากฏแก่สายตาของท่านว่า หัวรถจักรติดอยู่เพียงสถูปทุกๆ ครั้งที่ขณะกลับไปมา ท่านจึงนึกว่าน่าจะเป็นอภินิหารของท่านหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืดเล่นงานขบวนรถไฟนี้เสียแล้ว ท่านอาจารย์จึงเดินเข้าไปใกล้สถูปแล้วนึกในใจว่า ถ้าหากหลวงพ่อทวดลงโทษยึดขบวนรถไฟนี้แล้วก็ขอให้ยกโทษปล่อยให้เขาไปทำงานตามหน้าที่ของเขาเถิด เขาเป็นพวกนอกศาสนาไม่รู้จักอะไร อย่าถือโทษเขาเลย และทันทีนั้นรถไฟก็ค่อยๆ เคลื่อนจากที่เดิมวิ่งไปได้เป็นปกติ และในคืนวันนั้นท่านอาจารย์นอนพอเคลิ้มใกล้จะหลับ ก็ได้ยินเสียงพูดที่ข้างหูเป็นเสียงคนแก่พูดอย่างเกรี้ยวกราดว่า อ้ายญี่ปุ่นมาดูถูกพวกเรา (ชาติไทย) มันข่มเหงเอารถไฟเราไปใช้ ดีแต่มีลูกๆ อยู่บนรถสองตัว มิฉะนั้นก็จะผลักให้ตกจากราง กูไม่ยอมให้มันเอาไปใช้เป็นอันขาด ท่านอาจารย์ไม่ทราบว่าอะไร ที่หลวงพ่อทวดเรียกว่าลูก ๒ ตัวอยู่บนรถ ต่อมาประมาณ ๗ - ๘ วัน ได้มีชายสองคนมาหาท่านที่วัดและขอถวายตัวเป็นศิษย์และเล่าให้ท่านอาจารย์ ฯ ฟังว่า เขาสองคนเป็นพนักงานหัวรถจักร และวันที่ขบวนรถไฟติดอยู่หน้าวัดนั้น เขาสองคนเป็นคนไทยอยู่บนรถขบวนนั้นนอกจากนั้นเป็นทหารญี่ปุ่นทั้งหมด จึงได้ทราบกันว่า ลูกสองตัวก็คือคนไทยสองคนนี่เอง

ครั้งที่ ๒ ต่อจากขบวนรถไฟญี่ปุ่นถูกหลวงพ่อทวดฯ ยึดครั้งที่ ๑ มาประมาณเดือนเศษ วันหนึ่งเวลาเช้า มีพวกเด็กๆ เล่นอยู่หน้าวัดและใกล้ๆ กับสถูปนั้น ได้พูดเล่ากันถึงหลวงพ่อทวดฯ ยึดขบวนรถไฟคราวแรก มีเด็กคนหนึ่งพูดท้ากันว่า วันนี้หลวงพ่อทวดฯ ยึดรถไฟหรือไม่ยึด อีกฝ่ายหนึ่งว่าไม่ยึด ฝ่ายที่ว่ายึดก็ได้เก็บเอาก้นเทียนและธูปที่เหลืออยู่หน้าสถูปจุดไฟขึ้นบูชา และอาราธนาขอให้หลวงพ่อทวดฯ ยึดขบวนรถไฟซึ่งกำลังวิ่งมา วันนั้นเวลาเช้ามีขบวนรถไฟเช้าระหว่างยะลาหาดใหญ่ พอหัวรถจักรเคียงขนานกับสถูปศักดิ์สิทธิ์ ก็หยุดนิ่งอยู่จะเคลื่อนที่ต่อไปก็ไม่ได้อย่างครั้งแรก รถทั้งขบวนติดอยู่ประมาณ ๓๐ นาทีจึงเคลื่อนที่ไปได้ตามปกติ

ครั้งที่ ๓ มีพระอธิการยิ้ม หลวงพ่อแดง พระภิกษุกาว สำนักวัดแป้น อำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานีได้พากันไปวัดช้างให้ เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๔๙๕ และพักอยู่ที่วัดหนึ่งคืน รุ่งขึ้นวันที่ ๓ เวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น. พระภิกษุทั้ง ๓ รูป ได้มาขอพบข้าพเจ้าที่บ้านแล้วเล่าให้ฟังว่า หลวงพ่อแดงนั้นเคยทราบจากข้าพเจ้าว่า หลวงพ่อทวดวัดช้างให้ ได้กระทำการยึดรถไฟมาแล้วถึง ๒ ครั้ง เหตุนี้พอตอนเช้าหลวงพ่อแดง จึงเดินออกไปยืนอยู่ข้างสถูปรอรถไฟเช้า ยะลาหาดใหญ่ แล้วกล่าวคำปรารภขึ้นว่า เขาลือกันมานักว่า หลวงพ่อทวดฯ มีอภินิหารศักดิ์สิทธิ์มากเคยยึดขบวนรถไฟมาแล้วถึง ๒ ครั้ง ลูกหลานมาจากที่ไกลใคร่จะขอชมสักครั้ง ชั่วครู่ขบวนรถไฟเมื่อมาถึงหน้าวัดแล้วก็ต้องหยุดนิ่งอยู่กับที่เฉยๆ จะทำอย่างไรก็ไม่สามารถ

เคลื่อนที่ไปได้ แต่ล้อรถจักรก็ยังคงหมุนรอบๆ อยู่บนรางอย่างคราวก่อนๆ แสดงให้เห็นว่าน่าจะมีอะไรยึดอยู่ข้างหลังขบวนรถ หลวงพ่อแดงว่า ท่านเห็นเป็นที่ประจักษ์และตื่นเต้นจนขนลุก จึงกล่าวขึ้นว่าลูกหลานได้ชมแล้ว ขอให้ปล่อยไปเถิด ขบวนรถไฟจึงได้เคลื่อนไปเป็นปกติ ครั้งนี้รถไฟติดอยู่กับที่ประมาณ ๘ - ๙ นาที

สูตรยาต้มของพระอาจารย์ทิม วัดช้างให้

๑. เถาวัลย์เปรียง	๒. สมอไทย	๓. สมอดีงู
๔. จันแดง	๕. จันขาว	๖. จันทนา
๗. จันเทศ	๘. จันชมด	๙. ลูกกระดอม
๑๐.ขิงแห้ง	๑๑.หัวไพร	๑๒.เทียนข้าวเปลือก
๑๓.เทียนแดง	๑๔.เทียนขาว	๑๕.โกษกระดูก
๑๖.โกษน้ำเต้า	๑๗.เกษรบัวหลวง	๑๘.เกษรบุนนาค
๑๙.ดอกสารภี	๒๐.ดอกพิกุล	๒๑.เกษรมะลิ
๒๒.ใบส้มป่อย	๒๓.ชิงช้าชาลี	๒๔.ตราชาย
๒๕.บอระเพ็ด	๒๖.เปลาะใหญ่	๒๗.ดอกคำฝอย
๒๘.ดินประสิว	๒๙.กะลำพัก	๓๐.กะพี้สะเดา
๓๑.กะพี้ขี้เหล็ก	๓๒.กฤษณา	

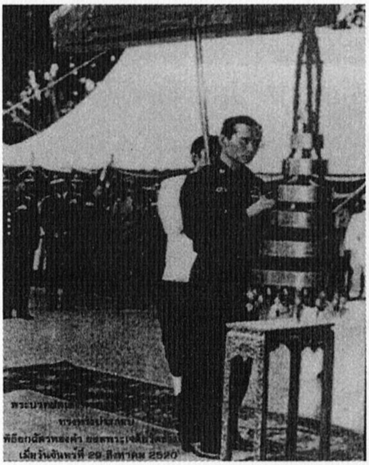
น้ำหนักอย่างละ ๑ บาท ยาดำ หนัก ๑ สลึง.

มีสรรพคุณดังนี้

บรรเทาอาการปวดหัว ปวดจนน้ำตาไหล นอนไม่หลับ หลับๆ ตื่นๆ คิดมากเป็นลมบ่อยๆ โกรธง่าย พูดเพ้อเจ้อ หลงลืม ความจำเสื่อม ประสาทพิการ มือชา หยิบยกของไม่ค่อยได้ เสียสติ เลือดน้อย เบื่ออาหาร

ยาต้มกินก่อนอาหารเช้า - เย็นทุกๆ วัน

เรื่องความเป็นมาของฉัตรทองคำ สำเภาทองและสำเภาเงิน[๓]

ความตั้งใจเดิมของท่านอาจารย์ทิม เจ้าอาวาสวัดช้างให้ จากทองคำที่มีผู้บริจาคมากน้อยแค่ไหน ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นและไม่เคยคิดจะขอดูด้วย เป็นแต่ท่านอาจารย์ทิมพูดให้ฟังว่ามีทองคำที่มีผู้บริจาครวมไว้สร้างสำเภาทองคำ สำเภาเงินและฉัตรทองคำ เพื่อนำไปประดิษฐานไว้บนยอดพระเจดีย์ ส่วนสำเภาเงิน สำเภาทองจะสร้างไว้ลอยในขันน้ำมันคู่ใหญ่ของวัดช้างให้ เผอิญท่านมาสิ้นชีวิตเสียก่อนที่จะได้สร้างสิ่งที่ท่านตั้งใจไว้ และต่อมาคณะกรรมการได้จัดสร้างฉัตรทองคำตามประโยชน์ของท่านอาจารย์ทิม ก่อนสร้าง

---

[๓] ประวัติเรื่องความเป็นมาของฉัตรทองคำ สำเภาทองคำและสำเภาเงิน. กรุงเทพ ฯ : พิมพ์ที่ บุญส่งการพิมพ์, หน้า ๑ - ๘.(ผู้เขียนคือ น.ส.ประภาศรี ตุลารักษ์, ไม่ระบุปี พ.ศ.ที่พิมพ์)

ดิฉันได้ไปเขียนสั่งที่วัดไว้ว่า ดิฉันจะบริจาคทับทิมเม็ดใหญ่ น้ำหนัก ๗๑ กาหรัดครึ่งเพื่อจะประดับไว้บนยอดสูงสุดของฉัตรคือ ชั้นที่ ๙ แต่ทาง คณะกรรมการมิได้บอกให้ช่างทำฉัตรทราบ คงไม่ได้เปิดสมุดบันทึกการบริจาคทับทิมของดิฉัน ซึ่งจดไว้ที่กุฏิท่านอาจารย์ทิม ดิฉันมาทราบก็ต่อเมื่อช่างได้ทำฉัตรเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงได้ต่อว่าคณะกรรมการ ตอนที่จะสร้างทำไมไม่บอกให้รู้ หนังสือเขียนเรื่องการบริจาคทับทิมก็เขียนไว้ให้อยู่ คณะกรรมการบอกว่าเมื่อสร้างแล้วคุณประภาศรีมีปัญญาจะนำทับทิมที่บริจาคไปประดับไว้ที่ส่วนไหนของฉัตรก็สุดแต่จะทำเถอะ ดิฉันจึงรีบไปที่ร้านทองซึ่งรับทำฉัตรนี้บอกช่างถึงเจตนารมณ์ของดิฉัน เพราะตั้งใจจะทำบุญด้วยทับทิมเม็ดนี้ให้ได้ ร้านทองลิ่มเซี่ยบอกว่านำทับทิมมาเถอะจะติดให้ ดิฉันก็เอาเงินไปซื้อทองคำหนัก ๔ บาท ๕๐ ส.ต. ให้นายมีเคี่ยม ผู้เจริญทรัพย์ร้านทองในตลาดทำให้และให้ นายจิราพันธุ์ เป็นผู้เขียนแบบโดยเอาทับทิมเม็ดใหญ่ ๗๑ กาหรัดครึ่งติดไว้ตรงกลาง ส่วนเม็ดเล็กๆ วางรายรอบทับทิมเม็ใหญ่อีกทีหนึ่ง รวมทับทิมที่ใช้ประดับแล้วมีน้ำหนัก ๑๐๗ กาหรัดครึ่ง ระหว่างที่ทำยังไม่แล้วเสร็จ ดิฉันไปทรงหลวงปู่ทวดและบอกท่านว่าจะนำแผ่นทองคำประดับทับทิมไปประดับบนฉัตรทองคำชั้นที่เก้าถวายให้หลวงปู่ทวด เพราะตั้งใจจะให้ได้อยู่บนชั้นยอดสุด หลวงปู่ท่านบอกว่าบุญของลูกยังไม่ถึงชั้นเก้า ได้เพียงชั้นเจ็ดเท่านั้น พอช่างทำเสร็จดิฉันก็รับเอาไป ตั้งใจจะติดชั้นเก้าให้ได้ พอนำไปทาบที่ชั้นเก้าติดไม่ได้อย่างที่หลวงปู่บอกไว้ว่าบุญมีได้

เพียงชั้นเจ็ดเท่านั้น พอนำไปทาบชั้นเจ็ดติดได้พอดีเพราะแผ่นทองที่ทำมาใหญ่มากจนติดชั้นที่เก้าไม่ได้ สกรูขันติดลงมาจากชั้นที่เก้าลงมาที่ชั้นเจ็ดพอดี ขันสกรูได้ ๔ ตัว ตรงดังที่หลวงปู่บอกไว้ บุญยังไม่ถึงชั้นเก้าต้องเพียรทำต่อไป เมื่อนำไปติดกับฉัตรทองคำได้สำเร็จดิฉันก็พอใจแล้ว เพราะตั้งใจจริงๆ และผู้มีร่วมทำบุญหลายรายอนึ่ง คุณประภาศรี ตุลารักษ์ ได้ซื้อทับทิมเม็ดเล็กๆ เพิ่มอีก ๙๕ เม็ด หนัก ๑๘ กะรัต

ผู้บริจาค

นางกิมไล้ - น.ส.ประภาศรี ตุลารักษ์	๙,๒๑๓	บาท
นายสุทิน - นางเพ็ญศรี, เพชร, อรรค ตุลารักษ์	๙๐๐	บาท
นางอุบล เครือพันธุ์ บริจาคเม็ดทับทิมขนาดกลาง	๕,๐๐๐	บาท
นายเจริญ - นางศรีสุมาล สุวรรณมงคล	๕๐๐	บาท
นายบัณฑิต - นางสายสวาท จันทรรัศมี	๕๐๐	บาท
น.ส.สาคร รัตนโกเมนทร์	๙๙	บาท
น.ส.รำจวน รัตนโกเมนทร์	๕๐	บาท
น.ส.วิภาพรรณ จำเริญดารารัศมี	๙๙	บาท
นางสันติวัน อุตตโลพร	๑๐	บาท
นางบังอร แก้วพูล	๙	บาท
นางชมทิพย์ เกาไศยาภรณ์	๕	บาท
นางนงเยาว์ กัณฑสุทธิ์	๑๐	บาท

นางรัตน ร้านจิบฮวด	๑๐ บาท
น.ส.วิไล แซ่ตั้ง นางวันเพ็ญ แซ่ผิง	๑๐๐ บาท
นางลมัย ธนะสุข บริจาคทับทิมเม็ดเล็กรวม ๑๔ เม็ด	๖๐๐ บาท
นางสมบัติ กับเพื่อนรวมบริจาค	๓,๑๐๐ บาท
นางนิภา	๑๐ บาท
นางประชุม สุรเกียรติ	๒๐๐ บาท
นางชลอ แตงอ่อน	๑๐ บาท
น.ส.บุญรอด ตุลารักษ์	๑๐ บาท
นายสงวน ตุลารักษ์ นางบุญมา ตุลารักษ์ นางรำไพ จารุมาศ	๕,๐๐๐ บาท
น.ส.ศรีนคร โกมลภิส	๑๐๐ บาท
นางอิ่ม จันทร์อิสระ	๒๐๐ บาท
น.ส.อุษา ส้มเกลี้ยง	๑๐๐ บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๑๐ บาท
นางสมบูรณ์	๓๐๐ บาท
นายอลงกต - นางปาริฉัตร อุณสวัสดิ์	๕๐๐ บาท
รวมค่าทอง ค่าทับทิม ค่าจ้าง รวมเป็นเงิน	๒๑,๗๕๐ บาท

เรื่องของการสร้างสำเภาเงิน ดิฉันก็เอาขันเงินถาดเงินที่ซื้อมาจากเชียงใหม่เอาไปละลายทำสำเภาเงิน เสียค่าจ้างไป ๓,๐๐๐ บาท ทำเสร็จก็ไปบอกพระที่วัดโดยมีท่านเจ้าคุณวัดนาประดู่จัดดูแล บอกท่านว่าทำสำเภาเงินเสร็จแล้วท่านก็บอกว่าให้เก็บไว้ที่บ้านรอสำเภาทองก่อน ดิฉันก็ว่าทองแพงเหลือเกิน น้ำหนักทองหนึ่งบาทต่อ ๖ - ๗ พันบาท ในขณะนั้นไม่ลดเลย คงไม่มีปัญญาสร้างได้หรอก ถ้าทองถูกมากๆ ดิฉันคนค้าคนขายมีเงินก็จะสร้างสำเภาทองให้เอง สำเภาเงินสร้างแล้วเสร็จเป็นเวลากว่า ๑๐ ปี จึงจัดหาซื้อทองคำได้ในราคาบาทละ ๔,๓๐๐ บาท เพื่อนำมาสร้างเป็นทองคำถวาย หลวงปู่ทวดและอาจารย์ทิมได้ เป็นบุญของท่านอาจารย์ทิมด้วยที่ทองในตลาดโลกลดราคา ดิฉันจึงได้รวบรวมเงินที่เก็บไว้นำไปซื้อทองคำซึ่งมีน้ำหนัก ๒๕ บาทมาสร้างถวายหลวงปู่ทวดได้สำเร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๗ นี้เอง โดยมอบให้ท่านผู้ว่าวิโรจน์ ราชรักษ์ เป็นประธาน คุณมุกดาวรรณ เป็นกรรมการ คุณอุบล ราชรักษ์ เป็นกรรมการ ส่วน น.ส.ประภาศรี ตุลารักษ์ เจ้าของทองคำเป็นผู้ว่าจ้าง นายมีเคี่ยม ผู้เจริญทรัพย์ ผู้รับจ้างสร้างสำเภาทองคำ เพื่อจะนำไปถวายหลวงปู่ทวด วัดช้างให้ และท่านอาจารย์ทิม ผู้มีความตั้งใจจะสร้างแต่มาสิ้นชีวิตเสียก่อนและทองคำของวัดก็หมดแล้วสร้างได้เพียงฉัตรเท่านั้นก็หมดเนื้อทอง

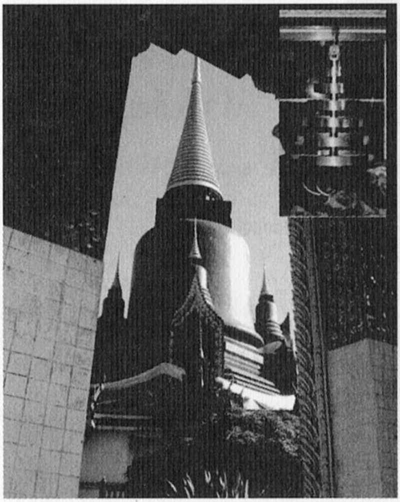
มีผู้บริจาคสำเภาทองดังมีรายนามต่อไปนี้

คุณสงวน ตุลารักษ์	๑,๐๐๐ บาท
คุณรำไพ จารุมาศ	๕๐๐ บาท
แพทย์หญิงวิมล สุรินทราบูรณ์	๕๐๐ บาท
คุณนันทวัน พุ่มประกอบศรี	๒๐๐ บาท
คุณศรีณคร โกมลภิส	๒๐๐ บาท
คุณสมาน เหลืองอ่อน	๒๐๐ บาท
คุณสุทธิ คุณสมเฉลา	๘๐๐ บาท
คุณสุทิน - คุณเพ็ญศรี ตุลารักษ์	๑,๐๐๐ บาท
คุณอุบล เครือพันธุ์	๑๐,๐๐๐ บาท
คุณอัมรา เครือพันธุ์	๑๐๐ บาท
คุณจรรยา มิลินทางกูร	๑,๑๐๐ บาท
คุณวรรณเรือง วัฒนลักษณ์	๑๐๐ บาท
นางสมบุญ รัตนอุบล ให้ทับทิมแดงใส่ตาเรือสำเภา	
นายมีเคี่ยม - นางสมบูรณ์ ผู้เจริญทรัพย์	๕๐๐ บาท
น.ส.วิไล แซ่ตั้ง เป็นผู้ให้แบบเรือสำเภาจีนมาเป็นตัวอย่าง	

....

สถานที่สำคัญ

๑.พระธาตุเจดีย์วัดช้างให้

รูปแบบ เป็นเจดีย์ ๕ ยอด โดยมีองค์ใหญ่อยู่ตรงกลาง ด้านล่างเป็นห้องโถง มีระเบียงเป็นวิหารคตรอบองค์พระเจดีย์ ฉัตรทองคำหนัก ๑๐๐ บาท เป็นฉัตร ๗ ชั้น ประดับทับทิม ประดิษฐานอยู่บนยอดเจดีย์ ภายในองค์พระธาตุเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ

ความสูง ๕๙.๐๙ เมตร

วางศิลาฤกษ์ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๙

พิธียกฉัตรทองคำยอดเจดีย์ วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๒๐

บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานพระบรมสารีริกธาตุบรรจุในองค์พระเจดีย์ วันจันทร์ที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

พิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ วันพุธที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๑

งบประมาณการก่อสร้าง เป็นเงิน ๗,๕๖๙,๘๐๑.๐๐ บาท (โดยประมาณการ)

๒.อุโบสถวัดช้างให้

ทำพิธีวางศิลาฤกษ์
วันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๙๕

ทำพิธียกช่อฟ้า
วันที่ ๑๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๙๙

วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้รับพระราชทานวิสุง คามสีมา (ยาว ๘๐ เมตร กว้าง ๔๐ เมตร)

ทำพิธีผูกพัทธสีมา วันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๑

งบประมาณการก่อสร้าง ๘๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท (แปดแสนบาท)

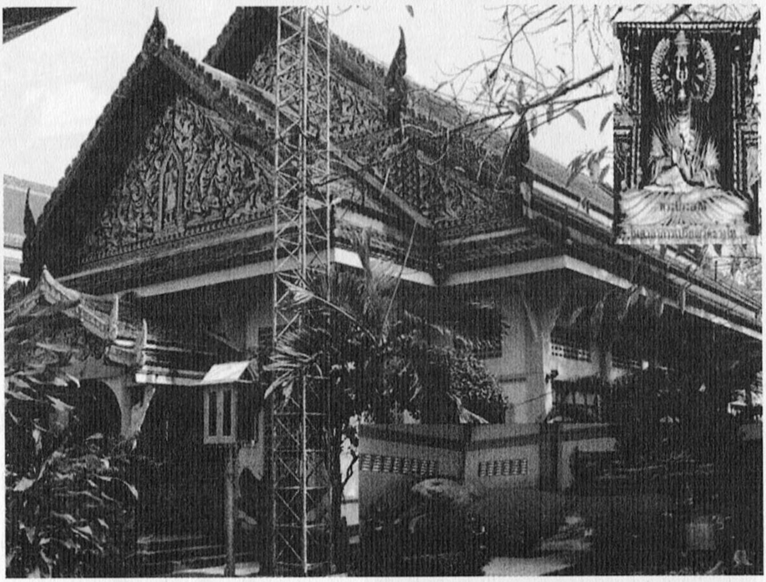
๓. ศาลาการเปรียญ

สร้างเสร็จ พ.ศ. ๒๕๐๗

งบประมาณการก่อสร้าง ๔๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท (สี่แสนบาท)

พระประธาน ปางปฐมเทศนา

พระพุทธไสยาสน์ พวงชุมพู

๔. วิหารสมเด็จหลวงพ่อทวด

งบประมาณการก่อสร้าง ๑๕๐,๐๐๐.๐๐ บาท (หนึ่งแสนห้าหมื่นบาท)

๕. สถูปหลวงพ่อทวด

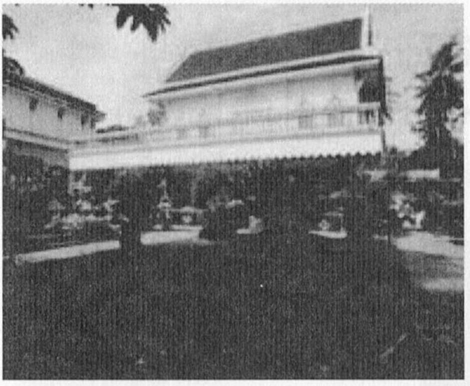

มีอายุยืนยาวมา ประมาณ ๓๐๐ปีเศษ เดิมเป็นเสาแก่นไม้ปักหมายเอาไว้ เรียกกันในภาษา ท้องถิ่นว่า **เขื่อน**

พ.ศ. ๒๔๘๔ พระครูวิสัยโสภณ ได้ทำการบูรณะด้วยการก่ออิฐถือปูนห่อหุ้มเสาไม้ไว้

และต่อมาได้มีการสร้างมณฑปครอบไว้จนปัจจุบัน

๖. กุฏิพระอาจารย์ทิม (กุฏิสามัคคี)

งบประมาณการก่อสร้าง ๑๕๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนห้าหมื่นบาท)

สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓

ปัจจุบันเป็นที่ประดิษฐานรูปเหมือนหุ่นขี้ผึ้ง พระครูวิสัยโสภณ(ทิม ธมฺมธโร)

๗.โรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกบาลีประจำจังหวัด

งบประมาณการก่อสร้าง ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สิบล้านบาท)

สร้างเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕

ประวัติโดยย่อ

พระครูวิสัยโสภณ(ทิม ธมฺมธโร)
อดีตเจ้าอาวาสวัดราษฎร์บูรณะ(วัดช้างให้)
(๒๔๘๔ - ๒๕๑๒)

นามเดิม ทิม พรหมประดู่

เกิด วันที่ ๒๑ สิงหาคม
พ.ศ. ๒๔๕๕ ปีชวด

สถานที่เกิด บ้านนาประดู่
ต.นาประดู่
อ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี

บิดา นายอินทอง พรหมประดู่

มารดา นางนุ่ม พรหมประดู่

พี่น้อง ๖ คน

การศึกษา ป. ๓, นักธรรมชั้นเอก

บรรพชาอุปสมบท

อายุ ๑๘ ปี บรรพชาเป็นสามเณร

อายุ ๒๐ ปี อุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดนาประดู่
(พ.ศ. ๒๔๗๖)

พระอุปัชฌาย์พระครูพิบูลสมณวัตร วัดมุจลินทวาปีวิหาร

พระกรรมวาจาจารย์ พระอธิการพุฒ ติสฺสวโร

พระอนุสาวนาจารย์ พระอธิการแก้ว

ตำแหน่งและสมณศักดิ์

พ.ศ. ๒๔๘๑-๘๔ เป็นครูสอนพระปริยัติธรรมวัดนาประดู่

พ.ศ. ๒๔๘๔ เป็นรักษาการเจ้าอาวาสวัดราษฎร์บูรณะ (วัดช้างให้)

พ.ศ. ๒๔๙๑ เป็นเจ้าอาวาสวัดราษฎร์บูรณะ(วัดช้างให้)

พ.ศ. ๒๔๙๓ เป็นกรรมการสงฆ์อำเภอโคกโพธิ์ ตำแหน่งเผยแผ่อำเภอ

พ.ศ. ๒๔๙๙ ได้รับพระราชทานสัญญาบัตรเป็น พระครูสัญญาบัตรชั้นตรีที่ พระครูวิสัยโสภณ

พ.ศ. ๒๕๐๙ เป็นพระอุปัชฌาย์

พ.ศ. ๒๕๐๙ ได้รับเลื่อนสมณศักดิ์เป็น พระครูสัญญาบัตรชั้นโทพัดขาว ฝ่ายวิปัสสนา ในราชทินนามเดิม

ผลงาน

พ.ศ. ๒๔๙๕ - ๒๔๙๙ สร้างอุโบสถ

พ.ศ. ๒๔๙๗ สร้างพระเครื่องหลวงทวดรุ่นแรก

พ.ศ. ๒๕๐๙ สร้างเจดีย์

พ.ศ. ๒๕๐๗ สร้างศาลาการเปรียญ,

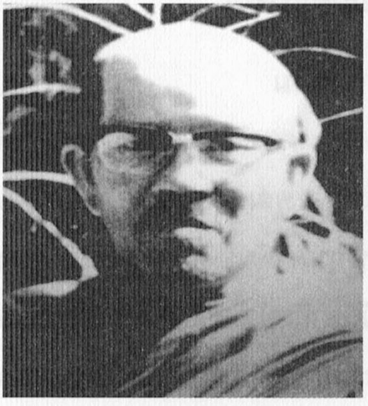
สร้างวิหารหลวงพ่อทวด ,

สร้างสถูปที่บรรจุอัฐิหลวงพ่อทวด,

สร้างอาคารเรียนโรงเรียนสมเด็จหลวงพ่อทวดวัดช้างให้

มรณภาพ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๒

พระครูใบฎีกาขาว รกฺขิตธมฺโม
อดีตเจ้าอาวาสวัดราษฎร์บูรณะ(วัดช้างให้)
๒๕๑๒-๒๕๒๑

นามเดิม ขาว พรหมประดู่

เกิด วันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๓ ปีวอก

สถานที่เกิด บ้านกล้วย อ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี

บิดา นายอินทอง พรหมประดู่

มารดา นางนุ่ม พรหมประดู่

พี่น้อง ๖ คน

การศึกษา ป.๔, นักธรรมเอก

บรรพชาอุปสมบท อายุ ๒๑ ปี ณ พัทธสีมาวัดนาประดู่

พระอุปัชฌาย์ พระครูวิบูลย์สมณวัตร์

พระกรรมวาจาจารย์ พระครูมานิตสมณวัตร์

พระอนุสาวนาจารย์ พระครูพิพัฒน์สมณกิจ

พระไพศาลสิริวัฒน์ (สวัสดิ์ อรุโณ)
อดีตเจ้าคณะอำเภอโคกโพธิ์,
อดีตเจ้าอาวาสวัดราษฎร์บูรณะ(วัดช้างให้)
พ.ศ. ๒๕๒๒-๒๕๔๓

สถานะเดิม

พระไพศาลสิริวัฒน์ เดิมชื่อ สวัสดิ์ นามสกุล พุฒสกุล เกิดเมื่อวันที่ ๑ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๘๕ ตรงกับวันอาทิตย์ ขึ้น ๑ ค่ำ เดือนอ้าย ปีมะเมีย ณ บ้านหนองครก ตำบลควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี เป็นบุตรของนายจันทอง - นางบุญทอง พุฒสกุล มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน ๕ คน คือ

๑. นายถัด พุฒสกุล
๒. นางทองจันทร์ สุขจันทรา (เสียชีวิตแล้ว)
๓. **พระไพศาลสิริวัฒน์**
๔. พระครูปลัดถวิล พุทธรกขิโต
๕. นางเกือ แก้วเทวดา

การบรรพชา

ได้บรรพชาเป็นสามเณรในบวรพระพุทธศาสนา เมื่อวันพฤหัสบดี ที่ ๗ มิถุนายน ๒๔๙๙ แรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๗ ปีวอก ณ วัดคูหาภิมุข อำเภอเมือง จังหวัดยะลา โดยมี พระพุทธไสยารักษ์ วัดคูหาภิมุข เป็นพระอุปัชฌาย์

การอุปสมบท

ได้อุปสมบทเมื่อวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๐๕ ตรงกับ วันจันทร์ ขึ้น ๑๑ ค่ำ เดือน ๕ ปีขาล ณ วัดภมรคติวัน ตำบลควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี โดยมีพระครูภัทรกรณ์โกวิท (แดง ธมฺมโชโต) วัดนาประดู่ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอธิการทอง จนฺทโชโต วัดภมรคติวัน เป็นพระกรรมวาจาจารย์ ได้รับฉายาว่า **อรุโณ**

วิทยฐานะ

พ.ศ. ๒๔๙๘ สำเร็จการศึกษาชั้นประถมปีที่๔ จากโรงเรียนวัดภมรคติวัน ตำบลควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

พ.ศ. ๒๕๐๔ สอบได้นักธรรมชั้นเอกจากสำนักเรียนวัดปุราณประดิษฐ์ ตำบลบางโกระ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

หน้าที่การงาน

๑.งานด้านการปกครอง

พ.ศ. ๒๕๒๑ เป็นเลขานุการเจ้าคณะจังหวัดปัตตานี

พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นเจ้าอาวาสวัดราษฎร์บูรณะ (วัดช้างให้)

พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นพระอุปัชฌาย์

พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นเจ้าคณะอำเภอโคกโพธิ์

๒.งานด้านการศึกษา

พ.ศ.๒๕๒๓ เป็นครูสอนพระปริยัติธรรมประจำโรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดราษฎร์บูรณะ (วัดช้างให้)

พ.ศ.๒๕๒๓ เป็นเจ้าสำนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดราษฎร์บูรณะ (วัดช้างให้)

พ.ศ.๒๕๓๕ เป็นผู้อำนวยการ ศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์วัดช้างให้

พ.ศ.๒๕๓๕ เป็นกรรมการดำเนินการสอบบาลีสนามหลวงประจำจังหวัดปัตตานี

พ.ศ.๒๕๓๕ เป็นกรรมการอุปถัมภ์โรงเรียนประถมโรงเรียนสมเด็จหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด วัดช้างให้

พ.ศ.๒๕๓๕ เป็นกรรมก่ารอุปถัมภ์โรงเรียนมัธยม โรงเรียนราชมุนีรังสฤษฎ์

พ.ศ.๒๕๓๙ เป็นประธานกรรมการดำเนินการสอบธรรมสนามหลวงประจำอำเภอโคกโพธิ์ - แม่ลาน

สมณศักดิ์

พ.ศ.๒๕๒๐ ได้รับแต่งตั้งเป็น **พระครูใบฎีกา** ฐานานุกรมของพระราชพุทธิรังษี (ดำ นนทิโย)

พ.ศ.๒๕๒๗ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระครูสัญญาบัตรเจ้าอาวาส วัดราษฎร์ชั้นโท ในราชทินนามที่ พระครูอนุกูลปริยัติกิจ

พ.ศ.๒๕๓๖ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระครูสัญญาบัตร ชั้นเอก ในราชทินนามเดิม

พ.ศ.๒๕๔๒ ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญในราชทินนามที่ **พระไพศาลสิริวัฒน์**

เกียรติคุณที่เคยได้รับ

พ.ศ.๒๕๓๗ ได้รับโล่ประกาศเกียรติคุณ จากกระทรวงสาธารณสุข ในฐานะผู้ให้การสนับสนุนการดำเนินการจัดสร้างโรงพยาบาลโคกโพธิ์ และตึกสงฆ์อาพาธ

พ.ศ.๒๕๓๙ ได้รับเสาเสมาธรรมจักร จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ในฐานะผู้บำเพ็ญคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา สาขาส่งเสริมการพัฒนาชุมชน

พ.ศ.๒๕๓๙ ได้รับโล่ประกาศเกียรติคุณ ประเภทคนดีศรีโคกโพธิ์ สาขาส่งเสริมกิจการศาสนา และเผยแพร่คุณธรรมจริยธรรม

พ.ศ.๒๕๓๙ ได้รับโล่เกียรติคุณ จากโรงเรียนราชมุนีรังสฤษฏ์ ในฐานะผู้ให้การอุปถัมภ์กิจกรรมของโรงเรียน

พ.ศ. ๒๕๔๐ รับโล่ประกาศเกียรติคุณ จากกระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะบุคคลดีเด่นประเภทผู้ให้การสนับสนุนช่วยเหลือการประถมศึกษา ในวันประถมศึกษาแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๔๐

พ.ศ.๒๕๔๒ รับโล่ประกาศเกียรติคุณ จากมูลนิธิศูนย์ฝึกอาชีพ (วัดช้างให้) ในฐานะคณะกรรมการดำเนินการจัดหาทุนสนับสนุนกิจการมูลนิธิศูนย์ฝึกอาชีพ (วัดช้างให้)

พ.ศ.๒๕๔๒ รับเกียรติบัตร และประกาศเกียรติคุณจากการรถไฟแห่งประเทศไทย ในฐานะที่ได้สร้างสถานีรถไฟสถานีวัดช้างให้มอบให้เป็นทรัพย์สินของการรถไฟแห่งประเทศไทย

มรณภาพ

พระไพศาลสิริวัฒน์ ได้ปฏิบัติในภาระหน้าที่ด้วยความตรากตรำมาโดยตลอด พักผ่อนไม่เพียงพอ พระเดชพระคุณมีโรคประจำตัว คือ เบาหวาน ความดันโลหิตสูง ศิษยานุศิษย์ได้นำส่งเข้ารักษาตัวโรงพยาบาลโคกโพธิ์บ้าง โรงพยาบาลยะลาบ้าง โรงพยาบาลสงขลานครินทร์บ้าง มาโดยตลอด เมื่อมีอาการดีขึ้นก็กลับมาพักรักษาที่วัด

เมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน 2543 พระเดชพระคุณพระไพศาลสิริวัฒน์ มีอาการปวดศรีษะ อาเจียน มีความดัน เบาหวานและไขมัน

ในเส้นเลือดสูง ศิษยานุศิษย์ใกล้ชิดจึงนำส่งโรงพยาบาลสงขลานครินทร์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

วันที่ ๑๘ เมษายน 2543 เข้ารักษาตัวในห้อง ไอซียู คณะแพทย์เฝ้าดูแลอาการอย่างใกล้ชิดตลอดมา พระเดชพระคุณพระไพศาลสิริวัฒน์ ได้มรณภาพด้วยอาการสงบ เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๓ เวลา ๑๑.๓๐ น. รวมสิริอายุได้ ๕๘ ปี ๓๗ พรรษา.

พระครูปริยัติกิจโสภณ (สายันต์ จนฺทสโร)
เจ้าอาวาสรูปปัจจุบัน (ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๓)

นามเดิม สายันต์
นามสกุล จันทนวล
เกิดเมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๘
บิดาชื่อ นายยิ้ม
นามสกุล จันทนวล
มารดาชื่อ นางอิ่ม
นามสกุล จันทนวล

เกิดที่ บ้านละโพ๊ะ เลขที่ ๓๘ หมู่ที่ ๖ ตำบลป่าไร่ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

การอุปสมบท

อายุ ๒๑ ปี เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๐๘ ณ พัทธสีมา วัดนาประดู่ ตำบลนาประดู่ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

พระอุปัชฌาย์ พระครูภัทรกรณ์โกวิท วัดนาประดู่ ตำบลนาประดู่ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

พระกรรมวาจาจารย์ พระอธิการเลื่อน วัดทรายขาว ตำบลทรายขาว อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

พระอนุสาวนาจารย์ พระโศภนธรรมคุณ วัดนาประดู่ ตำบลนาประดู่ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

การศึกษา

จบชั้นประถมปีที่ ๔ โรงเรียนบ้านควนโนรี ตำบลป่าไร่ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

สอบได้นักธรรมเอก จากสำนักเรียนวัดนาประดู่ ตำบลนาประดู่ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

งานด้านการปกครอง

ได้รับการแต่งตั้งเป็น รองเจ้าอาวาสวัดราษฎร์บูรณะ เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๐

ได้รับการแต่งตั้งเป็น พระครูฐานานุกรมใน พระราชปัญญารังษี เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๓๑

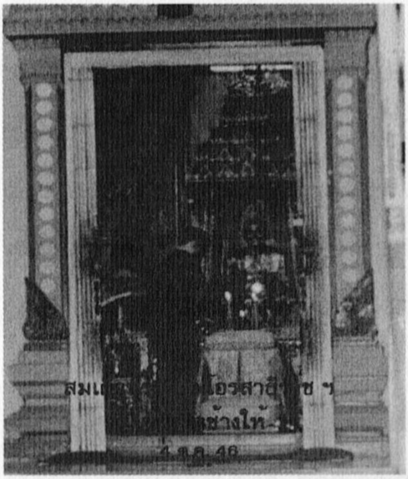
ได้รับการแต่งตั้งเป็น รักษาการเจ้าอาวาสวัดราษฎร์บูรณะ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๓

ได้รับการแต่งตั้งเป็น เจ้าอาวาสวัดราษฎร์บูรณะ เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๓

ได้รับการแต่งตั้งเป็น พระครูสัญญาบัตร เจ้าอาวาสวัดราษฎร์ ชั้นโท ที่ พระครูโสภณปริยัติกิจ เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๗

Luang Pu Thuad
The Story of His Life

Songvit Kaeosri[๔]

The following story of Luang Pu Thuad is based on the historical document called **"Phra Tamra Borom Rajudis phue Kalpana"** (Royal Decree to Dedicate all Benefits from Lands and People to the Specific Temples)". It was a royal command of King Ekadasaroth of Ayudhya in 2153 B.E. (1610 A.D.) This document was discovered by Prince Damrong Rajanubhab - the Father of History of Thailand, then the Minister

---

๔ สุวัฒน์ เหมอังกูร, อุรพงศ์ ระดมเพ็ง, หลวงปู่ทวด ประวัติและวัตถุมงคล, กรุงเทพ ฯ : อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด(มหาชน), ๒๕๓๗. หน้า ๔๔ - ๔๗.

of Interior, in 2456 B.E. (1913 A.D.) From Wat Khian in Amphoe Sathing Phra, Songkhla. The document described the temples under royal patronage for restoration and dedication of lands and population nearby for the sake of the temples. It is fortunate that in this document, the life and roles of Luang Pu Thuad had been given from the beginning of his childhood upto the title of the rank **"Somdej Phra Rajamuni Samiramagunupamacarya"** in favour of King Ekadasaroth.

Luang Pu Thuad was born in 2125 B.E. (1582 A.D.) at Ban Suan Chan, Chumphol District, Sathing Phra in Songkhla, Southern part of Thailand. His parents were Mr.Hu and Mrs.Chan, a poor couple living with Shretthi Pan, the wealthy landlooord. The parents named their child as **"Pu"** (meaning crab). Onne day while Pu was still a new-born baby, his parents took him out to the rice field and made a cradle by cloth between two trees for their child sleeping bed, and then went over to the paddy field to work. After some time, Chan turned around to look at her baby and extremely frightened when she saw a large snake curling up around the child's cradle. Chan cried loundly and everybody nearby as well as Hu rushed out to see what happening. They observed that the snake did no harm

their child. With the old belief that this snake might be the God created vision, they worshiped the snake with collected flowers and rice ears and prayed the baby safe. The snake began to uncle itself the child and left out soon. In astonishment, the baby was still asleep with a crystal ball lit up with many colours at his necke. The crystal ball had been kept and gibven back to the child when he was grown up. Even today, this crystal ball still installed at Wat Pha Kho, Songkhla, with a long story of its miracles.

When the boy was senven years old, he was sent to satay with Abbot Chuang, his uncle monk, at Wat Kudi Luang for primary school study. Then at 15, he was ordained as a novice and lived with Phra Khru Saddhammarangsi at Wat Sri Yang or Sri Ku Yang (at present in Ranod, Songkhla). At the age of 20, he was ordained as a monk in Buddhism with Phra Khru Saddammarangsi as the Preceptor. The Buddhist name (Chaya) given to the new monl was **"Samiramo"**

Three years of his monkhood under the care of Phra Khru Ka Derm, he studied Dhamma and Pali till its introductory completion. Later on, he wanted to further his study for Buddhist

scriptures in Ayudhya. Then he asked the permission from his preceptor and accompanied Mr. In, the large sampan owner, to Ayudhya. Three days after sailing outinto the open sea, then one day they turned very rough and stormy. The ship had to anchor until the sea caimed down. At this hard time, the fresh water for drinking and cooking on the ship had run out. Everybody, especially the ship owner In, was furious and blamed the monk as the cause of ill fortune and expelled him down from the ship. While Bhikkhu Pu sat in a small boat ready to move forward, he dipped his foot into the sea and told the sailor to fetch the sea water from where he had stopped to drink. The sailor felt astonished when he tasted the sea water and it became the fresh drinking water. When Mr. In and everybody on the ship were told, they came to taste and fetched the fresh water from the limited circle and stored all the water supply they needed for the rest of the journey. Through the miracle, Mr. In and his sailor realized of their guilty with the monk. They fell down to the feet of the monk and begged him pardon, then invited him to ship on to Ayudhya again. When the ship reached to Ayudhya, Mr. In took Bhikkhu Pu to reside with the Abbot of Wat Khen the ship rendered Nai Chan, his

servant, to follow the Bhikkhu as his temple-man. For some time with trade, Mr.In shipped back to Nakhon Si Thammarat.

In Ayudhya while Bhikkhu Pu had studied Buddhist scriptures at Wat Lumbalinavas, there had a gamble from King of Sri Lanka to have Challenged with King of Siam to translate all of the golden alphabets into the Buddhist Scriptures to the correct order within seven days. If all the requested be met and finished in time, the King of Sri Lanka wound then give all of the treasures on the seven sampans to the King of Siam as tribute. Otherwise the King of Siam had to pay the tribute to the King of Sri Lanka.

Within the capital city a Ayudhya, no one could meet with this challenge. Six days of anxiety of the King passed. At last it was found that a young Bhikkhu named Pu or Samiramo left and was summoned to solve the challenge. The young monk went to the assembly, paying his respect to Maha Sangha, then encountered with seven Brahmins from Sri Lanka.

Bhikkhu Pu started to rearrange the golden seeds into the Dhamma according to Buddhist texts with no difficulties. The 84,000 untils of the golden seeds were all used up except

seven seeds left missing. They were Sam (Dhammasangani), Vi (Vibhanga), Dha (Dhatukatha). Pu (Puggalapannatti), Ka (Kathavatthu) Ya (Yamaka) and Pa (Patthana) which are the heart of the seven scripturers of Abhidamma Pitaka. The young monk turned to the seven Brahmins and asked if they had kept the missing golden seeds. When they were given, the complete rearrangement of golden seeds into Buddhist scripture of Abhidhamma was finished with correction in the 7th day, the Brahmins as the Ambassadors of King Sri Lanka had then given all the treasures of 7 sompans to the young monk but he turned everything away and gave them all to the King.

Being favourite to King Ekadasaroth of Ayudhya with his knowledge and wisdom, Bhikkhu Pu had been bestowed upon bestowed upon the Sangha title of **"Somdej Phra Rajamuni Samirmagunupamacarya"** the most higher rank ever given to any other pedestrian monks before in the country.

Somdej Phra Rajamuni Samiramagunupamacarya or Luang Pu Thuad had stayed in Ayudhya to have adviced to the King many ways till his old age and then asked for permision from the King to go back his home town. The King had permitted

with a promise t o give all the supports requested by Luang Pu Thuad in turns of his virtuous deeds.

When Luang Pu Thuad was back to Wat Pha Khoh, his home town, he found the Wat mostly ruined and thus sent a messege requesting the support to restore the temple to the King.

King Ekadasaroth was pleased to respond to Luang Pu Thuad needs, he gave all supports to the said monastery and graciously issued the Royal Degree on Dedication of Land and people of about 250 families nearby Wat Pha Khoh as beneficial to the temple. The Royal Decree was later successive to Wat Khian possession and give to prince Damrong Rajanubhab in 1913. At present it was kept in the National Library, Bangkok.

Luang Pu thuad had spent his life for the sake of the people without impartiality. Lastly, he had vanished from Wat Pha Khoh along with a young novice to preach Dhamma and helped people at vorious places in the South upto Malasia, Singapore and Sri Langka. His date of passing away was not certain.

Through his supernatural power and miraculous virtues, Luang Pu Thuad came into manifestation in the imagination and dream of his disciples, and then there had been made his amuletic images firstly at Wat Changhai in 2497 B.E. (1954 A.D.). His amulets have showns many miracles to many experienced individuals from time to time.

มูลนิธิสมเด็จหลวงพ่อทวดและพระครูวิสัยโสภณ (ทิม ธมฺมธโร) วัดช้างให้
ตำบลควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

ก. การก่อตั้งมูลนิธิ

๑. ชื่อมูลนิธิ

ใช้ชื่อว่า มูลนิธิสมเด็จหลวงพ่อทวดและพระครูวิสัยโสภณ (ทิม ธมฺมธโร) วัดช้างให้

๒. สำนักงานมูลนิธิ

ตั้งอยู่ ณ อาคารมูลนิธิสมเด็จหลวงพ่อทวดฯภายในบริเวณวัดราษฎร์บูรณะ (วัดช้างให้) เลขที่ ๑ หมู่ที่ ๒ ตำบลควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี รหัสไปรษณีย์ ๙๔๑๘๐ โทร ๐ - ๗๓๔๑ - ๕๐๖๙ ๐ - ๗๓๓๕ - ๘๕๘๖

๓. การจดทะเบียน

พระครูวิสัยโสภณ (ทิม ธมฺมธโร) ได้เขียนพินัยกรรมที่วัดเอี่ยมวรนุช กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๒ มีข้อหนึ่ง

ระบุว่า เงินส่วนตัวของท่านที่มีผู้ถวายเป็นส่วนตัวก็ดีหรือที่ได้มาด้วยอื่นๆ ก็ดี ที่มีอยู่ทั้งหมดเมื่อหักเอาไว้ทำศพของท่านเป็นจำนวนเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท นำไปสร้างกำแพงวัดนาประดู่ ๕๐,๐๐๐ บาท นอกนั้นได้จัดทำเป็นมูลนิธิ หรือฝากธนาคารพานิชย์ไว้เอาผลประโยชน์มาบำรุงพระพุทธศาสนา การศึกษาของพระภิกษุสามเณร หรือแล้วแต่จะพิจารณาเห็นสมควร แต่ต้องเป็นประโยชน์แก่พุทธศาสนา

พระครูวิสัยโสภณ (ทิม ธมฺมธโร)ได้มรณภาพเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๒ โดยพระมุจลินทโมลี อดีตเจ้าคณะจังหวัดปัตตานี เขียนตราสารจัดตั้งมูลนิธิมอบให้นายจำนงค์ คุ้มรักษ์ นายอำเภอโคกโพธิ์ในสมัยนั้นยื่นเรื่องขอจัดตั้งมูลนิธิและได้รับอนุญาตจากทางราชการจัดตั้งมูลนิธิได้ชื่อว่า **“มูลนิธิพระครูวิสัยโสภณ (ทิม ธมฺมธโร)”** มีฐานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายเลขหมายทะเบียนที่ ๙๓๑ เมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๑๙ และได้เปลี่ยนแปลงชื่อเป็นมูลนิธิสมเด็จหลวงปู่ทวดและพระครูวิสัยโสภณ (ทิม ธมฺมธโร)วัดช้างให้เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๓๕ มีพระราชปัญญารังษี(เนื่อง ธมฺมจกฺโก) เป็นประธาน นายฉลอง กุลโชติ เป็นเลขานุการ และได้เปลี่ยนแปลงชื่อเป็นมูลนิธิสมเด็จหลวงพ่อทวดและพระครูวิสัยโสภณ (ทิม ธมฺมธโร)วัดช้างให้ โดยมีพระครูธรรมกิจโกศล เป็นประธาน นายฉลอง กุลโชติเป็นเลขานุการ

๔.วัตถุประสงค์ ของมูลนิธิ คือ

๔.๑ บำรุง ส่งเสริมการศึกษาของพระปริยัติธรรมและนักธรรมผู้ปฏิบัติและเผยแผ่พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

๔.๒ บำรุงรักษา ปฏิสังขรณ์ หรือสร้างใหม่ซึ่งเสนาสนะอันสมควรแก่สมณบริโภค

๔.๓ สงเคราะห์สาธารณกุศลกับพระพุทธศาสนา หรือไม่ขัดกับพุทธานุญาต ทั้งนี้ไม่เกี่ยวกับการเมือง

๕.ทรัพย์สิน

๕.๑ เงิน เริ่มแรกจดทะเบียนมีเงิน ๒,๕๒๓,๐๐๐ บาท

๕.๒ อาคารที่ทำการมูลนิธิฯ สร้างเมื่อ พ.ศ.๒๕๓๕ ตัวอาคารก่ออิฐถือปูน ๒ ชั้น หลังคาทรงไทย

ขนาด ๒๐ x ๑๐ เมตร ค่าก่อสร้าง ๑,๙๐๐,๐๐๐ บาท

๖.เงินทุนและรายได้

เงินทุนมูลนิธิ ได้จากผู้มีจิตศรัทธาบริจาคให้ นำดอกเบี้ย ๙๐% ใช้ตามวัตถุประสงค์

ข.การดำเนินการบริหารมูลนิธิ

๑.คณะกรรมการมีไม่น้อยกว่า ๙ คน และไม่เกิน ๑๑ คน ได้ปรับปรุงตราสารและเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการมาแล้วจำนวน ๑๕ ครั้ง

คณะกรรมการบริหารชุดปัจจุบัน ดังนี้

๑.	พระครูสถิตนิคมธรรม	ประธานกรรมการ
๒.	พระครูปริยัติกิจโสภณ	รองประธานกรรมการ
๓.	พระครูพิทักษ์อรัญญาวาส	กรรมการ
๔.	พระมหาชรัช อุชุจาโร	กรรมการ
๕.	พระมหาวิเชียร วชิรธมฺโม	กรรมการ
๖.	นายสินธุ์ คงศรีจันทร์	กรรมการ
๗.	นายอำพล ปรัตถพงศ์	กรรมการ
๘.	นายสรรค์ สุนทรเกษมสุข	กรรมการ
๙.	นายณรงค์ อนุวัฒน์	กรรมการ
๑๐.	นายธำรง ปลื้มสำราญ	กรรมการ/เหรัญญิก
๑๑.	นายดวง ทองอ่อน	กรรมการ/เลขานุการ

๒. การประชุมกรรมการมูลนิธิ

มีการประชุมสามัญประจำปีภายในเดือนมีนาคม ทุกปี และอาจประชุมประจำเดือนได้

๓. การเงินและการรักษา

มีเหรัญญิกดูแลรักษาเงินเก็บไว้ไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท นอกจากนั้นฝากธนาคาร โดยมีเหรัญญิกและเลขานุการเป็นผู้นำฝากและเบิกเงิน

๔. การปฏิบัติในการใช้จ่าย

เงินที่นำฝาก นำดอกเบี้ย ๙๐ % ใช้จ่ายและเหลืออีก ๑๐% สมทบเข้ากองทุนและได้รับการยกเว้นการเสียภาษีตามประกาศกระทรวงการคลัง ว่าด้วยภาษีเงินได้และภาษีมูลค่าเพิ่ม(ฉบับที่ ๘๗) ประกาศ ณ วันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๑

๕. การจัดทำงบดุล

มูลนิธิได้จัดทำงบดุลตามหลักเกณฑ์ถูกต้องทุกปี

ค.กิจกรรมของมูลนิธิ ที่ดำเนินการได้แก่

๑. ให้เงินอุดหนุนของดอกเบี้ย 90 % เพื่อ

๑.๑ ใช้จ่ายเป็นทุนการศึกษา อุปกรณ์การศึกษา ค่าตอบแทนพระภิกษุสงฆ์ที่ทำหน้าที่ ครู-อาจารย์โรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดช้างให้

๑.๒ ใช้จ่ายเป็นค่าอุปกรณ์การเรียน,ค่าพาหนะ,ทุนการศึกษา ให้แก่นักเรียนศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์วัดช้างให้

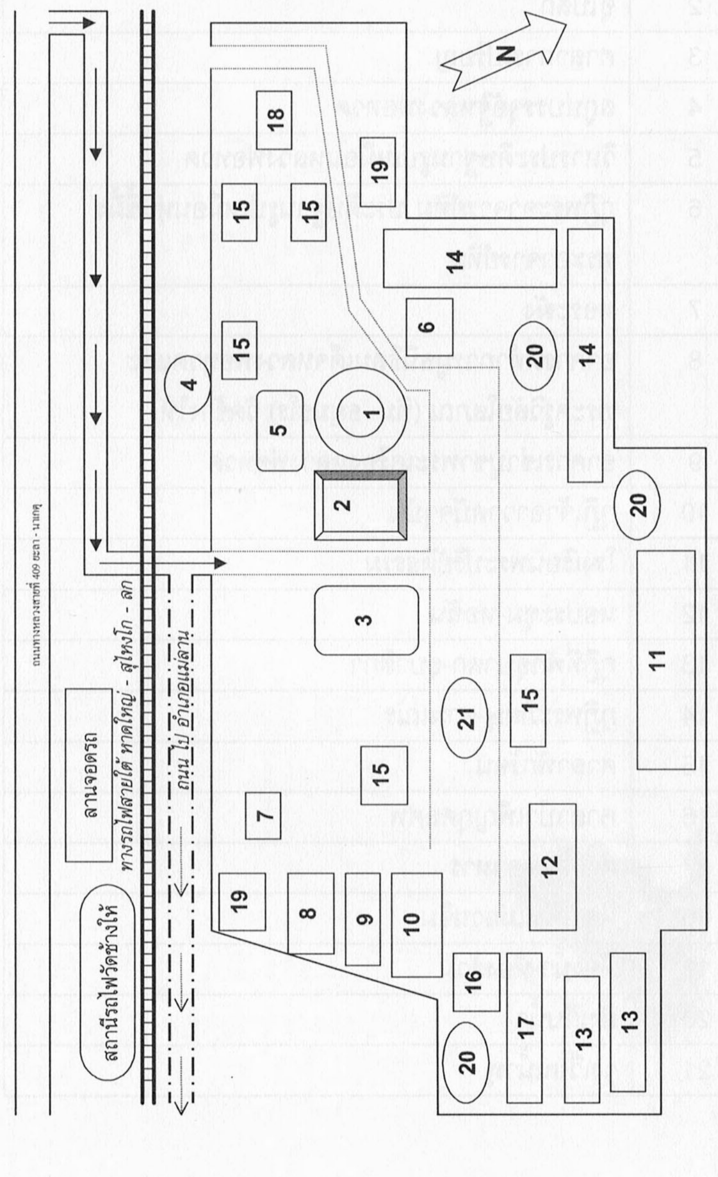
๒.ใช้จ่ายการจัดกิจกรรม

- งานวันแม่
- งานสรงน้ำหลวงพ่อทวด อาจารย์ทิมและรดน้ำขอพรผู้สูงอายุประจำปี ในวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๕
- มอบทุนการศึกษาและวัสดุอุปกรณ์ทางด้านศาสนาแก่โรงเรียน โรงพยาบาลต่างๆ

- สร้างเสนาสนะภายในวัดและวัดต่างๆ ในเขตจังหวัดปัตตานี นอกจากนี้ยังบริจาคอุปกรณ์สิ่งของให้แก่ สาธารณกุศลเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาหรือไม่ขัดกับพุทธานุญาต

หากท่านมีจิตศรัทธาและบริจาคเงินให้มูลนิธิฯบริจาคโดยตรงกับเจ้าหน้าที่สำนักงานมูลนิธิฯหรือส่งธนาณัติในนาม มูลนิธิสมเด็จหลวงพ่อทวดฯ เลขที่ ๑ หมู่ที่ ๒ ตำบลควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี ๙๔๑๘๐ ท่านจะได้รับใบอนุโมทนาทุกครั้งที่ท่านบริจาคโดยนำไปลดหย่อนภาษีได้

แผนผังวัดราษฎร์บูรณะ (วัดช้างให้)
ต.ควนโนรี อ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี

รายละเอียดของแผนผัง วัดราษฎร์บูรณะ(วัดช้างให้)

หมายเลข	สถานที่
1	พระธาตุเจดีย์
2	อุโบสถ
3	ศาลาการเปรียญ
4	สถูปบรรจุอัฐิหลวงพ่อทวด
5	วิหารประดิษฐานรูปเหมือนหลวงพ่อทวด
6	กุฏิพระอาจารย์ทิม ประดิษฐานรูปเหมือนหุ่นขี้ผึ้ง พระอาจารย์ทิม
7	หอระฆัง
8	อาคารที่ทำการมูลนิธิสมเด็จหลวงพ่อทวดและ พระครูวิสัยโสภณ (ทิม ธมฺมธโร) วัดช้างให้
9	อาคารเช่าบูชาพระเครื่องหลวงพ่อทวด
10	กุฏิเจ้าอาวาสปัจจุบัน
11	โรงเรียนพระปริยัติธรรม
12	หอประชุม-หอฉัน
13	กุฏิที่พักอุบาสก-อุบาสิกา
14	กุฏิพระภิกษุ-สามเณร
15	ศาลาพักร้อน
16	ศาลาบำเพ็ญกุศลศพ
17	ศาลาโรงอาหาร
18	ศาลเจ้าแม่กวนอิม
19	ห้องน้ำ-ห้องส้วม
20	ถังเก็บน้ำ
21	วงเวียนน้ำพุ

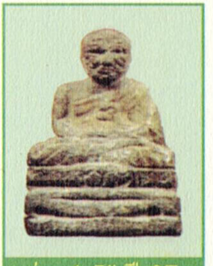
ภาพพระเครื่องหลวงพ่อทวด

ว่านบูชา 3" ปี 97

ว่านบูชา 3" ปี 97

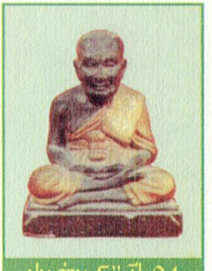
ว่าน 1.5" ปี 97

ปูน-ว่าน 7" ปี 2500

ปูน-ว่าน 3" ปี 03

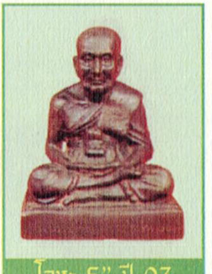
ปูน-ว่าน 5" ปี 04

ปูน-ว่าน 5" ปี05
ฐานมน

โลหะ 5" ปี 02

โลหะ 5" ปี 03

โลหะ 5" ปี 04

โลหะ 5" ปี 05

โลหะ 5" ปี 06

โลหะ 5" ปี 07

โลหะ 5" ปี 08

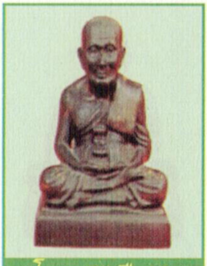
โลหะ 5" ปี 09

โลหะ 5" ปี 10

โลหะ 5" ปี 11

โลหะ 5" ปี 12

ว่านกรรมการ 97

ว่านกรรมการ 97

ว่าน,ใหญ่ 97-1

ว่าน,ใหญ่ 97-2

ว่าน,ใหญ่ 97-3

ว่าน,กลาง ชลูด 97

ว่าน,กลาง ต้อ 97

ว่าน,กลาง 97

ว่าน,กลาง 97

ว่าน,กลาง ลึก 97

ว่าน,กลาง 97

ว่าน,กลาง 97

ว่าน,กลาง 97

ว่าน,รอด 97

ว่าน,รอด 97

ว่าน,รอด 97

ว่าน,รอดหน้าเล็ก 97

ว่าน,รอด-ต้อ 97

โลหะ,เตารีด-ญ 05

นง,คอก ฉ 05

นว,เมฆพัด 05

เมฆพัด 1-05

เมฆพัด 2-05

พิมพ์กลาง 05

เตารีด-กลาง 05

เตารีด-เล็ก 1-05

เตารีด-เล็ก 2-05

เตารีด-ใหญ่ 05

กริ่งเฉลิมพล-นว
สร้าง ๑๐๘ องค์

เตารีด-หลังหนังสือ-ใหญ่ 05

หลังหนังสือเล็ก 05

หลังหนังสือ-ญ (ท)

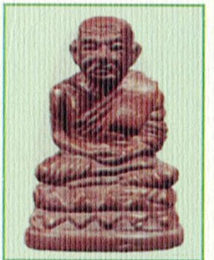
สามเหลี่ยม-เล็ก 06

ลอยน้ำ 02

เลขใต้ฐาน-เมตง 05

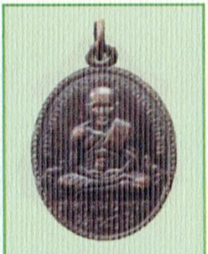

กันลายเซ็น 08

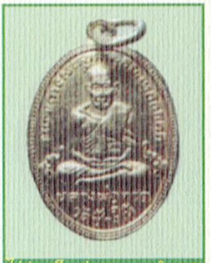

เสมา-กะไหล่เงิน 00

เสมา-ทองแดงรุ่นแรก 00

ไข่ปลา-ญ-ทองคำ(ไ) รุ่น 2-02

ไข่ปลา-ญ(ไ)
ทองแดงรมดำ 02

ไข่ปลา-ญ(ไ)รุ่น 2

ไข่ปลาเล็ก รุ่น 2 ทองคำ-02

ไข่ปลาเล็ก รุ่น 2-02

เสมาเงินลงยา รุ่น3-03

เสมารุ่น 3 พิมพ์ 3 ขีด-03

เสมารุ่น 3-03

ไข่ปลาเล็กรุ่น 4-04

ไข่ปลาเล็กรุ่น 4-04

ไข่ปลาเล็กรุ่น 4-04

น้ำเต้า หน้าแก่ 05

น้ำเต้า หน้าหนุ่ม 05

เม็ดแตง 06

แหวน 06

ใบสาเก ทองแดงรมดำ
แจกปีนัง 06

หกเหลี่ยม ปีนัง 06

ซุ้มกอ ปีนัง 06

ซุ้มกอ ตะกั่ว ปีนัง 06

ห้าเหลี่ยม ทองแดง
กะไหล่ทอง 08

เสมา เลื่อนสมณศักดิ์
พิมพ์นิยม 08

เลื่อนสมณศักดิ์
พิมพ์นิยม อัลปาก้า 08

ขี่คอใหญ่

ขี่คอเล็ก อัลปาก้า 09

เสมา อัลปาก้า 10

พิมพ์ 24 ใหญ่

กิจกรรม

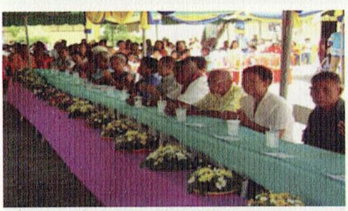
พิธีสรงน้ำหลวงพ่อทวดประจำปี

ทำบุญอดีตเจ้าอาวาสประจำปี

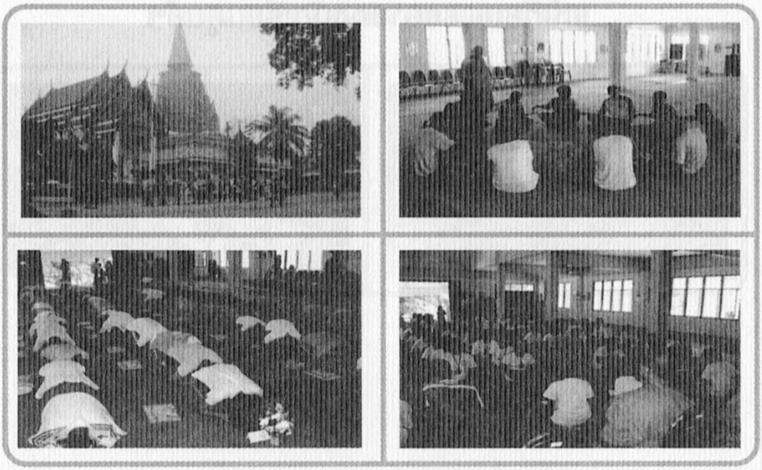

บูรณะปฏิสังขรณ์
ปี ๒๕๔๗-๒๕๔๘
โดยกรมศิลปากร
กระทรวงวัฒนธรรม

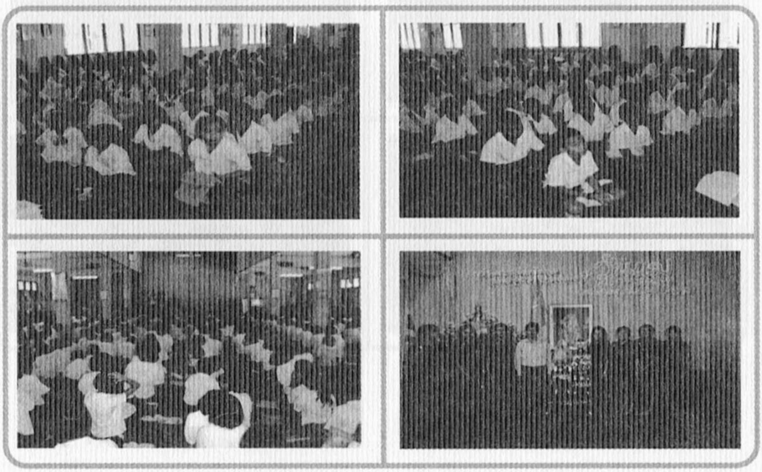

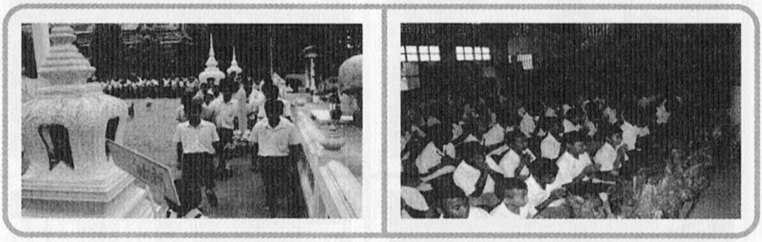
อบรมเยาวชนค่ายพุทธบุตร

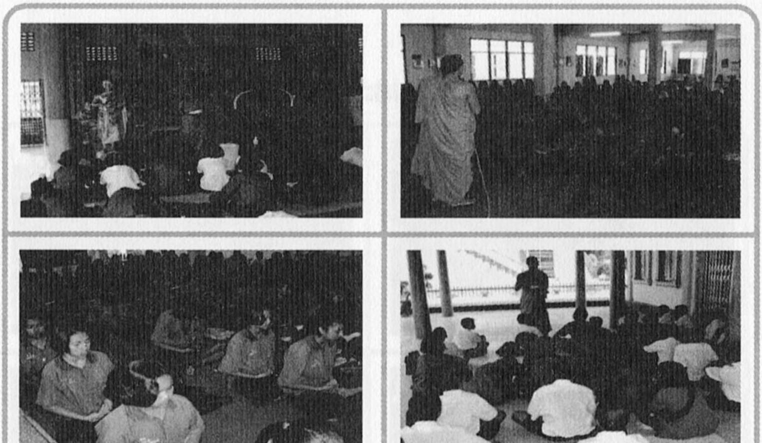
เปิดสอนศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์

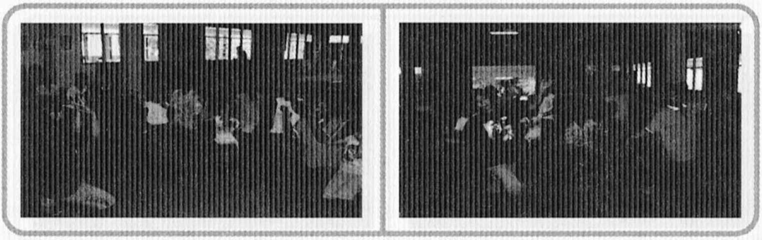
แห่เทียนพรรษาของนักเรียนศูนย์ฯ

สอนวิชาพระพุทธศาสนาแก่นักเรียนมัธยม

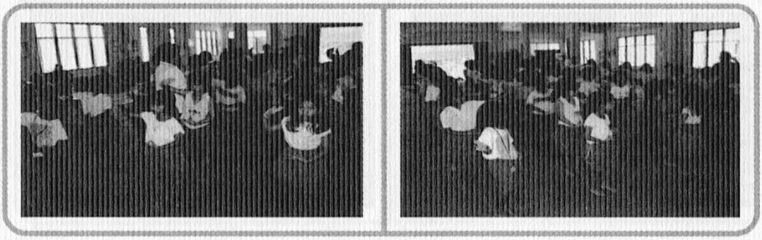
อนุรักษ์ศิลปะท้องถิ่น มโนราห์

ประเพณีเดือนสิบ

เปิดสอนศิลปะรำไทย

โครงการบรรพชาภาคฤดูร้อน

